

Giới thiệu Độc Phi Vs Tà Vương

Thể loại: Ngôn tình, cổ đại

Cố Mạn Phi nàng vốn là một sát thủ giỏi giang xinh đẹp nhưng lại vì trao nhầm tình cảm cho kẻ bội bạc mà mất cả mạng sống..

Ông trời thương xót nàng cho linh hồn nàng xuyên qua trở thành thiên kim tiểu thư của tướng phủ. Một nàng tiểu thư có số phận đáng thương.

Chàng là vị Thánh chủ lạnh lùng của Phong Nguyệt đại lục. Hàng vạn người quỳ phục dưới chân của chàng, xung quanh chàng có không biết bao nhiêu thiếu nữ si mê nhưng chàng lại ghét phụ nữ.

Vòng quay định mệnh đã cho hai người gặp nhau. Lần đầu gặp mặt cũng là lần đầu chàng...truy sát nàng.

Nhưng chính tính cách và con người nàng khiến cho chàng bị thu hút, muốn tìm cách tiếp cận để tìm hiểu nàng. Chàng đã dùng mọi thủ đoạn để chinh phục được trái tim nàng.

Nàng mong muốn kiếp này được sống tự do tiểu ngao năm châu. Vậy nên nàng đã tìm mọi cách để trốn tránh tình cảm của chàng..

Liệu cuối cùng Tà Vương có đưa được nàng về dinh?

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Bị người ta khênh đi đâu?

Cố Mạn Phi giật mình tỉnh dậy,nàng ngơ người mất vài phút bởi không gian xung quanh đã hoàn toàn xa lạ...nào là những dải lụa phấp phới bay trong gió nhẹ,nào là những đồ trang trí với phượng với rồng đầy hoa lệ,nào là dãy hành lang ngoằn ngoèo dài đằng đẵng...

Nhìn qua dãy hành lang,qua những lùm cây Cố Mạn Phi chỉ thấy vàng trắng đang yếu ớt tỏa sáng lấp ló giữa những đám mây,thấy một vài ngôi sao đang thi nhau lấp lánh lấp lánh.... Còn bản thân nàng đang bị ai đó khênh đi đâu không rõ.

Nàng thấy đầu óc cực hỗn loạn,nàng thử cựa mình chút thì bỗng hoàng phát hiện một vấn đề nghiêm trọng hơn __ nàng không mặc quần áo thân hình nàng được cuốn tròn trong một tấm chăn lụa mỏng màu vàng,chi để lộ mỗi đôi mắt ra ngoài...

Đôi mắt sắc lạnh của nàng lập tức hướng về phía kẻ đang khênh nàng đi...cao to,cơ bắp rắn rỏi,nhịp đi đều đặn mặc dù đang khênh người,trang phục gọn gàng giống như cách ăn mặc của võ sỹ trong các bộ phim nàng từng xem....là kẻ luyện qua võ thuật,công phu không tồi...

Đôi tay Cố Mạn Phi không tự chủ lắm chặt lại.

Nàng ở thời hiện đại được người trong giới sát thủ ưu ái gọi với cái tên SÁT THỦ VƯƠNG HẬU,lạnh lùng,tàn nhẫn tung hoành ngang dọc khắp trong lẫn ngoài nước.ai ngờ rằng có một ngày lại bị hãm hại bởi một ng thân cận nhất.

Người đó tên Khởi Long,từng là giáo quan của nàng,cũng là một bác sỹ giỏi có tiếng.Nàng không tin tưởng ai trên đời này trừ hắc ta...thậm chí còn giành trọn con tim cho hắc,muốn kết hôn cùng hắc....sự đời đắng cay thay.

Hắc lừa nàng,ám hại nàng,một li nước pha chút thuốc mê chuốc cho nàng uống hòng cướp trái tim nàng để thay cho trái tim ốm yếu của ng vợ sắp cưới....

Máy mắn thay nàng kịp tỉnh lại trước khi ca phẫu thuật ấy bắt đầu

Nàng đã giết kẻ đó và tự tay kết thúc cuộc đời mình....

Những tưởng lần này chắc chắn sẽ được cùng Diêm Vương uống trà,vậy mà giờ lại xuất hiện ở đây.....tất nhiên nàng không ngây thơ mà cho rằng mình vô tình lạc vào một phim trường cổ trang nào cả....

Nàng biết rõ mình đã xuyên không thời gian không gian...

Xuyên không đến cơ thể người thiếu nữ đang bị cuốn chặt như cái bánh trưng này....được khênh đi trong một cung điện nguy nga này.....

Hai người khênh nạng đi rất nhanh,nháy mắt đã đứng trước cửa điện.cửa điện từ từ mở ra không một tiếng động...

"-A.....a.....đừng.....cứu mạng.....cứu mạng.....aaa.....hfffh"bỗng tiếng cầu xin yếu ớt mà thảm thiết vô cùng của một cô gái vang lên.

Cố Mạn Phi ánh mắt sắc lạnh hướng về phía trong điện....

Bên trong cung điện được trang trí với nhiều đồ vật đẹp,cổ....tất cả toát lên sự hào hoa tráng lệ

Đặc biệt nhất là chiếc giường to khó tả bày chính giữa điện,trường lụa màu vàng buồn lững bốn phía.trên giường lấp ló cơ thể 2 con ng cuộn chặt vào nhau..

Phía trên là người đàn ông khoảng 27_28 tuổi,gương mặt khá đẹp trai,mái tóc dài dùng trâm ngọc thanh lam cặp gọn lên,cơ bắp cuộn rung lên theo từng nhịp...anh ta nhếch môi cười,nụ cười vô cảm

Phía dưới là một cô gái còn rất trẻ,khuôn mặt trắng trẻo thanh tú.

Trái ngược với vẻ hưởng thụ sung sướng của ng đàn ông,cô gái quần quai đau đớn,mồ hôi hay nước mắt ướt nhoe khuôn mặt cô,có lẽ do gào khóc quá nhiều nên giờ cô họng đã khản lại hét không thành tiếng nữa...

Cố mẫn Phi sắc mặt chợt lạnh thêm chút nữa.

Đây đúng là tên biến thái với sở thích ấu dâm,cưỡng bức những đứa trẻ còn chưa đủ lớn....hắn là ai??

Sự xuất hiện của Cố Mạn Phi cùng hai kẻ khênh nạng vào cũng không ảnh hưởng chút nào đến việc hành sự của hắn.Thậm chí động tác của hắn còn nhanh mạnh hơn....

Cô bé ấy cuối cùng đã hết sức chịu đựng,miệng phát ra tiếng hét yếu ớt rồi ngất lịm...

"-Mất hứng"ng đàn ông từ người cô bé đứng bật dậy,tìen chân đá cô bé xuống khỏi chiếc giường to lớn hào hoa....cô bé làm im bất động dưới chân giường,sắc mặt mỗi lúc một trắng bệch,vết máu chảy dài nơi khóe miệng,không rõ sống chết...

--"Con bé này thật quá yếu khiến ta mất hứng vô cùng,mang ném ra khu đất hoang ven thành cho thú hoang giải quyết đi."

Kẻ biến thái cất tiếng ra lệnh,trong lời nói lộ rõ sự bất mãn vì chưa được thỏa mãn dục vọng...

❖❖❖❖❖❖HẾT CHƯƠNG 1. CHƯƠNG 2 sẽ thế nào,CỐ MẠN PHI có hành động gì??? Mong mọi người sẽ đón đọc phần tiếp theo với tựa đề" TIỂU NHA ĐẦU,NGƯỜI KHÔNG SỢ BẢN HẦU U?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Tiểu nha đầu người không sợ bản hầu ư?

-Thuộc hạ tuân lệnh.

Hai tên thuộc hạ đồng thanh.

- "Xin Hầu gia bớt giận,đây vẫn còn một cô gái,xin mời Hầu gia hưởng thụ ạ"

Một trong hai tên thuộc hạ lên tiếng,rồi đặt chiếc chăn lụa mỏng cuộn tròn Cố Mạn Phi xuống chiếc giường hào hoa kia.

Kẻ biến thái hướng ánh nhìn đến gương mặt Cố Mạn Phi,không khỏi nhủ mảy ánh mắt đầy thất vọng và coi thường.

- "Xấu thậm tệ.các người kiếm đâu ra cái món hàng tồi tệ này?"

Cố Mạn Phi cũng không biết dung mạo sau khi xuyên không đến đây biến thành thế nào.Nàng chỉ biết rằng bản thân giờ rất yếu không chút nội lực nào,giờ phản kháng cũng chỉ vô ích.Thế nên cách tốt nhất là án binh bất động đợi thời cơ...

Hai kẻ thuộc hạ áp ứng trả lời:

- "Bẩm Hầu gia,thật ra thân hình cô gái này cũng không hề... tệ....bọn thuộc hạ thật sự không thể trong thời gian ngắn mà kịp chọn lựa hàng tốt hơn...với lại cô ta vẫn là..trinh nữ...vậy mong Hầu gia dùng tạm,ngày mai bọn thuộc hạ nhất định sẽ kiếm được món hàng tốt hơn để phục vụ Hầu gia ạ..."

Kẻ biến thái xua xua tay,hai kẻ thuộc hai hiểu ý,cúi đầu lùi chân đi ra phía ngoài điện,không quên lời theo cô bé đáng thương kia...

Phút chốc trong cung điện rộng lớn chỉ còn một mình Cố Mạn Phi cùng kẻ biến thái kia.

Tên Hầu gia giờ đây mới chăm chú quan sát gương mặt Nàng,chợt nhận ra trong đôi mắt nàng không hề nhận thấy chút lo lắng sợ sệt nào,cũng không chút tỏ vẻ đáng thương cầu cứu nào cả....đôi mắt đen láy tĩnh lặng đầy vẻ ung dung,tự tại...

Hầu gia không khỏi thốt lên đầy ngạc nhiên:"tiểu nha đầu,ngươi không sợ bản hầu ư?"

Cố Mạn Phi trả lời đầy lãnh đạm:

-"Không sợ".

Thực tế bản thân nàng sợ rất nhiều thứ nhưng chỉ duy nhất là không sợ kẻ sắp chết.

-"Ha ha không ngờ con nha đầu xấu xí như ngươi lại to gan tới vậy"

Hầu gia tiếp tục ngắm nghía khuôn mặt Nàng,bỗng nhận thấy khuôn mặt nàng thật thanh tú,đặc biệt là đôi mắt đen lay lay,ánh mắt sáng lấp lánh như có hàng vạn vì sao trên trời hội tụ nơi cặp mắt ấy.

Thân hình mặc dù hơi gầy gò chút nhưng bù lại nước da nàng trắng hồng đầy sức sống.Nếu như loại bỏ được vết bớt trên vầng trán thì nàng thật sự là một tuyệt thế giai nhân....

Thật đáng tiếc....

Nhưng hiện tại bản thân kẻ biến thái vẫn đang vô cùng khó chịu vì chưa được thỏa mãn giục vọng...hắn cần giải tỏa,cần được thỏa mãn nhu cầu bản năng...

...Thôi thì đành nhắm mắt coi như ko thấy vết bớt xấu xí kia...để cùng nàng ta đắm chìm trong hoan lạc....

Nghĩ vậy, ánh mắt Hầu gia sắc lạnh như ánh mắt thú săn chăm chăm nhìn con mồi.Rồi bỗng dưng ra tay nhanh như chớp,thông qua lớp chăn mỏng ấn mạnh vào bụng Cố Mạn PHI....ngay lập tức hắn ta haha cười đắc trí...

-"Hóa ra ngươi không những là một con nha đầu xấu xí mà còn là đồ phế vật,không có lấy chút nội công nào..."

Hắn ta lúc này mới thật sự yên tâm

Từ trước tới nay bất kể cô gái nào bị bắt cóc đến đây đều chỉ biết run rẩy,gào thét,khóc lóc cầu xin tha mạng....và cuối cùng là chết dưới tay hắn,chưa từng có ngoại lệ...

Thật ko ngờ hôm nay lại có kẻ ngoại lệ...ko hề sợ hãi khóc lóc cầu xin....trái ngược,cô ta bình tĩnh đối đáp....điều đó khiến hắn nghi ngờ cô gái này là một võ lâm cao thủ...Nhưng ngay vừa xong sự thật chứng minh hắn đã lo xa quá..đạn điền của cô ta không có chút gì gọi là nội công...cô ta là phế vật không hơn không kém

Đến đây dường như nghĩ ra điều gì đó:"ah ta biết rồi ngươi chính là Cố Mạn Phi,thiên kim tiểu thư của Cố phủ,con gái Cố tướng quân...Haha thì ra ngươi chính là đại phế vật tiểu thư của Cố phủ..chả trách được chả trách được....."

Câu nói của hắn như chiếc chìa khóa mở toang cánh cửa trí nhớ của Cố tiểu thư...hàng vạn đồng kí ức không thuộc về Cố Mạn PHI ùa về...

Đây chắc chắn là kí ức của chính chủ Cố tiểu thư,kí ức hỗn loạn,mờ mờ ảo ảo....

□□□□HẾT. CHƯƠNG 2

XIN MỌI NG CHO Ý KIẾN VỀ CHƯƠNG 2 NÀY Ạ

CHƯƠNG 3:Cố chủ đã sống một đời nhu nhược khổ sở...đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Cố chủ đã sống một đời nhu nhược đáng thương ...khổ sở

□□□Nguyên chủ thân xác này trùng tên trùng họ với Cố Mạn Phi.Là đương kim tiểu thư của Cố phủ,con gái duy nhất của chính thất phu nhân...sinh nàng ra một thời gian thì mẹ ruột nàng mất tích...

.....Lên 3 tuổi nàng chính thức trở thành một đại phế nhân tiểu thư của Cố phủ do bị phát hiện sở hữu một thể trạng hoàn toàn không phù hợp để tu luyện bất kì môn võ nghệ nào cả....

Cũng vào năm 3 tuổi khuôn mặt nàng tự nhiên xuất hiện những chấm đỏ,thời gian sau những chấm đỏ ấy tụ thành một vết bớt đỏ dài che kín một nửa khuôn mặt....

Không những là một phế nhân lại còn sở hữu diện mạo xấu xí nàng trở thành sự sỉ nhục của Cố phủ...Từ đây cuộc đời nàng chìm ngập trong một màu đen tăm tối,nàng bị mọi người khinh miệt,xa lánh,bị anh chị em cùng cha khác mẹ ức hiếp....

Một thiên kim tiểu thư mà sống cuộc sống không bằng kẻ tôi tớ trong phủ...tính cách nàng yếu đuối nhu nhược.....nàng có vị hôn phu là một hoàng tử....

Và ngày hôm nay nàng có mặt ở nơi này cũng là do nhận được bức thư hẹn gặp của vị hôn phu tương lai....tận đến khi bị những kẻ ác quỷ này bắt giữ thì nàng mới nhận ra tất cả chỉ là một cái bẫy....

Còn tên Hầu gia kia chính là một tên biến thái trong dòng dõi hoàng tộc của vương quốc này...hắn là em trai ruột của vị vua đương nhiệm.Hắn được phong hiệu Nhạc Hoa hầu,lĩnh lực đạt cấp 4,hắn cũng là một kẻ thật sự có tài...

Nhưng hắn lại có một thú vui kì quái tới bệnh hoạn,đó là cưỡng bức những bé gái nhỏ tuổi...người trong thiên hạ đồn rằng mỗi đêm hắn đều hại đời cướp đi sự trong trắng của 6 bé gái...đa số những đứa trẻ ấy đều chết dưới tay hắn,số còn lại không chết thì cũng điên điên dại dại,người chả ra người ma không ra ma...

Các cô gái trẻ trong kinh thành nghe đến tên Hầu gia đều vô cùng kinh sợ,có chủ Cố tiểu thư cũng không ngoại lệ...khi biết bản thân bị lừa đến cung điện của Nhạc Hoa hầu thì sợ hãi vô cùng...lợi dụng lúc bọn hạ nhân trong Hầu phủ không để ý mà lao đầu vào tường quyên sinh.

Cố chủ chết đi rồi,không biết là trùng hợp ngẫu nhiên hay số phận an bài mà nàng sát thủ Cố Mạn Phi đã nhập hồn vào thân xác này thay cố chủ sống...

Chốc lát,lắm bắt được kí ức đầy đau đớn của cố chủ,ánh mắt Cố Mạn Phi lại sắc lạnh hơn...

Cố chủ đã sống một đời đầy uổng phí bởi tính cách nhu nhược nhút nhát....một cuộc đời khổ sở....

Ông trời đã cho nàng sống thay cố chủ,được một lần nữa sống trên đời...để đền bù lại cho Cố chủ nàng sẽ tìm cách trả lại công bằng cho Cố chủ,bắt những kẻ từng ức hiếp cố chủ phải trả giá.....và hơn hết sẽ cố gắng sống thật tự do tự tại...

Haha phế nhân ư??xin lỗi đi trong từ điển của nàng sát thủ Cố Mạn Phi ko bao giờ tồn tại từ đó.Cặp môi hồng phấn quyến rũ của nàng khẽ nhếch lên,một nụ cười thoáng qua đầy sự khinh bỉ...

Tên Hầu gia vốn đang chăm chú ngắm nhìn nàng,trái tim vô cảm của hắn thoáng chút loạn nhịp:"con tiểu nha đầu xấu xí này có nụ cười thật đẹp,thật không ngờ chỉ một nụ cười đó thôi cũng khiến ng khác phải ngất ngây đến thế" hắn thầm nghĩ...

Hắn cảm thấy phấn khích hơn bao giờ hết,đôi mắt hắn ánh lên sự thèm khát,giục vọng trời dậy...

Hắn ra tay cởi bỏ sợi dây buộc bên ngoài chiếc chăn đang cuộn tròn thân hình Cố Mạn Phi...chiếc dây này vốn dĩ là một pháp bảo,bất kì ai bị nó trói buộc đều dừng hồng thoát thân...sợi dây này là một vũ khí lợi hại trên xa trường...nhưng đến tay Hầu gia thì lại trở thành món pháp bảo chuyên để đối phó những bé gái yếu ớt...

Cởi bỏ dc sợi dây ra hắn định giơ tay cởi bỏ lớp chăn để lộ Cố Mạn Phi ra ngoài...lật tẩm chăn ra hắn còn chưa kịp ngắm nhìn tẩm thân ngọc ngà của nàng thì bỗng dưng tối sầm mặt mày...hắn bị ai đó dùng cái gì đó bịt kín đầu rồi...

Không kịp định thần,phần hạ bộ của hắn bỗng dưng đau nhói...đau thấu tim gan.Con đau làm hắn quằn mình lại,quên luôn việc phản kháng hay kêu cứu...chính lúc này nơi lồng ngực hắn bị ng ta dùng vật gì đó xiên thấu tim...

Mọi việc diễn ra trong nháy mắt,nhanh đến nỗi một ng vốn tự phụ về công phu hơn người như hầu gia cũng không kịp trở tay.

Cho đến tận lúc chết hắn cũng không thể hiểu nổi tại sao một phế nhân như Cố Mạn Phi lại có thể ra tay nhanh chuẩn được như vậy..hắn cũng không thể biết bản thân bị thứ gì đâm thấu tim

Đến tận lúc chết hắn cũng chỉ kịp kêu rên vài tiếng,tiếng kêu nhỏ yếu ớt cũng không thể truyền ra ngoài điện...

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Đã quá coi thường Cổ Mạn Phi

Cổ Mạn Phi tiện tay xé mảnh màn lụa khoác tạm lên người, liếc mắt nhìn cái xác không hồn của Hầu gia, nhếch môi cười..

Cái tên Hầu gia biến thái này đã quá coi thường Cổ Mạn Phi nàng rồi!

Nàng dù không có nội công phòng thân, nhưng khả năng phản xạ của một sát thủ dày dạn kinh nghiệm như nàng luôn nhanh hơn tốc độ của một tia chớp...huống hồ ngay từ khi bị khênh vào cung điện này, nàng đã tính toán kỹ trong đầu mọi bước đi, lúc nào ra tay là chuẩn nhất, làm như thế nào là nhanh nhất...

Cái xác của Nhạc Hoa Hầu im lìm nằm đó, chết không nhắm mắt, đôi mắt trợn trừng đầy sự không cam tâm...cắm sâu nơi lồng ngực hẳn chính là chiếc châm thanh lam cài đầu của hắn, máu vẫn tí tách tí tách chảy qua chiếc châm rồi tràn lênh láng ra xung quanh...

Cái xác trần như nhộng, Cổ Mạn Phi thấy ghê tởm vô cùng...nàng dùng chân đá tẩm chần mông đẩy lên xác chết chỉ để hở ra khuôn mặt đẹp trai của hắn...rồi nàng dùng một chiếc khăn tay nhặt được trên giường lót tay rồi vuốt nhẹ qua đôi mắt hắn...mắt xác chết nhắm nghiền lại giống hệt như đang ngủ..

- "Bẩm Hầu gia "phía bên ngoài cung điện vang lên tiếng nói của hai kẻ thuộc hạ kia...có vẻ hai kẻ đó đã mang cô bé đáng thương kia đi giải quyết xong xuôi rồi..

Cổ Mạn Phi vội vàng trèo lên giường, đặt cái xác của Hầu gia nằm ngay ngắn rồi gơ tay thả bốn phía rèm lụa xuống để che đi mọi thứ trên giường...

- "Một trong hai người vào đây." Cổ Mạn Phi giả dạng Hầu gia.

Hai kẻ thuộc hạ không chút nghi ngờ, một trong hai tên đẩy cửa bước vào.

- "Hầu gia, người không sao chứ ạ?"

- "tiến đến gần đây" nàng tiếp tục giả dạng

Tên thuộc hạ không giám chậm trễ, bước thêm vài bước tiến gần hơn về phía chiếc giường to lớn hào hoa, đứng trong tư thế cúi đầu kính cẩn...

Bỗng dưng một cơn gió lạnh thoáng qua, một bóng người bật dậy nhanh như một tia chớp lao về phía kẻ thuộc hạ...hắn còn không kịp định hình chuyện gì đang xảy ra thì rắc rắc...cổ hắn đã bị vụn gãy

Đáng thương thay cho hắn chẳng kịp kêu lên một tiếng thì đã tắt thở...

Cổ Mạn Phi kéo cái xác giấu vào góc sau giường rồi lại dùng đúng cách đó để đối phó với tên thuộc hạ còn lại...

Nàng co duỗi tay vài cái cho giãn gân cốt...cơ thể yếu ớt không có nội công gây ảnh hưởng không nhỏ tới tốc độ hành động của nàng... nhưng dù sao vẫn thừa sức đối phó với mấy kẻ như này...

Cổ Mạn Phi nhẹ nhàng hít một hơi thật sâu rồi ra tay xóa đi mọi dấu vết liên quan tới nàng tại Hầu phủ...sau đó mới dờn đi

Cung điện này được xây với mục đích phục vụ sở thích quái dị, biến thái của Hầu gia nên rất ít người hầu hạ, chỉ có hơn chục tên lính làm nhiệm vụ tuần tra canh gác..

Cổ Mạn Phi lại rất giỏi trong việc ẩn mình trong đêm tối nên không bị dễ dàng phát hiện...

Rất nhanh nàng tìm được về chỗ nàng bị giam giữ khi vừa đặt chân tới Hầu phủ...nàng cũng ra tay kết liễu mạng sống của 2 kẻ canh giữwx nàng khi nàng ở đây...

Nàng vốn định tìm lại bộ quần áo lúc trước nàng mặc, nhưng chỉ tìm thấy một đồng vải vụn...xem ra những kẻ này khi bắt người đến đây đều không có ý định lưu đường lùi cho bất kỳ ai cả...bất cứ người đến đây, lời họ đi tẩm rồi mang đến cho tên biến thái hưởng thụ...nhiệm vụ của chúng là xóa sạch mọi thứ liên quan đến các gái đáng thương để không ai có thể buộc tội chúng....

Ngay khi Cổ Mạn Phi định ra tay kiểm quần áo mặc tạm thì nghe tiếng hét thất thanh...

- "Có thích khách có thích khách.... người đầu nhanh bắt thích khách..."

Không kịp rồi... Thân hình Cổ Mạn Phi cũng mất hút trong màn đêm....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Lại phải chạy trốn...

Cố Mạn Phi ngược nhìn cánh cửa phủ, hai chiếc đèn lồng được treo trên đó đang tỏa ánh sáng yếu ớt đủ để người ta đọc được hai chữ "Tây Phủ" viết trên tấm bảng hiệu...

Cũng chỉ vì hai chữ này đã khiến cố chủ Cố tiểu thư tưởng lầm đây chính là một trong những phủ của vị hôn phu Tây Vương Ngôn... Nên nàng không chút nghi ngờ mà nhận lời hẹn...

Cố Mạn Nhi nhanh chóng thoát ra khỏi "tây phủ", ngoài đầu nhìn lại, nàng thấy xót xa cho cố chủ... theo nàng suy đoán thì chính Tây Vương Ngôn là kẻ chủ mưu ám hại cố chủ... nguyên nhân mà, quá đơn giản, chính là để có lí do để lập tức có thể xóa bỏ hôn ước với Cố đại phu nhân tiểu thư rồi... Cố tiểu thư bị bắt đến nơi này, không chết thì cũng bị hủy hoại sự trinh tiết... với lí do này hoàng tử đường hoàng hủy hôn và không ai có thể chê trách hắn... cao tay, xảo quyệt chính là đây...

Trong phút chốc Hầu phủ loạn tung lên, tiếng hò hét, bước chân chạy... việc Hầu gia bị giết chắc hẳn đã kinh động tất cả mọi người... rất nhanh viện quân sẽ tới...

Cố Mạn Phi hòa mình vào bóng đêm, nhanh chóng rời đi...

Con đường lưng chừng núi... sấm sét ☐☐☐ nổi lên, con giông bão nghiêng trời nã đất trút xuống..

Cố Mạn Phi không khỏi buông câu chữ thề, cái thời tiết quái quỷ này nói mưa là mưa ngay được, nhanh đến mức nàng không kịp trở tay..

Đường núi hiểm trở, một bên là vách núi dựng đứng trơn tuột, một bên là vực sâu ngàn trượng... tìm đâu ra một chỗ trú mưa?

Nàng chỉ còn cách chạy bộ, có thuật hoán vị (trong nháy mắt có thể dịch chuyển ra vị trí khác trong phạm vi nhất định tùy theo nội công của từng cá nhân) cũng không giám tự ý sử dụng. Bởi thân xác này mới chỉ là một đứa trẻ 12_13 tuổi, lại yếu ớt không có chút nội công nào... tự ý dùng thuật hoán vị dễ gây hậu chứng không tốt cho cơ thể này... hơn nữa nàng cũng không nắm rõ địa hình nơi này, chớ may hoán vị quá mức rơi xuống vực kia mà chết lần nữa thì oan uổng quá...

Chỉ trong phút chốc mảnh vải nàng cuốn bừa trên người đã thấm nước mưa.... thời tiết cuối thu, hơi se lạnh, lại thêm những hạt mưa to trút lên người nàng khiến nàng lạnh buốt tê tái, mưa to và mau hạt nàng dường như ko mở nổi mắt để tìm đường đi được... trời quá tối nữa càng khiến nàng khó xác định phương hướng, và cứ thế nàng chạy về một con đường nhỏ... dẫn đến một nơi càng hoang vu hẻo lánh hơn...

Đi thêm 3_4 dặm nữa theo con đường nhỏ ấy, bất giác phát hiện địa hình xung quanh càng lúc càng hiểm trở với những núi cao vực sâu thăm thẳm... con đường lúc trước mặc dù cũng khó đi hiểm trở nhưng còn được lát đá sạch sẽ, con đường này thì khác, đường đất trơn trượt đầy rêu và cỏ dại...

Cố Mạn Phi bị lạc đường rồi... đang định quay lại đường cũ thì ngược mắt nhìn về phía xa xa đằng trước mặt nàng phát hiện nơi đó có một cái động... ánh mắt nàng ngời sáng lên, kệ lạc đường hay đúng đường, trước mắt cứ vào trong động trú mưa chờ trời tạnh tính tiếp vậy...

Cái động ấy nằm giữa vách núi dựng đứng, cách mặt đất tầm trên 10 mét... với tình trạng hiện tại thì nàng không có cách nào để leo lên được...

Cố Mạn Phi đi xung quanh tìm xem có gì đó có thể giúp nàng leo dc lên trên không... may thay nàng tìm được đoạn dây leo khá dài và chắc chắn... vài thao tác đơn giản nàng đã biến thành một sợi dây đủ dài có móc đặc biệt... nàng tung sợi dây về phía động... sợi dây chuẩn xác quấn vào mỏm đá to sát mép động... nàng nhẹ nhàng đu người leo vào trong động... hang động này khá là xấu....

Cố Mạn Phi cầm trên tay thanh bảo kiếm mà nàng vừa lấy được trong phủ tên biến thái... từng bước từng bước tiến vào sâu trong hang động... theo như kí ức của cố chủ, ở khu rừng núi này tồn tại khá nhiều thú dữ, nàng cần phải cảnh giác cao...

☐☐☐ NAM CHÍNH SẮP XUẤT HIỆN RỒI CÁC NÀNG Ạ... CÁC NÀNG HÓNG KHÔNG?

CHƯƠNG 6: LẠI TIẾP TỤC CHẠY Ừ?

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.

Chương 6: Lại phải chạy tiếp ư?

Càng đi sâu vào càng tối tăm,lần mò mãi mới đi được một đoạn ngắn,bỗng dưng hững một bước,không giữ nổi thăng bằng nàng lập tức bị rơi xuống phía dưới lòng đất...

Kì lạ,vừa rồi rõ ràng nàng thấy mình dẫm chân trên mặt đất chắc chắn mà sao chớp mắt nó lại biến thành chiếc bẫy thế này?

Trời đất quay cuồng,cuối cùng Cố Mạn Phi đã tiếp đất an toàn..lồm ngồm bò dậy sắc mặt nàng càng khó coi hơn...trong lúc rơi từ trên đó xuống đây nàng đã cố gắng điều chỉnh tư thế nhằm giảm nhẹ mức độ bị thương...và rồi đúng là nàng không bị thương tích gì nhưng miếng vải giúp nàng che chắn tấm thân lúc này đã bị rách tả tơi rồi...

Nàng lại phải tiếp tục trốn chạy trong tình trạng không mảnh vải che thân như này ư?

Nàng buột miệng chửi tên đại thần xuyên không đều cẳng,trong lòng lại thấy vẫn may mắn chán vì ngay lúc này không có bất kì ai ở đây nhìn thấy bộ dạng thảm hại của nàng...đúng là số nàng vẫn không quá mức đen đủi...

Nàng nhắm mắt lại rồi cố gắng lắc lắc đầu để xua đuổi những ngôi sao đang bay loạn lên trong đầu....mở mắt ra nhìn ngó bốn phía xung quanh nàng lập tức hoảng hốt không thốt nổi thành câu...

Chỗ này so với chỗ lúc trước đã sáng sủa hơn khá nhiều,những vách tường không biết được sử dụng chất liệu gì tạo lên mà lan tỏa ra một thứ ánh sáng xanh mờ mờ ảo ảo...đủ để nàng nhìn được cảnh vật trong hang..Phía sâu bên trong hang có một cái đình nhỏ,trong đình có một người đang ngồi..do khoảng cách khá xa và ánh sáng mờ ảo nên Cố Mạn Phi không nhìn rõ tướng mạo người đó,chỉ mơ hồ thấy một bóng người,tóc dài trắng xóa,khoác bào cũng màu trắng...

Đó là ai?một ẩn sĩ giang hồ ẩn cư nơi đây??hay là một ma đầu?

Theo bản năng,nàng vội vàng tìm chỗ nấp,nín thở,chăm chú nhìn về phía người đang ngồi...

Người đó ngồi im không hề nhúc nhích chút nào...chẳng có vẻ gì đã chết??hay đang ngồi thiền luyện công?

Cố Mạn Phi quyết định tiến về phía đó...

Gần rồi,thêm chút nữa...cuối cùng nàng cũng nhìn rõ dung mạo người đó,nàng ngẩng người mất vài giây,rồi giờ tay trạm vào,nàng không khỏi thờ phào nhẹ nhõm,hóa ra chỉ là một bức tượng...nàng đi vòng quanh bức tượng,vừa ngắm vừa cảm than cho tài nghệ của vị thầy điêu khắc nào đã tạo ra tuyệt phẩm đẹp tinh xảo đến vậy...

Ngày xưa nàng có đọc một cuốn sách,nội dung miêu tả về bức tượng điêu khắc...ca ngợi bức tượng không ngớt lời,nào là đẹp không chút tí vết,tí mí đến từng chân tơ kẽ tóc,nụ cười hút hồn,ánh mắt sâu thăm thẳm....khi ấy nàng cười khẩy mà rằng tất cả chỉ là lời nói quá mà thôi....nhưng hôm nay nàng thật sự phải cúi đầu bái phục trước vị đại sư điêu khắc này...

Dung mạo của bức tượng ngọc đẹp vô cùng,đẹp đến mức Cố Mạn Phi không biết dùng từ gì để miêu tả hết nữa...bức tượng được điêu khắc tỉ mỉ và tinh tế tới từng tiểu tiết...đến cả hàng mi cũng được chăm chút tỉ mỉ đến từng sợi,độ cong độ dày hoàn hảo khó tả....

Bức tượng ngồi đó,dịu dàng như ánh trăng,thanh thoát như đoá sen..rõ ràng chỉ là bức tượng vô tri vô giác nhưng lại khiến người khác cảm thấy nó có khí chất cao quý vô cùng,khiến người đối diện bất giác sợ hãi và không thể nảy sinh bất kì ý niệm đen tối nào cả...Cố Mạn Phi chưa bao giờ thấy bức tượng giống như thật đến vậy,cảm giác như thôi một hơi là bức tượng lập tức sống dậy vậy...

Nàng không kim được lòng mà lại giờ tay sờ lên mặt bức tượng...lạnh lẽo,vững chắc,chất ngọc thượng đẳng,rõ ràng không phải người thật mà...

Trên người bức tượng khoác chiếc bào trắng,không rõ làm từ chất liệu gì,mềm mại như lụa nhẹ nhàng như tơ,bên trên có nhiều họa tiết trím...ánh sáng mờ ảo trong hang rơi xuống...trên chiếc bào trắng dường như có vô vàn những đám mây đang chuyển động...

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Hãy giữ lấy phần tôn nghiêm này

Một chiếc áo bào thật đẹp và đặc biệt.

Có vẻ rất thích hợp với Cố Mạn phi nàng.

Đây quả thật là món quà tuyệt vời mà ông trời ban tặng cho nàng.

Cố Mạn Phi lập tức tiến sát hơn về phía bức tượng, giờ tay cởi bỏ chiếc áo trên người bức tượng xuống.

Mới đầu nàng còn sợ chiếc áo khoác trên người bức tượng thể này sẽ rất khó để cởi ra được.... Không ngờ chiếc áo này lực đàn hồi rất tốt, chỉ vài thao tác đơn giản là đã cởi được xuống.

Cởi bỏ được tấm áo bào ra nàng ngạc nhiên khi nhìn thấy, trên người bức tượng còn mặc một bộ quần áo nữa.... Bộ quần áo giống hệt như quần áo mà các nhân vật trong phim cổ trang thường mặc.

Cố Mạn Phi không khỏi cảm than, người điều khác ra bức tượng này chăm chút cho bức tượng có khi còn hơn chăm chút cho đứa con đẻ của mình vậy...

Có khi nào bên trong chiếc quần kia thì đến cả bộ phận nhạy cảm kia cũng chạm khắc như thật không? □□

Cố Mạn Phi không kim được lòng mà giờ tay trạm vào chỗ giữa hai chân bức tượng... Đúng là điêu khắc rất đầy đủ, mà hình như kích thước còn khá là lớn.(a a dịch đến đoạn này ngại ghê cơ □□)

Nàng giả vờ ho vài tiếng, rồi lại mãi mê ngắm nhìn bức tượng... cởi bỏ đi lớp áo bào thì có thể nhìn thấy cơ thể cường tráng và cân đối của bức tượng, béo thêm chút thì quá béo gầy thêm chút nữa lại quá gầy.... Kết cấu cơ thể hoàn mỹ đến khó tin. Từ trên xuống dưới đều không một chút khuyết điểm. Đây không còn giống như tác phẩm của một nhà điêu khắc nào cả, mà giống như một kiệt tác hoàn hảo do Thượng Đế tạo ra vậy.

Trên đời này mà tồn tại một người đàn ông hoàn mỹ đến vậy thì không biết sẽ mê hoặc được trái tim của bao nhiêu cô gái trong thiên hạ nữa...

May mắn thay đây chỉ là bức tượng vô tri...

Cố Mạn Phi ngắm nghía bức tượng trong giây lát, giờ tay vỗ vỗ vào hai má của bức tượng:

- Đắc tội rồi, thần tiên ca ca... Người đẹp hoàn hảo như vậy rồi thì dù cho không mặc quần áo thì cũng không ảnh hưởng gì đâu. Chi bằng cho tiểu nữ mượn bộ quần áo để mặc tạm... Cũng coi như thần tiên ca ca đã làm một việc thiện giúp đời vậy...

Nàng nếu như chỉ khoác mỗi chiếc bào trắng thế này thì thật kì quặc mà còn không an toàn nữa... Miệng nói câu xin lỗi, tay thì đã nhanh chóng cởi bỏ quần áo bức tượng rồi... Nhưng bộ quần áo này lại không có tính đàn hồi cao... Hơn nữa bức tượng lại ở tư thế ngồi thiền nên việc cởi bỏ thật không dễ dàng.

Không có cách nào để cởi bỏ được bộ đồ ấy trừ khi xé rách nó.... Nhưng xé ra thì nàng cũng đâu mặc được nữa?

Thôi vậy. Coi như giữ lấy một phần tôn nghiêm cho bức tượng..

Cố Mạn Phi quyết định bỏ cuộc, tha cho bức tượng con đường sống □

Nàng khoác lên người chiếc áo bào vừa lấy từ bức tượng.. Chiếc áo khá dài so với cơ thể nàng... không chút đắn đo nàng lập tức dùng bào kiếm cắt bỏ một phần vải ở vạt áo, rồi dùng chính mảnh vải ấy làm thắt lưng.. Mặc dù nhìn vẫn bị rộng khá nhiều nhưng cũng chỉ có thể dùng tạm như vậy thôi.

Chất liệu của chiếc áo này rất tuyệt, mặc lên người hết sức mềm mại, thoải mái... Nàng đang nghĩ đến việc sau này có thời gian thì sẽ biến chiếc bào này thành một bộ đồ mặc bó sát.

Vốn dĩ cơ thể bị dính nước mưa, người lạnh buốt... Nhưng khoác chiếc bào này lên lại lập tức không còn cảm giác lạnh nữa, thay vào đó là cảm giác ấm áp dễ chịu vô cùng...

Một chiếc áo thần kì!

Thật không hiểu ai lại đặt một bức tượng quý ở nơi hoang vu này nhỉ? Đây còn chưa kể những đồ khoác trên người bức tượng cũng có giá trị liên thành nữa?

Cố Mạn Phi tiếp tục tìm kiếm xung quanh xem còn báu vật gì nữa không.

Không còn báu vật gì nữa rồi. Xem ra đây không phải là nơi giấu kho báu của bọn trộm cắp.

Lẽ nào bức tượng là tài sản mà kẻ trộm nào đó tạm giấu ở đây khi chưa kịp mang đi tiêu thụ?

Khả năng đó là khá cao!

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Muốn làm người xấu...

Nàng hiện tại không còn chút nội công nào nên cần phải hết sức cẩn thận mới được. Tốt nhất là không nên gây sự với những kẻ trộm cắp đó, việc trước mắt là nhanh chóng tìm đường thoát khỏi nơi quỷ quái này....

Theo như dự đoán của nàng thì ngay sáng ngày mai Cổ phủ sẽ diễn ra một màn kịch hay đây.

Thế nên nàng cần nhanh chóng tìm đường về đến phủ trước khi trời sáng mới được.

Nàng mỉm cười ngắm nhìn bàn tay nhỏ nhắn của mình... Phải tới giây phút này nàng mới giám tin đây là sự thật.

Ông trời rủ lòng thương mà cho nàng thêm một cơ hội để sống... thì nàng sẽ phải tiếp tục sống thật tốt. Những đau khổ ở thế giới kia thì hãy để nó lãng quên trong quá khứ đi...

Nàng đưa tay chỉnh lại quần áo thêm một lần nữa... dơ tay xoa xoa mái tóc ướt đầm của mình... Ánh mắt nàng lại vô tình hướng về phía bức tượng...

Đôi môi màu phớt hồng của bức tượng có nét nhếch quá độ như đang mỉm cười vậy, khiến người nhìn thấy chỉ muốn nhẹ nhàng đặt lên đôi môi ấy nụ hôn...

Cổ Mạn Phi đánh bạo đặt lên đó một cái hôn, đôi môi bức tượng tỏa ra một hương thơm kì lạ, thấp thoáng nhẹ nhàng như có như không mà vô cùng dễ chịu.

Nàng vốn chỉ định hôn một cái rồi rời đi ngay, nhưng bị mùi hương này mê hoặc mãi không dứt ra được.

Thật không biết người ta dùng loại ngọc quý gì mà trạm trở ra bức tượng kì lạ tới vậy. Thoạt nhìn thì giống như ngọc dương phần thượng hạng nhưng khi sờ vào thì lại thấy mềm mại hơn rất nhiều... Nó lại có mùi thơm dễ chịu nữa chứ

Báu vật! Kì ngọc! Thật là muốn làm kẻ xấu, vác bức tượng về Tướng phủ...

Đáng tiếc, cơ thể này bây giờ quá bé nhỏ và yếu ớt vác không nổi, vớ lại quá lộ liễu... Thôi vậy, sau này nàng sẽ tìm cách để mang tượng ngọc về phủ...

Cổ Mạn Phi quyết định nhanh chóng tìm đường để thoát ra.

Tìm đến chỗ mà lúc này nàng vừa bị rơi xuống, tính toán đại khái khoảng cách từ đây lên phía trên hang rồi nàng sử dụng thuật hoán vị....

Thuật hoán vị mà nàng có được là thành quả của cả một quá trình dài tu luyện ở thời hiện đại... May mắn mà xuyên không tới cơ thể này vẫn sử dụng được, mặc dù uy lực đã bị giảm đi rất rất nhiều nhưng dù sao nàng vẫn cảm thấy được an ủi phần nào.

Dựa theo kí ức của cố chủ nàng biết triều đại nàng đang ở không phải là bất kì một triều đại nào trong lịch sử mà nàng từng biết đến.

Đại lục này tên gọi là Phong Nguyệt, bao gồm

3 vương quốc: Phi Tinh _ Hạo Nguyệt _ Trào Dương

Ba vương quốc với thể kiềng 3 chân, tạo thành ba thế lực không hề thua kém nhau cùng tồn tại và phát triển.

Đại lục này rất coi trọng võ thuật, tu luyện Ngũ Nguyên tố linh lực. Tu luyện linh lực thì cái quan trọng nhất chính là linh căn ở trong cơ thể mỗi người.

Mỗi cá nhân tồn tại trên đại lục này hầu hết đều có linh căn, chỉ khác nhau về độ yếu mạnh mà thôi... Linh căn mà mạnh thì tốc độ tu luyện sẽ nhanh, dễ dàng hơn... Nó ảnh hưởng trực tiếp đến việc tu luyện ra linh lực mạnh yếu của mỗi người.

Người có linh lực càng cao thì sẽ trở thành kẻ mạnh và đạt được sự sùng bái của những kẻ yếu hơn.

Dĩ nhiên đại lục này phần đại đa số vẫn là những người có linh căn bình thường nếu không nói là kém. Những người này dù cho cả đời khổ luyện thì cũng chỉ luyện được đến linh lực cấp 2 là cao nhất... những người này cũng chỉ thích hợp trở thành hộ vệ, lính gác mà thôi.

Còn bản thân cố chủ lại còn không hề có chút linh căn nào cả, cơ bản là cả đời này không thể tu luyện linh lực được... là một phế nhân không hơn không kém.

Nàng trở thành trò cười cho cả tướng phủ, phụ thân thì ghê lạnh... Đáng thương thay một thiên kim tiểu thư như nàng mà phải chịu cảnh người người ức hiếp.

Nhưng đó cũng là truyện của quá khứ rồi!

Từ giờ phút nàng nhập hồn vào thân xác này là vận mệnh của Cổ Mạn Phi đã hoàn toàn thay đổi... Nàng sẽ thay cố chủ đòi lại công bằng và đòi lại những gì thuộc về Cổ chủ.

Không có linh lực thì đã sao? Nàng đã kiểm tra qua cơ thể này và phát hiện cơ thể này cực kì thích hợp để luyện nội công... Chỉ cần luyện theo đúng phương pháp thì không quá 3 năm nàng sẽ đạt được trình độ như nàng đã đạt được ở thời hiện đại.

Chỉ cần như vậy là cũng đủ cho nàng tung hoành giang hồ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Phản rồi ! Phản rồi!

Cổ Mạn Phi tính toán rất chuẩn xác... trong nháy mắt nàng đã xuất hiện ở phía cửa hang. Con mưa như trút nước đêm qua đã được thay thế bằng những giọt mưa bay lất phất... Không gian trong lành mát dịu, phảng phất trong gió có mùi cây cỏ, hoa lá thơm nhẹ như có như không... Nàng tham lam hít một hơi thật dài tận hưởng không khí trong lành đó, rồi quay người bước về phía dưới chân núi.

Vì muốn rèn luyện cho cơ thể này với linh hồn nàng thêm ăn khớp với nhau, trên đường đi nàng liên tiếp sử dụng thuật hoán vị... Càng sử dụng càng thuận lợi, tốc độ càng lúc càng nhanh....

.....

Sau khi Cổ Mạn Nhi rời đi khỏi thì chiếc hang kia lại trở về trạng thái tĩnh lặng vốn có...

Trong động, một luồng sáng xanh nhẹ nhàng chiếu rọi lên bức tượng điêu khắc kia... nhiệt độ trong hang giảm dần, giảm dần, cái lạnh giá như băng bao trùm toàn bộ chiếc hang...

Hơn một canh giờ sau thì bức tượng vốn ngồi ngay ngắn một chỗ lúc nãy bỗng phát ra một tiếng động rất khẽ, rất khẽ... luồng sáng xanh bỗng sáng bừng lên rồi tập trung bao vây lấy thân hình bức tượng tạo thành một vầng hào quang....

Lại mất một lúc sau, ánh sáng xanh tan dần, bức tượng vốn bị bao trùm trong ánh hào quang bỗng đứng phắt dậy.

Không! Đó không phải là bức tượng vô tri mà là một con người bằng xương bằng thịt... chuẩn xác hơn đó là một nam nhân phong hoa tuyệt tái...

Chàng đứng im ở đó, mái tóc trắng xóa của chàng trong nháy mắt biến thành màu đen óng ả, dài đến mắt cá chân... mái tóc chàng tung bay, tung bay...

Hai tay chàng giơ về phía trước ngực, làm một động tác thu công. Ngay lập tức tất cả nguồn sáng xanh trong hang biến mất, chàng từ từ hé mắt....

Hàng lông mi lông mày cũng đã chuyển sang màu đen, đôi mắt đen lay lay, sáng như ánh sao, ánh mắt chàng đẹp hút hồn người đối diện...

Chàng đưa mắt nhìn quanh hang động, không có người nào khác, ánh mắt chàng mỗi lúc một lạnh lùng hơn.

Cái kẻ lợi dụng lúc chàng siêu luyện Ngọc Tượng Thần công mà ra tay sờ soạng khắp người chàng đã biến mất.

Trên thế gian này chưa từng có một ai dám đứng gần chàng trong phạm vi một trượng. Vậy mà không ngờ hôm nay lại có kẻ cả gan sờ mó khắp người chàng, lại còn dám lấy trộm kho báu của chàng nữa... Đúng là từ khi khai thiên lập địa lần đầu tiên có chuyện hoang đường như vậy xảy ra.... Phản rồi! phản rồi! Phản thật rồi!

Chàng tu luyện Ngọc Tượng thần công giai đoạn Nhân Thiên Hợp, là trạng thái đóng lại tất cả mọi cảm quan, chỉ lưu lại chút thần lực để đề phòng trường hợp bất trắc...

Thật ra, khi Cổ Mạn Phi vào trong hang thì chàng đã phát hiện ra rồi nhưng đang trong lúc luyện công không được phép gián đoạn... Hơn nữa chàng phát hiện người đó không hề có ác ý hay tà niệm xấu gì nên không cưỡng ép mình tỉnh dậy mà chỉ tăng tốc độ tu luyện...

Nào ngờ, kẻ đó không những cả gan trộm áo bào của chàng mà còn dám sờ sờ chàng nữa.

Khi ấy, chàng đóng lại thị giác, khứu giác, vị giác, thính giác, nên chỉ cảm nhận được có một bàn tay nhỏ đang động chạm lên cơ thể chàng mà thôi.

Cả đời này chàng chưa từng bị ai sờ soạng như vậy, cảm giác ấy đúng khó diễn thành lời được.

Đúng lúc ấy lại là lúc luyện công đạt mức đỉnh vô cùng nguy hiểm, không được để xảy ra bất kì sai sót, nhất là không được gián đoạn... việc động trạch của kẻ đó khiến chàng sứt chứt nửa tẩu hỏa nhập ma biến thành một bức tượng thật sự.

Nhưng ngay lúc này đây kẻ to gan ấy đã biến mất...

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Đưa trẻ đầu gấu...

Kì lạ! Ngay khi đặt chân vào đây để tu luyện chàng đã tạo pháp trận ở trong và ngoài hang để ngăn có kẻ vào hang ảnh hưởng việc tu luyện của mình... kẻ đó rốt cuộc đã làm cách nào mà vào được trong hang?

Chàng giang rộng hai tay, hai ống tay áo rộng lớn của chàng phấp phới bay mặc dù trong hang hoàn toàn không có chút gió nào.... Tất cả những tạp vật trong hang đều bay tập trung về phía trước mắt chàng.

Thật ra, trong hang rất là sạch sẽ, rất ít tạp vật, chỉ có vài miếng vải vụn.

Đây còn là do Cổ Mạn Phi đã hết sức cẩn thận. Nàng sợ có kẻ xấu quay lại phát hiện ra tung tích của nàng nên đã thu dọn gần hết những mảnh vụn của tấm rèm lụa mà lúc rơi xuống đây nàng quần bừa trên người. Chỉ còn sót lại vài miếng rách nhỏ xíu bị rơi xuống những nơi khó nhìn thấy. Vậy mà cuối cùng vẫn bị người đàn ông này dùng linh lực tìm ra được.

Ánh mắt chàng dừng lại trên những vụn vải một lúc.

Đây không phải là mảnh vụn từ bất kì loại vải nào dùng để làm y phục cả. Nhìn giống như là loại lụa chuyên làm rèm màn hơn...

Chẳng có lẽ người đó chỉ quần mảnh vải rèm này mà chạy tới đây??

Khi ấy chàng trong trạng thái gần như vô thức nên không thể biết dung mạo kẻ đó như nào, cũng không biết kẻ đó già hay trẻ, là nam hay nữ...

Nhưng khi bàn tay kẻ đó chạm vào chàng thì chàng cảm nhận thấy bàn tay đó hơi thô ráp, lại còn có nhiều vết chai sạn... có lẽ đó là một đứa trẻ phải thường xuyên làm những công việc nặng nhọc...

Chàng cúi xuống nhìn bộ dạng của mình lúc này, mặt chàng một lúc một tối sầm lại... chàng hiện chỉ mặc một chiếc áo lót mỏng và chiếc quần lót... Từ khi biết nhận thức đến giờ thì chàng chưa bao giờ ra khỏi nhà trong tình trạng thảm hại như này....

Thật là không biết đứa trẻ đầu gấu đó rơi từ đâu đến đây mà giám làm trò này với chàng...

Chàng giơ tay lên, cũng không biết từ đâu một chiếc khăn áo xuất hiện trên tay chàng... tiện tay khoác áo bào lên người.... Giơ tay lên mặt, một chiếc mặt nạ quý sáng bóng xuất hiện trên mặt chàng, che đi khuôn mặt anh tuấn vốn có... Chiếc mặt nạ quý vô cùng giữ gọn, khiến người khác nhìn một lần là không giám đưa mắt nhìn lần thứ hai nữa.

Xong xuôi mọi việc, thân hình chàng khẽ động, trong nháy mắt chàng đã xuất hiện ở bên ngoài cửa hang. Ngẩng đầu nhìn thiên không, đầu ngón tay vẫy một cái khẽ, một vệt trắng sáng mờ mờ bay thẳng lên thiên không.

Một lát sau, ở bốn phía khác nhau xuất hiện bốn người, bốn người đến bên chàng với tốc độ chóng mặt. Họ quỳ gối trước mặt chàng:

- Cung hi Tôn chủ đại nhân xuất quan.

Vị Tôn chủ đại nhân nhìn 4 người họ giãy lắt, miệng như đang cười, từ từ cất tiếng:

- Trong quãng thời gian ta bế quan tu luyện các người đã tiêu hao những đâu vậy?

Tiếng nói của chàng ảm áp nhẹ nhàng như làn gió xuân, nhưng cũng đủ khiến 4 người kia run sợ. Họ cùng lúc quỳ sụp xuống:

- Thuộc hạ không giám! Bọn thuộc hạ đều chỉ đứng xung quanh đây canh gác mà thôi, không giám lơ là chút nào...

- Ồ. Vậy sso?

Vị Tôn chủ búng búng đầu ngón tay:

- Vậy có cao thủ xâm nhập vào đây không?

- Không có ạ.

Bốn người họ đối với các cao thủ đều có một cảm giác rất khác rất mẫn cảm... Nếu như thật sự có cao thủ xuất hiện ở gần ngọn núi này là họ đã có thể phát hiện ra ngay và sẽ tìm cách ngăn cản không cho cao thủ đó đến được gần chiếc hang này.

Vị Tôn chủ không nói gì, chỉ nhìn họ.

Lúc này đang là cuối thu, lại còn ở trôn rừng núi nữa nên thời tiết đã khá lạnh, lá vàng rụng khắp nơi.... Vậy mà hiện tại xung quanh bốn người họ nhiệt độ như đang tăng dần tăng dần... tựa như thời tiết lúc vào xuân...

Tôn chủ đang rất rất là tức giận.

Bốn người họ quỹ sát đất, người càng lúc càng run rẩy... Vị Tôn chủ của họ không giống với những người khác... người thông thường khi càng tức giận thì nhiệt độ xung quanh sẽ càng ô lạnh còn Tôn chủ của họ thì trái ngược... Tôn chủ càng nóng giận thì nhiệt độ xung quanh sẽ càng tăng...

Trên thế gian này có thể khiến Tôn chủ tức giận vốn không nhiều... Điều này khiến cả bốn người đều thấy vô cùng khó hiểu...

Cuối cùng một người là tâm phúc thân cận nhất của vị Tôn chủ đánh bạo cất tiếng:

- Bẩm Tôn chủ... có..có phải đã có kẻ lạ đột nhập vào trong động không ạ??

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Bất kể nam hay nữ.Giết không tha

Hắn chưa hết câu thì một miếng vải mềm đã bị ném xuống trước mặt hắn, kèm theo dòng nói lạnh lùng của Tôn chủ:

- Cút đi tra xét xem chủ nhân của miếng vải vụn này là ai. Trong hai canh giờ mà người không tra ra được thì hãy coi trùng cái đầu của người.

- Tuân lệnh.

Lâm phong không dám có chút chậm trễ, vội nhặt lấy mảnh vải và nhanh chóng dời đi.

Tôn chủ cuối cùng đã bình tĩnh trở lại, ba tên thuộc hạ khễ thờ phào.

- Lâm Vũ, Lâm Lôi, Lâm Điện các người chia ra 3 hướng còn lại trong phạm vi 20 dặm, dốc sức tìm tung tích một đứa trẻ cho bản Tôn. Đứa trẻ ấy trên dưới 10 tuổi, trên người có khoác chiếc áo bào của bản Tôn... Tìm thấy thì giết ngay tại chỗ.

Ánh mắt ba người họ nhìn nhau thoáng chút ngạc nhiên.

Tôn chủ vốn ưa thích sạch sẽ, phàm những đồ mà Tôn đã chủ sử dụng, kẻ cả có hủy đi thì cũng cho ai khác được động đến. Vậy áo bào của Tôn chủ tại sao lại bị một đứa trẻ mặc trên người?

- Tôn chủ, đứa trẻ đó là gái hay... trai ạ?

Lâm Vũ đánh bạo hỏi.

Vị Tôn chủ lạnh lùng trả lời:

- Bất kể nam nữ... Giết không tha.

Áo của Tôn chủ rơi vào tay của một người khác mà Tôn chủ lại không hề hay biết kẻ đó là nam hay nữ?...?

Lẽ nào là kẻ đó ăn trộm áo của Tôn chủ? Có người có thể trộm được đồ của Tôn chủ ư??

Quá là nghịch thiên luôn... Họ càng lúc càng tò mò về người mà Tôn chủ muốn tìm rồi...Nhưng cũng không dám hỏi gì hơn...Họ nhanh chóng nhận lời rồi chia nhau đi tìm...

Vị Tôn chủ đứng một mình trong màn đêm, gió núi thổi mạnh, áo bào của chàng bay phấp phới trong gió...

Đứa trẻ ấy dời khỏi đây chưa tới nửa canh giờ, lại không có linh lực, chắc chắn đi cũng không được nhanh... Kể cả nó chạy nhanh đến đâu thì cũng không thể đi xa hơn 20 dặm được... Thuộc hạ của chàng vốn bản lĩnh cao cường nên rất nhanh thôi sẽ tìm được...

Trên đời này chưa từng có ai nhìn thấy dung mạo thật sự của chàng... nhìn thấy dung mạo của chàng thì chỉ có chết thôi.

Đứa trẻ lưu manh ấy không những nhìn thấy dung mạo chàng mà còn sờ mó khắp người chàng nữa nên nó càng bị đáng tống xuống địa ngục...

.....

Còn đứa trẻ bị vị Tôn chủ này phong hiệu đứa lưu manh thì đã chạy ra khỏi phạm vi 20 dặm... Thậm chí đã vào tới phía trong thành... và bây giờ nàng đã có mặt trong một tiệm quần áo đã đóng cửa nghỉ ngơi sau một ngày buôn bán vất vả..

Thuật hoán vị của nàng không chịu sự khống chế của không gian, của tường thành tường nhà các loại nên bức tường dày của tiệm quần áo cũng không ngăn nổi bước chân nàng.

Cổ Mạn Phi làm việc gì cũng hết sức cẩn trọng nên trên đường xuống núi... nàng đã nghĩ tới việc: chẳng may những kẻ gian quay lại hang động và phát hiện áo khoác bảo của bức tượng biến mất, chắc chắn sẽ biết đã có người đột nhập vào hang... có thể chúng sẽ đi khắp nơi dò tìm tung tích nàng... Vậy nên nếu giờ nàng vẫn mặc chiếc bảo kia thì sẽ vô cùng nguy hiểm... Cách tốt nhất là tìm một bộ đồ bình thường để mặc...

Tiệm quần áo này khá là lớn, đủ các loại quần áo váy vóc... Cổ Mạn Phi nhanh gọn tìm cho mình một bộ quần áo đơn giản gọn gàng mặc lên người. Sau đó lại dùng thuật hoán vị đi ra khỏi tiệm quần áo, đi một mạch đến con sông ngoài thành... Dùng dây buộc chiếc khoác bảo màu trắng vào hòn đá khá to rồi vắt xuống sông...

Nàng phui phui tay, như thế này là không ai hay biết nữa rồi.... chỉ tiếc là không thể giữ lại một chiếc áo quý giá như vậy...

Ngày mai vẫn còn vở kịch dài phải diễn, nàng phải về Hầu phủ nghỉ ngơi để mai còn có tinh thần tốt nhất.

.....

Đêm đã khuya, Lâm Vũ cùng với mấy người anh em của mình đã tìm khắp cả khoảng cách hơn 30 dặm xung quanh ngọn núi mà không hề thấy tung tích đứa trẻ mà Tôn chủ cần tìm.

Họ lại còn không có hơn một manh mối gì khác để tìm kiếm được.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đó thật sự chỉ là một đứa trẻ?

Đặc biệt là sau trận mưa to, tất cả những dấu vết gì trên mặt đất đều đã bị xóa sạch... Đúng là hội người của Lâm Vũ bản lĩnh hơn người nhưng hiện tại cũng đành chịu bó tay hết cách.

Họ lại tiếp tục mở rộng hơn phạm vi tìm kiếm... Cuối cùng dưới sự trợ lực của Khinh Phong đại điều, trên dòng sông phía bên ngoài thành, đại điều đã đánh hơi thấy mùi có trên quần áo của Tôn chủ... Sau đó đã vớt được chiếc áo bảo đang bị buộc trên một hòn đá khá lớn bị vắt dưới lòng sông...

Lâm Lôi, Lâm Phong, Lâm Điện... ba người không khỏi rung mình khi nhìn thấy tình trạng chiếc khoác bảo: nhăn nhúm, rách rưới, bẩn thỉu...

Vị Tôn chủ của họ có căn bệnh kì quái đó là, phạm những đồ đặc mà Tôn chủ dùng đều luôn luôn yêu cầu phải sạch sẽ, phẳng phiu... Dù cho món đồ đó có không được sử dụng nữa thì cũng cần lập tức tiêu hủy, không một ai được phép động đến...

Vậy mà ngày hôm nay chiếc khoác bảo mà Tôn chủ thường hay mặc lại bị đối xử như thế này...

Không biết tác phẩm này là của đứa trẻ đen đuôi nào?... Thật là to gan mà...

Ba người họ đang thần người ra suy nghĩ thì, một cơn gió thoảng qua, tiếp đó một giọng nói ầm ập hơn cả gió xuân cất lên:

- Tìm thấy hấn rồi??

Ba người lập tức quay người, hành lễ, vái chào... Lâm Lôi đáp ứng:

- Bẩm Tôn chủ... Bọn thuộc hạ bắt tài... chỉ tìm được chiếc... khoác bảo của Tôn... chủ... bị... bị vắt ở dưới lòng sông thôi ạ.

Người mà lặng lẽ xuất hiện ngay phía sau họ, không ai khác chính là Tôn chủ đại nhân... Chàng cũng đã nhìn ra chiếc áo bị biến dạng mà Lâm Điện đang cầm chính là chiếc khoác bảo ấy...

Tôn chủ đeo chiếc mặt nạ quý nên ba người họ cũng không thể biết biểu cảm của Tôn chủ hiện tại như nào... Họ chỉ biết nhiệt độ xung quanh họ đang mỗi lúc một tăng cao...

Tôn chủ không nói năng gì... giờ tay, lập tức chiếc khoác bào bay lên không trung, tay chàng phẩy nhẹ một cái, chiếc áo trong nháy mắt lại sạch sẽ, phẳng phiu như mới... chỉ có vạt áo bị cắt đi một đoạn dài....

Đại điều Kinh Phong lập tức bay đến xung quanh chiếc áo, lượn mấy vòng...

Lâm Lô cất tiếng hỏi đại điều:

- Thế nào? Có người thấy hơi người không?

Đại điều Kinh Phong đã được trải qua khóa huấn luyện rất đặc biệt nên khứu giác tốt hơn các loại chó săn thông thường rất nhiều... Được dùng để chuyên truy tìm người, vật..

Kinh Phong lắc đầu, chiếc áo này bị ngâm dưới nước trong khoảng thời gian khá dài nên trên áo không còn chút hơi người nào cả.

Tôn chủ nheo nheo mắt, tay khẽ phẩy nhẹ, chiếc áo tan thành bụi, bay bay trong không trung.

Đó là đứa trẻ như thế bào? Trong tình trạng cơ thể không có chút linh lực nào mà chỉ trong nửa canh giờ đã đi ra khỏi phạm vi 30 dặm đường núi hiểm trở....

Làm việc lại vô cùng cẩn trọng không để lại một chút dấu vết dù nhỏ nhất.

Đến ngay cả sát thủ Vương bài của chàng cũng chưa chắc đã làm được điều này...

Đó thật sự chỉ là một đứa trẻ?

Đúng lúc này Lâm Phong người phụ trách tìm tung tích của tấm vải vụn đã xuất hiện, quỳ trước mặt Tôn chủ bẩm báo:

- Khởi bẩm Tôn chủ, thuộc hạ đã tìm khắp cả phạm vi ngọn núi này, trong phạm vi mấy chục dặm chỉ có duy nhất một mật phủ của Nhạc Hòa hầu

Dung Nghi...Tối nay Dung Nghi gặp hại, cùng đó còn có thuộc hạ của y là hai tên linh lực cấp ba hộ vệ đều đã bị giết... ngoài ra còn thêm hai người đầy tớ cũng bị giết hại... Miếng vải mà Tôn chủ giao cho thần đi tìm chính là một miếng vải rèm trên giường của Nhạc Hòa Hầu... Thuộc hạ đã khám nghiệm qua xác của bọn họ, phát hiện ra họ bị giết do một vết đâm chuẩn chỗ hiểm, chết ngay tại chỗ, không có dấu hiệu kháng cự.

-Nhạc Hòa Hầu ư? Nghe nói hắn có linh căn cấp trung, linh lực tu luyện đã đạt cấp 4... lại chết bởi tay của một đứa trẻ, không có cơ hội phản kháng?

Lâm Lô kinh ngạc cất tiếng.

Linh lực tu luyện đạt cấp 4 trên đại lục này đã được xếp vào hàng cao thủ rồi... Mười người bình thường cũng không thể tiếp cận họ được...

Vậy mà lại bị sát hại bởi một đứa trẻ không có chút linh lực nào?

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Sự việc này đến đây là kết thúc

Lâm Phong bốn người họ càng lúc càng thấy tò mò về đứa bé này...

Im lặng một lúc, Tôn chủ lên tiếng:

- Bốn người các ngươi đi tìm hiểu xem hôm nay bị bắt đến phục vụ Nhạc Hòa hầu bao gồm những ai?

Qua một hồi suy nghĩ Tôn chủ đại nhân xác định đứa trẻ lấy trộm chiếc áo bào của chàng có khả năng rất lớn chính là hung thủ ra tay sát hại Nhạc Hòa hầu... cũng có thể là một trong những đứa trẻ bị bắt cóc đến Hầu phủ...

Lâm Phong lên tiếng:

- Tôn chủ, thuộc hạ vừa tra được Nhạc Hòa hầu đang tu luyện một môn công phu sử dụng âm bổ dương, mỗi đêm sẽ dùng ba nữ nhân để luyện nhằm hút hết thuần âm khí trong người họ... Sau khi hoàn hợp những đứa trẻ đó sẽ bị giết chết... Thuộc hạ của hắn chuyên tìm bắt những bé gái nhà lành về để phục vụ cho hắn. Hôm nay bị bắt đến hầu hạ Nhạc Hòa hầu gồm có hai bé gái, hiện đều đã chết... Thuộc hạ cũng đã tìm thấy xác của họ.

Lâm Lô đã hiểu ra vấn đề:

- Lễ nào hân ta hái hoa và hái ngay phải hoa độc? Xem ra bé gái thứ ba này chính là người mà chúng ta cần phải tìm rồi! Lâm Phong người đã tìm ra đứa bé thứ ba đây là thần thánh phương nào chưa?

Lâm Phong gật đầu:

- Tìm rồi nhưng tìm không ra. Mật điện đó người vốn không nhiều, những người khác căn bản không biết mặt đứa trẻ thứ ba đó...

Đầu mới đến đây lại bị đứt, mấy người họ nhìn nhau rồi cuối cùng đều hướng về Tôn chủ.

Thật thú vị, một đứa trẻ 12, 13 tuổi lại có bản lĩnh lớn như vậy! Thật khiến người ta ngưỡng mộ mà...

Ánh mắt Tôn chủ thoáng chút vui vẻ, hứng khởi, phui tay:

- Việc này kết thúc tại đây, không cần điều tra nữa.

Người thú vị như vậy rất hiếm gặp, bởi vậy bé gái này đã khơi dậy bản tính trêu đùa ham vui ẩn sâu trong con người chàng.

.....

Khuôn viên nhỏ gồm 3 gian nhà nhỏ....

Bên trong khuôn viên được thu dọn rất ngăn nắp, không có cỏ dại mọc bờ bãi, chỉ có một vài cây hoa dại mọc nơi góc tường đang đua trong gió...

Trong phòng được bố trí đơn giản, một giường, một bàn, một ghế... Trên bàn có một bình hoa nhỏ xinh, hoa cắm trong bình chính là loại hoa dại màu vàng mọc nơi góc tường... Bình hoa làm cho gian phòng tối được tô điểm thêm chút màu sắc tươi tắn...

Đây chính là nơi ở của Cố Nhược Phi, khuôn viên nhỏ này nằm ở một vị trí hẻo lánh tồi tàn nhất trong Tướng phủ... thậm trí còn tồi tàn hơn cả nơi ở của kẻ hầu người hạ trong phủ.

Cố Mạn Phi không có người hầu, mọi sinh hoạt hàng ngày đều do một tay nàng làm hết, từ giặt đồ, nấu ăn đến lau nhà, quét dọn sân vườn...nàng sống như cuộc đời của một nàng Lọ Lem trong cổ tích.

Mặt trời đã mọc, vài tia nắng xuyên qua hàng cây, xuyên qua nóp mái ngói soi rọi vào trong căn phòng tối. Cố Mạn Phi ngồi trước bàn trang điểm, cuối cùng nàng đã nhìn rõ dung mạo của tấm thân này.

Mặc dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng khi nhìn thấy hình dạng mình trong gương nàng cũng không khỏi giật mình.

Bức gương này là món đồ duy nhất trong phòng bị để bụi, không lau trùi chứng tỏ cô chủ là người rất ít khi soi gương.

Cố Mạn Phi lau đi lau lại mấy lần thì bức gương mới miễn cưỡng dùng được.... Thời đại này không dùng gương đồng như bất kì triều đại cổ nào trong lịch sử... Thời đại này người ta cũng đã sử dụng loại gương như thời hiện đại đang sử dụng vậy.

Cố Mạn Phi thấy trong gương một khuôn mặt nhỏ nhắn, ít da ít thịt nên nhìn cảm khá nhợt, khuôn mặt này nếu tách riêng từng đường nét thì cũng được gọi là tiểu mỹ nhân rồi.

Chiếc mũi cao, thẳng, chiếc miệng nhỏ xinh, đôi mắt to tròn... nhưng ngay trên trán kéo dài xuống nửa khuôn mặt là rất nhiều những chấm nhỏ màu đỏ mọc chi chít vào nhau... Nó hủy hoại nét đẹp vốn có của cả khuôn mặt nàng...

Còn đôi tay nhỏ của nàng thì gầy khẳng khiu với đầy những vết chai sạn....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Kịch hay khai màn

Cố Mạn Phi nhếch mép cười, mẹ kế của cô chủ tức tướng quân phụ nhân đương nhiệm có một sở thích rất "thanh nhã"... Đó là, mùa đông đến bà ta rất thích dùng than củi do Đại tiểu thư của tướng phủ tự tay đi chặt củi, trẽ củi, phơi khô, đốt thành than...

Mà yêu cầu về số lượng sử dụng lại rất rất lớn.... Thế nên công việc hằng ngày mà Cố đại tiểu thư phải làm đó là dọn dẹp sạch sẽ nơi ở của bản thân và sau đó là đi kiếm củi về đốt thành than để phục vụ bà ta.

Cố Mạn Phi giờ tay ấn nhẹ hai bên thái dương... Muôn khắc phục cho cơ thể gầy còm yếu ớt này thì rất đơn giản rồi nhưng còn những vết chấm nhỏ màu

đồ trên mặt thì có vẻ không dễ chữa trị...

Bên ngoài khuôn viên ồn ào, tiếng bước chân rầm rầm, tiếp đây là tiếng đập cửa.

Cố Mạn Phi lười biếng đứng dậy, cái gì phải đến cuối cùng cũng đã đến... vở kịch vui đã khai màn...

Nàng chậm rãi vuốt lại mái tóc, chậm rãi rửa mặt... xong mọi việc mới bước chân chậm chạp ra khỏi phòng.

Bên ngoài khuôn viên mọi người đang kịch liệt thảo luận:

- Chẳng có nhẽ cô ta ra ngoài hẹn hò cùng đàn ông thật? Giờ không có ở nhà?

- Chắc chắn rồi... Đêm qua có người nhìn thấy cô ta vượt tường rào đi ra ngoài mà... Không ngờ còn ít tuổi như vậy mà đã làm ra việc đáng xấu hổ như thế rồi.

- ôi... Đáng nhẽ ta không nên vì muốn rèn luyện tính tự lập cho đại tiểu thư mà để tiểu thư sống một mình ở đây... Bây giờ tiểu thư làm ra việc đáng xấu hổ thế này cùng có phần lỗi của ta.

Tiếng nói, tiếng khóc đầy vẻ yếu đuối đáng thương của một người phụ nữ vang lên - đây chính là Cố phu nhân đương nhiệm của Tướng phủ.

- Mẫu thân, thất muội, ngũ muội... dù sao bây giờ mọi việc vẫn chưa rõ ràng, chúng ta cũng đừng suy đoán linh tinh nữa... hãy cứ vào trong xem mọi chuyện thế nào đã.

Giọng nói nhẹ nhàng này chính là của nhị tiểu thư Cố Thiên Thanh.

- Bản Vương không tin Cố Mạn Phi là người như vậy! Bình thường nàng ý là người rất an phận mà.

Giọng nói này theo như kí ức của cố chủ thì chính là của vị hôn phu của Cố Mạn Phi.

- Vương gia không biết chứ, trên đời này có rất nhiều kẻ mà bẩm sinh có tài giỏi nguy trang...Như lục nhà chúng tôi đây hàng ngày nhìn thì hiền lành ngoan ngoãn như vậy... nhưng bên trong bản chất con người như nào thì ai mà biết được?Người đừng quên, lục muội có một người mẹ bỏ chồng bỏ con....

- Tất cả im hết cho ta! Người đâu, phá cửa...

Một giọng nói to lớn đầy nội lực vang lên, đây chính là đương triều Cố tướng quân, người phụ thân mà có lẽ cả năm Cố Mạn Phi cũng chả gặp được dù một lần.

Rất tốt, hôm nay mọi người đến đây thật là đông đủ... Xem ra kẻ ám hại nàng một lòng ép nàng vào con đường chết không hề chừa cho nàng một con đường lùi nào cả.

Cánh cổng khuôn viên này chỉ là cánh cửa được làm từ những miếng gỗ bình thường, khá yếu nên chỉ nháy mắt đã bị phá hủy. Một loạt người kéo vào trong, khuôn viên nhỏ trở nên chật chội...

Đám người sát khí đằng đằng lao vào bên trong... nhưng khi nhìn thấy cô gái đứng dựa cửa kìa thì không khỏi đơ đơ người. Thần thái mỗi người mỗi khác...

Đặc biệt là vị hôn phu của Cố Mạn Phi, Thập nhị hoàng tử... và sắc mặt của Cố phu nhân, Cố Thiên Thanh đều biến sắc...

Cố tướng quân là người đầu tiên kịp phản ứng, đôi mắt như mắt hổ nhìn chăm chăm Cố Mạn Phi rồi quát lớn:

- Con tiểu nha đầu này, ngươi bị làm sao? Ở trong nhà mà sao không ra mở cửa?

Cố Mạn Phi đưa mắt nhìn khắp một loạt đám người, cuối cùng dừng lại trên mặt Cố Tướng quân:

- Cố tướng quân, tôi dù sao cũng là một đại tiểu thư chính thống của tướng phủ này. Lão gia, người có thấy thiên kim tiểu thư nhà ai phải tự tay đi mở cổng phủ không?

Cố Mạn Phi mặc dù dung mạo xấu xí nhưng lại sở hữu một giọng nói rất ngọt ngào... đặc biệt lúc này nàng nói với ngữ điệu như vậy, thanh thoát mà lạnh lùng, nhẹ nhàng vang lên truyền rõ ràng từng câu từng chữ đến tai mỗi người...

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Không ra thể thống gì hết...

Mọi người ngờ ngác, ai cũng không ngờ được một người vốn nhút nhát, thường ngày gặp người khác nói còn không lên câu như Cố Mạn Phi mà lại dám nói một câu như vậy. Đặc biệt lại còn xưng hô như vậy...

Thần sắc mỗi người một khác nhưng không ai có thể chỉ trích nàng... Bởi điều nàng nói vốn là lẽ dĩ nhiên...

Trong gia đình quyền quý đừng nói là con của chính thất, mà ngay cả con của ti thiếp... thì đều có hàng tá a hoàn, người hầu kẻ hạ thành đàn... Việc mở cửa mở cổng... tất nhiên là không bao giờ một tiểu thư phải đích thân làm rồi.

Nét mặt Cố Tướng quân Cố Tạ Thiên thêm chút tức giận, không kiềm được mà ném cho đương kim phu nhân của mình một cái nhìn đầy trách móc...

Ông ta mặc dù không yêu quý gì cô con gái này, nhưng việc không bố trí a hoàn phục vụ như này thì cũng không ra làm sao thật. Nhất là bây giờ lại đang có một vị Hoàng tử ở đây chứng kiến hết mọi việc...

Cố phu nhân Lãnh Hương Ngọc một người đàn bà gần 40 tuổi, nhưng nhan sắc vẫn rất mặn mà... Bà ta xuất thân cũng không tồi, vốn cũng là con nhà gia giáo, mỗi lời nói cử chỉ đều thể hiện đúng chuẩn của một mệnh phụ phu nhân.

Thường ngày dù bị bà ta ngược đãi nhưng Cố Mạn Phi cũng không dám hé răng nửa lời với Cố Tướng quân... Với lại từ trước tới nay Cố Tạ Thiên cũng không hề để ý đến cô con gái này, có khi 2 năm còn chẳng gặp được 1 lần nên Cố Mạn Phi cứ nhún nhún chịu đựng tất cả.

Bây giờ, không một chút phòng bị, Cố Mạn Phi lại nói ra điều này, chả khác gì thường cho ta một cái bạt tai rất mạnh... mặt bà ta nóng bừng bừng...

Nhưng cũng rất nhanh, bà ta ngẩng đầu nhìn Cố Mạn Phi, nhẹ nhàng nói:

- Mạn phi à, con nói vậy là không đúng rồi? Sao con lại xưng hô như vậy với phụ thân con chứ? Ta không cho con người hầu kẻ hạ cũng chỉ là muốn tốt cho con thôi. Cơ thể con vốn yếu ớt lại không có chút sở trường gì phòng thân... Nếu như chịu khó vận động nhiều một chút thì sẽ có ích cho xương cốt hơn.

Nhẹ nhàng mất câu cho qua chuyện lại còn ngầm chỉ trích Cố Mạn Phi là người không biết điều...

Cố Mạn Phi cười nhạt:

- Ý nương cũng thật khéo nói... chứ rèn luyện cơ thể thì có nhiều cách vô cùng mà ý nương lại chọn cái cách kì quái này. Người biết thì nói rằng ý nương đối với Mạn Phi rất tốt, người không biết thì lại cho rằng ý nương vì ghen ghét với chính thất phu nhân trước đây mà ngược đãi con gái người ta, đối xử với con gái người ta còn không bằng đối xử với kẻ hạ người hầu...

Lãnh Hương Ngọc: "..."

Con bé thường ngày im thin thít như bình hồ lô không miệng mà sao hôm nay ăn nói lưu loát sắc sảo tới vậy?

Lần này bước chân vào trong khuôn viên không chỉ có người của Cố phủ mà còn có hai vị Hoàng tử, ngoài ra còn có vị quan chuyên quản việc trong nội thất Hoàng gia cũng có mặt.

Trước mặt bao nhiêu người như vậy mà lại bị Cố Mạn Phi nói như vậy, Lãnh Hương Ngọc thấy vô cùng mất mặt nhưng lại không tìm được lời lẽ gì để phản bác lại được, sắc mặt bà ta càng lúc càng tệ.

Cố Thiên Thanh dịu dàng cất tiếng: Lục muội, mẫu thân thật sự là vì muội nên mới làm vậy mà... Mặc dù mẫu thân không cho người hầu kẻ hạ đến phục vụ muội nhưng mẫu thân vẫn luôn quan tâm chăm sóc muội đó thôi. Có lúc nhìn muội một mình vất vả mẫu thân cũng rất xót xa nên thường than thở cùng tí... nhưng chỉ vì muốn rèn luyện cho muội nên bắt buộc đi...

Cố Thiên Thanh là con ruột của Lãnh Hương Ngọc, năm nay tròn 16, có hương sắc hoa ghen nguyệt thẹn, lời nói dịu dàng đầm ấm, à mặc chiếc váy tơ lụa màu trắng nhẹ nhàng, nhìn có nét tựa thần tiên phi tử.

Cố Thiên Thanh ngược lại hoàn toàn với Cố Mạn Phi, là niềm kiêu hãnh của Tướng phủ, sở hữu một linh căn thượng phẩm, tuổi còn nhỏ mà linh lực đã đạt đến tầng thứ tư liên khí... là một trong những thiên tài hiếm gặp.

Trong giới quý tộc của kinh thành này nàng ta được xếp trong hàng ngũ thiên tài, rất được Cố Tạ Thiên yêu quý.

Lại càng đáng quý hơn khi mặc dù là một thiên tài như vậy nhưng tính cách lại rất dịu dàng không hề kiêu ngạo, là một thực nữ, là hình mẫu nương tử đáng mơ ước của các công tử con nhà quyền quý trong kinh thành. Từ khi nàng ta tròn 15 tuổi thì số người đến Cố phủ cầu thân với nàng ta thật khó mà đếm hết được.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Lĩnh giáo

Cố Tạ Thiên một lòng muốn chọn cho con gái bảo bối một đức lang quân như ý nên vẫn chưa nhận lời gả nàng ta cho ai cả.

Lúc này nghe cô con gái diệu nói như vậy, Cố Tạ Thiên tin ngay... Nhìn ngắm cô con gái diệu rồi lại nhìn Cố Mạn Phi, sắc mặt trùng xuống:

- Lục nha đầu, mẫu thân ngươi làm vậy mặc dù có chút thiếu thốn đạo nhưng suy cho cùng cũng là vì lo cho ngươi... Ngươi nhìn ngươi xem, 13 tuổi rồi mà gầy nhom như đứa trẻ lên 10 thế này này. Thật là thiếu sự rèn luyện mà...

Cố Mạn Phi bật cười, một con người có thể thiên vị đến mức độ nào, ngày hôm nay nàng cuối cùng đã được tự thân mình mà lĩnh giáo rồi!

Nàng không phải là cô chủ mà còn thấy trái tim đau đến thế này, thì cô chủ sẽ còn đau đến đâu? Cô chủ nếu còn sống chắc trái tim sẽ bị đóng băng mất.

Nàng không nói năng gì, quay người bước vào trong phòng. lát sau bùng ra một bát cháo loãng như nước, một đĩa rau đen xì xì, một cái màn thầu mốc meo đặt lên chiếc bàn đá duy nhất trong khuôn viên...

Cười nhạt:

- Thì ra ý nương không cho người hầu hạ ta là vì tốt cho ta à? Vậy còn những thứ này thì sao? Những thứ này chính là bữa tối ngày hôm qua của ta đó... Cố tướng quân cảm thấy thế nào? Cũng có thể nói đây là Cố phu nhân vì nghĩ cho ta chứ?

Cố chủ, tối qua vì quá vui quá hồi hộp không kịp ăn tối mà đã đi đến điểm hẹn nên mới có thể để lại những bằng chứng sống như này...

Ba món đồ ăn được đặt ở đó, trước mặt tất cả mọi người... Giống như một cái tát trời giáng tiếp theo giành tặng cho Cố phu nhân Lãnh Hương Ngọc vậy. Sắc mặt bà ta lúc tái mét khi lại đỏ ửng, rất không tốt...

Những món này đừng nói là Đại tiểu thư mà ngay cả kẻ hầu hạ đẳng nhất cũng chả thèm động đến.

Cố Tạ Thiên thật sự thấy mắt mờ, sắc mặt đen xì xì, đôi mắt sắc lạnh nhìn Cố phu nhân:

- Hương Ngọc, ngươi làm sao lại có thể bạc đãi Mạn Ngọc như thế này? Bất luận thế nào nó cũng là con gái ruột của ta cơ mà?

Cố phu nhân, mặt đỏ bừng bừng:

- Lão... lão gia, tiện thiếp... tiện thiếp không có....

Cố Thiên Thanh mím mím môi, nói:

- Cha, người bớt giận. Mẫu thân nhất định không thể làm ra chuyện này... đây chắc hẳn là do bọn người hầu giờ trò, cố ý bạc đãi lục muội... Mẫu thân người thường ngày bản tính lương thiện, đối đãi với bọn hạ nhân quá tốt nên mới tạo cơ hội cho bọn chúng hoành hành như này... Bọn chúng cố ý làm vậy để người khác hiểu lầm mẫu thân đối xử tệ bạc với lục muội... Bây giờ thì tốt rồi, người thay kẻ khác gánh tội oan này rồi... Bị mang tiếng bạc đãi con chồng và bị lục muội ghét bỏ... Sao số mẫu thân lại khổ vậy chứ?

Nàng ta quay sang nhìn Cố Mạn Phi:

- Mạn Phi muội muội, Cố phủ của chúng ra công việc hàng ngày rất nhiều rất bận... Mẫu thân hàng ngày đều vất vả quán xuyến nhưng dù sao cũng chỉ có một đôi tay nên khó tránh có sơ suất... Những kẻ hạ nhân đối xử tệ với muội như vậy, tại sao muội không nói lại với mẫu thân hoặc nói với tì chứ? Một mình chịu đựng như này chẳng trách người mỗi lúc một gầy yếu như này... mỗi lần nhìn thấy muội tì và mẫu thân đều rất đau lòng... vậy mà không biết thật ra...

Cố Thiên Thánh đứng không hổ danh là một kẻ thông minh, nhẹ nhàng vài câu nói đã đùn hết trách nhiệm lên người bọn nô tài... Vừa phui bỏ điều tiếng thay mẫu thân của ả lại vẫn thêm chút trách móc Cố Mạn Phi.

Lãnh Hương Ngọc cũng rất thông minh, ngay lập tức:

- Đều là do bọn ác nô này, chúng cả gan làm những điều này sau lưng ta... người đâu? Đuổi ngay kẻ phụ trách chuẩn bị đồ ăn cho Mạn phi tiểu thư ra khỏi phủ, vĩnh viễn không bao giờ được nhận lại vào phủ nữa.

Rồi bà ta dịu dàng nói với Cố Mạn Phi:

- Mạn Phi, con yên tâm, trước đây là do ta không biết, bây giờ mọi việc đã như này ta nhất định sẽ giúp con đòi lại công bằng... Từ sau ta sẽ giao việc phụ trách chuẩn bị đồ ăn của con cho người tâm phúc của ta, sẽ giúp con bồi bổ khỏe lại trong thời gian ngắn nhất...

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Còn vấn đề gì nữa ?

Hai mẹ con họ người tung kẻ hững, lại thêm mấy cô con gái hết lời bênh vực Lãnh Hương Ngọc và đổ hết trách nhiệm lên đầu bọn nô tài. Cuối cùng sắc mặt Cố Tạ Thiên cũng bớt âm u hơn, ông ta nhìn Lãnh Hương Ngọc và nói:

- Được rồi. Việc này dù không phải hoàn toàn là trách nhiệm của người nhưng ta vẫn cần nhắc nhở người sau này phải làm việc chu đáo cẩn thận hơn nữa, tránh để trường hợp tương tự xảy ra, nghe chưa? Giờ thì người xem mà bố trí vài a hoàn cho Lục nha đầu. Đường đường một tiểu thư của tướng phủ mà bên cạnh không có lấy một kẻ hầu người hạ thì ra thể thống gì?

- Vâng, lão gia, tiện thiếp lập tức đi bố trí việc này. Nhất định sẽ bố trí mọi chuyện một cách thỏa đáng nhất có thể.

Lãnh Hương Ngọc, cúi người nhận lệnh.

Cố Mạn Phi đứng đứng nhìn hai kẻ họ diễn kịch, khóe môi nở nụ cười đầy mỉa mai... Một lí do vớ vẩn như vậy mà Cố tướng quân cũng tin được! Là do nết ông ta bị mù hay trái tim ông ta bị mù?!? Bao nhiêu năm lẫn lộn chốn quan trường chả nhẽ ông ta lẫn lộn đến mù lòa rồi ư?

Chỉ sợ không phải không hiểu, không biết mà chỉ là muốn tìm một lí do để có qua chuyện mà thôi.

Đối với cô con gái Cố Mạn Phi này, ông ta thật sự không có chút thương xót nào cả. Bởi vậy mới mặc kệ cho người khác chà đạp mà thôi.

Cố Mạn Phi cũng biết rất rõ, muốn lật đổ mẹ con nhà Lãnh Hương Ngọc thì không phải là chuyện một sớm một chiều... Bây giờ có tiếp tục bới móc những chuyện này cũng chả giải quyết được gì.

Hơn nữa, hiện giờ nàng không có chút linh lực nào, không chút nội công nên vẫn chưa thể đi khỏi Cố phủ được.... thế nên nàng phải thấy tốt mà thu.

Nàng cười nhạt:

- Thì ra nà Mạn Phi hiểu nhầm Ý nương rồi, vậy sau này người sẽ cho a hoàn đến phục vụ Mạn Phi phải không?

- Dĩ nhiên rồi! Yên tâm đi Mạn Phi, đợi chút ta sẽ bố trí cho con 4 nha hoàn cùng với 4 ma ma chuyên phụ trách làm việc nặng nhọc.

Lãnh Hương Úy thăm thò phào nhẹ nhõm.

Cố Mạn Phi đưa mắt nhìn quanh khuôn viên nhỏ, nét mặt như gặp chuyện gì khó nói:

- Nhưng mà, nơi này nhỏ xíu vậy, làm sao đủ chỗ cho nhiều người ở như vậy được chứ?

Lãnh Hương Ngọc thăm cấn chặt răng, xem ra con nha đầu này muốn đổi sang chỗ ở khác to hơn rồi.

Nhưng trong hoàn cảnh này bà ta lại không thể không tỏ vẻ hào phóng:

- Mạn Phi, yên tâm. Lúc đầu ta bố trí cho con ở đây cũng vì nơi này thanh tịnh thích hợp cho con tĩnh tâm rèn luyện, không ngờ lại khiến con chịu khổ như vậy. Đây là lỗi của ta, đợi chút nữa ta sẽ đích thân bố trí một khuôn viên lớn hơn cho con...

....

- Vậy Mạn Phi xin cảm tạ Ý nương, nhưng Mạn Phi vẫn thấy có chút khó xử...

- Vẫn còn gì khó xử? Con nói luôn ra để ta giải quyết một thể đi.

Chiếc mặt nạ dịu dàng thực nữ của bà sắp không thể giữ được nữa rồi...

Cố Mạn Phi khẽ than:

- Ý nương bố trí cho Mạn Phi nhiều người hầu như vậy thật tốt, nhưng tiền hàng tháng của Mạn Phi chỉ có nửa dây tiền, Mạn Phi sợ rằng không nuôi nổi...

Lãnh Hương Ngọc:

- "...."

Mặt Lãnh Hương Ngọc đỏ bừng lên.

Trong giới quý tộc của vương quốc này, tiền tiêu hàng tháng của các thiên kim tiểu thư đều được ghi chép rõ ràng. Ngay cả tiểu thư của một gia đình quan huyện cũng có 5 lượng tiền tiêu mỗi tháng... Còn Cố Tạ Thiên là một đại tướng quân kiêm Binh bộ thượng thư, quyền cao chức trọng nên các tiểu thư trong phủ mỗi tháng đều được lĩnh 20 lượng mỗi người. Riêng Cố Thiên Thanh vì là một thiên tài võ thuật, lại được Cố tướng quân yêu quý nên mỗi tháng đều được nhận 30 lượng...

Trong thời đại này, một dây tiền là bằng nửa lượng bạc... Vậy mà một thiên kim đại tiểu thư mỗi tháng được có nửa dây tiền... Việc này mà đồn ra ngoài thì đúng là một truyện tiếu lâm không hơn không kém.

Cố Tạ Thiên lúc này thật sự chỉ muốn tìm một lỗ nẻ nào để chui xuống cho đỡ xấu hổ thôi...

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Một thời liệt nữ !

Ông ta ho khan một tiếng, quyết định đao nhanh chặt chỉ rồi:

- Đây chắc chắn là do bọn ác nô cất xén rồi... Phu nhân, từ sau việc phát tiền chi tiêu hàng tháng cho Mạn Phi thì phu nhân hãy đích thân lo liệu chứ đừng giao cho kẻ khác nữa. Mạn Phi dù sao cũng là đại tiểu thư của Tướng phủ, lại còn phải lo bồi bổ cơ thể... Thế nên mỗi tháng cũng giống như Thiên Thanh, phát cho Mạn Phi 30 lượng đi.

Lãnh Hương Ngọc mặc dù hận Cố Mạn Phi hận đến mức tim muốn nhỏ máu... Nhưng cũng chỉ có thể cắn răng mà tuân theo sự sắp đặt của phu quân và không ngớt lời trách mắng bọn nô tài.

Ánh mắt Cố Mạn Phi thoáng qua nét mỉa mai nhưng khóe miệng vẫn nở nụ cười vô hại:

- Vậy Mạn Phi xin cảm tạ Cố tướng quân và ý nương. À vậy ý nương có cần Mạn Phi tiếp tục việc chặt củi đốt than hàng ngày nữa không ạ?

Dưới ánh nắng chói lóa, nàng xoe đôi bàn tay nhỏ, gầy gò, với đầy vết chai sạn ra...

Lãnh Hương Ngọc không bao giờ ngờ tới có một ngày, đứa trẻ yếu ớt nhút nhát như Cố Mạn Phi lại trở nên ghê gớm, sắc sảo tới vậy... chọn đúng ngay giờ khắc này để nói ra hết mọi việc.... như cố ý tát mây bạt tai vào mặt bà ta vậy... Thật lòng bà ta giờ chỉ muốn bóp chết ngay Cố Mạn Phi và tìm cho mình một lỗ nẻ nào để chui xuống...

Và tất nhiên chả có cái lỗ nẻ nào cho bà ta cả... Trước mặt bao người chứng kiến, bà ta vẫn phải cố gượng cười:

- Mạn Phi à, Ý nương làm vậy cũng chỉ vì muốn giúp con rèn luyện sức khỏe thôi mà... Nhưng giờ ta cũng nghĩ thông rồi, để đường đường một thiên kim tiểu thư như con làm những việc nặng nhọc như vậy thì cũng không thỏa đáng. Từ sau con không cần làm những việc nặng nhọc này nữa đâu...

Cố Mạn Phi mỉm cười:

- Vậy Mạn Phi phải đa tạ ý nương rồi.

Từ đầu đến cuối, nàng đứng đó nhẹ nhàng lặng lẽ nhưng lại toát ra một khí chất kì lạ, giống như một thanh gươm báu, mặc dù được bao bọc bởi chiếc vỏ bình thường, nhưng bản thân thanh kiếm vẫn toát ra một loại khí chất cao quý phi thường khiến cho người khác không thể xem nhẹ...

Ngày trước, tính cách Cố Mạn Phi rất là yếu đuối, nhút nhát, cơ thể lại gầy gò thấp bé... Mỗi lần nhìn thấy nàng đều là cảnh nàng khép nép sợ hãi trước những người khác. Điều đó khiến cho Cố Tạ Thiên ngày càng ghét bỏ nàng hơn...

Nhưng ngày hôm nay, vẫn là dung mạo ấy nhưng khí chất đã hoàn toàn thay đổi, cảm giác như là một con người hoàn toàn khác vậy.

Cố Tạ Thiên nhìn nàng với ánh mắt vô cùng phức tạp, ngập ngừng một lúc rồi mới buông lời trách móc:

- Mạn Phi, con phải gọi phu nhân là mẫu thân. Ý nương gì chứ?...

Cố Mạn Phi nhún mày:

- Nhưng Mạn Phi lúc nhỏ vẫn gọi bà ta là Ý nương mà. Và lại mẫu thân của con không phải là người khác sao?

Rồi tiếp:

- Con còn nghe nói Cổ tướng quân từng thề với mẫu thân của con rằng, cả cuộc đời này chỉ có một mình mẫu thân là vợ mà thôi, cũng chính là thề nguyên chỉ có một mình mẫu thân là chính thất phu nhân của Cổ phủ này mà thôi... Xem ra tướng quân nuốt lời rồi?

Một câu nói khiến cho gân xanh hai bên thái dương của Cổ Tạ Thiên nổi lên gân guốc.... Nhìn vào cô con gái này của mình như nhìn thấy một hình bóng khác khắc sâu trong trí não...

Người đó rời bỏ ông ta mà nhảy xuống vực sâu tự tử, cho đến tận bây giờ cũng vẫn chưa tìm thấy xác... Đó là người vợ kết tóc xe tơ - Mộ Dung Khánh Lam... một đời liệt nữ mạnh mẽ như lửa...

Những năm qua dù số lần gặp Cổ Mạn Phi không nhiều, nhưng mỗi lần gặp, bất kể ông ta có thái độ ra sao thì Mạn Phi vẫn cung kính gọi ông là phụ thân.

Nhưng lần này thì khác, từ đầu đến cuối chỉ gọi ông là Cổ tướng quân...

Lúc này đây, cô con gái của ông đứng đó, khóe môi khẽ nhếch lên, đang cười mỉa mai, hay đang cười chính bản thân mình? Nụ cười ấy khiến con tim Cổ tướng quân đau nhói.

Nụ cười này thật giống với nụ cười của Khánh Lam khi xưa!

Ngày ấy khi hai người cãi nhau kịch liệt thì Khánh Lam cũng đã cười như vậy, ba phần là mỉa mai, bảy phần còn lại là bất cần.... Rõ ràng bé nhỏ như vậy mà khiến người khác không thể không để ý đến...

Một đời một kiếp một người... haha... đó chẳng qua chỉ là lời hứa của một thời trai trẻ bông bột mà thôi... trên vương quốc này kẻ nam nhân nào mà chả vợ con, tì thiếp đây đàn?...

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Lời nói của con gái còn không đáng tin bằng người ngoài sao?

... Ngay cả bách tính thường dân gia đình mà có chút của cải thì cũng có thể lấy thêm vài ba tì thiếp cơ mà? Huống chi lại đường đường một tướng quân như ông ta?

Cổ Tạ Thiên căn bản không hề thấy mình có lỗi gì khi lấy thêm vợ lẽ cả!

Nhưng hôm nay trước mặt bao người như này mà lại bị con gái chỉ trích như vậy, ông ta thấy rất mất mặt nên lạnh lùng cất tiếng:

- Trẻ con biết gì mà nói? Việc của người lớn không đến lượt trẻ con như ngươi xen vào...

Cổ Mạn Phi không nói gì chỉ nhếch miệng cười, từ trước tới nay nàng đều không thèm phí nước bọt tranh luận cùng với kẻ đàn ông tồi.

Cổ Tạ Thiên bị nụ cười của nàng đâm mạnh vào tim, nổi giận:

- Mạn Phi, những năm qua ta đã quá lơ là với con, sau này sẽ không vậy nữa. Nhưng trước lúc đó con cần phải thật thà trả lời ta một vấn đề. Có người nhìn thấy trong khuôn viên này của con có nam nhân lạ mặt ra vào, và tối qua con còn lên ra ngoài nữa... Có phải ngươi đã làm ra những việc bất thi, bại hoại gia phong hay không?

Nói đến đây giọng điệu ông ta trở nên lạnh lẽo đáng sợ.

Nghe được câu nói này của ông ta, mọi người xung quanh đều như được lên dây cót tinh thần vậy... Cuối cùng đã hỏi đến vấn đề chính rồi!

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Cổ Mạn Phi, đợi nghe câu trả lời của cô.

Cổ Mạn Phi dùng ngón tay vuốt vuốt tóc mái, mắt nheo nheo lại:

- Cổ tướng quân hỏi một câu hỏi thật không có trình độ chút nào! Có người nói là tin liền à? Vậy ta cũng nói trong khuôn viên của Ý vương cũng từng xuất hiện nam nhân lạ mặt cơ! Vậy thì cái đầu ngài đang bị cấm sừng rồi đấy sao?

Câu hỏi này của nàng thật quá hiểm hóc.

- "Phụt... ". Có người không nhịn được cười.

Cố Tạ Thiên bực bội quay lại, thì phát hiện người phát ra tiếng cười đó là một Bát hoàng tử Tây Môn Thiết.

Bát hoàng tử năm nay 18 tuổi, tướng mạo phong lưu, tuấn tú, tính tình phóng khoáng, đôi mắt khi cười như ánh hoa đào nở rộ, tay cầm chiếc quạt nhẹ nhàng phe phẩy... toàn thân hân hoan lên về phong lưu khó cưỡng.

Phải nói là Tây Môn hoàng tộc có gen di truyền rất tốt, ngoại hình đều rất anh tuấn... Bát hoàng tử và vị thập nhị hoàng tử đứng đó, một người thanh nhã như trúc, một người phóng khoáng như gió.... thật khiến người khác mẩn nhãn.

Mẫu thân của Tây Môn Thiết là một Quý phi, còn bản thân hắn cũng có linh lực rất tốt, nên được Hoàng thượng rất yêu quý, đã phong hắn là Thiết vương.

Cố Tạ Thiên không khỏi xấu hổ, tất nhiên ông ta không dám trách mắng vị Bát hoàng tử này rồi, chỉ đành quay sang quát chính đứa con gái ruột:

- Người thật hỗn xược! Qua hỗn xược!...Đại nghịch bất đạo!...

Nét mặt Cố Mạn Phi trùng xuống.

- Cố tướng quân, tôi nói vậy thì ngài không tin, nói tôi đại nghịch bất đạo. Vậy sao người khác dùng nước bắn dội lên người tôi thì ngài lại tin? Lời nói của đứa con gái ruột còn không đáng tin bằng lời nói của người ngoài sao?

Cố Tạ Thiên á khẩu:

-Cái... cái này...

Hôm nay thừa tướng của Tông nhân phủ cùng với hai vị Hoàng tử đến để hỏi tội, nói rằng có người tố cáo khuôn viên mà Cố Mạn Phi ở thường xuyên xuất hiện người đàn ông lạ mặt, làm bại hoại gia phong của Tướng phủ... ngoài ra còn đưa đến hai nhân chứng nữa.

Đây không phải truyện nhỏ, quan hệ đến danh tiếng của Tướng phủ, quan hệ tới tiếng tăm của Hoàng gia... Bởi đứa con gái không ra gì này của ông ta chính là vị hôn thê của thập nhị hoàng tử Tây Môn Ngôn... Thế nên ông ta mới tức giận dùng đứa người đến xét hỏi...

Ông ta không thể ngờ đứa con gái thường ngày nhút nhát như thỏ mà nay lại sắc sảo đến vậy... bị hỏi một câu cứng họng.... Ánh mắt ông ta không khỏi nhìn sang phía vị quan của Tông phủ kia...

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Diễn cho ai xem ?

" Tông Nhân phủ " chuyên quản lý những việc lớn nhỏ trong nội thất Hoàng tộc. Vị phủ thừa này có thân hình to lớn, khuôn mặt nghiêm nghị...hiện mặt thà trùng xuống, đôi mắt sắc như đao nhìn Cố Mạn Phi:

- Cố tiểu thư, đêm qua bản phủ có nhận được một tin tố cáo, nói trong khuôn viên của người có nam nhân lạ mặt xuất hiện, lại nói đêm qua còn nhìn thấy tiểu thư lên bờ ra ngoài đi hẹn gặp nam nhân, cả đêm không về...

Cố Mạn Phi bật cười:

- Đại nhân nói vậy có vẻ không ổn cho lắm? Có người tố cáo vậy có thể vì đố kỵ Mạn Phi có một mối lương duyên tốt, ghen tị với Tướng quân phủ nên mới dội nước bắn lên người Mạn Phi... nên không thể là bằng chứng được. Nói thêm nữa là khuôn viên nhỏ này của Mạn Phi nằm sâu tít trong Tướng phủ, người tố cáo Mạn Phi chắc là người ngoài phủ phải không ạ? Kể cả có người đàn ông lạ mặt xuất hiện trong tướng phủ thì người đó sao biết rằng người đàn ông ấy dừng chân trong khuôn viên của tiểu nữ? Nói không chừng hắn đi tới nơi khác trong phủ thì sao?

Một câu nói đủ khiến cho nhiều người biến sắc, ngay cả Tây Môn Ngôn cũng không khỏi chưng lại... chỉ có vị Bát hoàng tử kia là vẫn cười tươi, đôi mắt hoa đào ánh lên sự tò mò thú vị:

- Lời nói của Cố tiểu thư rất có lý, Lưu đại nhân, người thấy sao?

Lưu đại nhân - vị thừa phủ của Tông Nhân môn lên tiếng:

- Người tố cáo là người trong tướng phủ.

Cố Mạn Phi nhếch mày:

- Vậy thì thật là lạ, đã là người của Tướng phủ phát hiện ra... tại sao lại không bẩm báo với Cố tướng quân hoặc Cố phu nhân mà lại đến Tông Nhân môn tố cáo cơ?

Lưu đại nhân:

- Việc này liên quan tới danh tiếng của Hoàng gia, người tố cáo sợ Tướng phủ sẽ giấu nhem việc này lên mới trực tiếp tới Tông Nhân phủ tố cáo.

Cố Mạn Phi gật đầu:

- oh, nói vậy cũng có chút hợp lí. Nhưng cũng không ngoại trừ có kẻ muốn làm xấu mặt Tướng quân phủ, muốn bày trò ám hại Tướng phủ... vì dù sao cũng chỉ là một lời nói không chút căn cứ...

Tây Môn Thiết phe phẩy cái quạt, mỉm cười:

- Bản Vương thấy Cố tiểu thư nói rất có lí, chỉ có nhân chứng thì vẫn không thể đủ để buộc tội ai cả.

Tây Môn Ngôn đứng bên cạnh, quay sang nhìn Bát hoàng tử... Tây Môn Thiết dùng quạt vỗ vỗ lên vai Tây Môn Ngôn:

- Thập nhị đệ, việc này thật là còn nhiều điểm ngờ... Đệ cũng không hi vọng vị hôn thê của mình làm ra những việc trái luân thường đạo lí như vậy chứ?

Tây Môn Ngôn miễn cưỡng nở nụ cười:

- Đâu có. Tiểu đệ cũng hi vọng... hi vọng Mạn Phi là vô tội mà..

Cố Mạn Phi lướt nhìn qua Tây Môn Ngôn, tất cả những điều này đều do hấn ta làm ra để hồng từ hôn thôi! Giờ còn ở đây diễn cho ai xem?

Chính hấn là kẻ dùng một bức mật thư lừa cố chủ đi ra ngoài... sáng nay lại cố ý cho người đến khám xét... Chắc nghĩ rằng nàng đã bị giết chết tại Nhạc Hoa hầu phủ rồi, giờ vườn không nhà trống, rồi người của hấn sẽ khám xét ra thứ gì đó làm bằng chứng chứng minh.... Vậy là một chậu nước bẩn với tội danh Cố Mạn Phi tư thông tình lang cứ vậy hắt lên người nàng... Rồi sau đó cũng không còn ai đi điều tra về cái chết của nàng, Cố Mạn Phi sẽ chết oan uổng như vậy...

May mắn thay nàng - sát thủ lừng danh Cố Mạn Phi đã đến đây, nàng sẽ thay cố chủ đòi lại công bằng! Chúng nợ cố chủ những gì thì nàng sẽ bắt chúng trả lại gấp trăm ngàn lần.

Nàng quay sang nhìn Lưu đại nhân:

- Đại nhân còn chứng cứ gì nữa?

Lưu đại nhân điềm đạm trả lời:

- Theo như quốc pháp, có nhân chứng tố cáo thì bản phủ có thể lục soát nhà của nghi phạm!

- Vậy là đại nhân muốn khám xét nơi ta ở?

- Không sai! Cố tiểu thư để cho bản phủ khám xét thì mới có chứng minh sự trong sạch của tiểu thư.

Cố Mạn Phi thờ dãi:

- Xem ra cũng chỉ còn có cách đó. Nhưng tiểu nữ có một yêu cầu.

- Nói!

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Hình như có chút thích thích tiểu nha đầu đó rồi !

-Phòng của Mạn Phi, đại nhân có thể tùy ý khám xét nhưng trước khi đó cũng cần có người xét qua trên người những thuộc hạ của ngài có mang đồ gì khả nghi hay không... Chẳng may có kẻ nào là đồng đảng của kẻ muốn hãm hại tiểu nữ, lợi dụng lúc khám xét mà cố ý để món đồ gì đó ở nơi nào trong phòng Mạn Phi... Rồi bị ai đó vô tình xét ra... Vậy dù Mạn Phi có giải thích kiểu gì cũng không được rồi.

Lưu đại nhân: "..."

Lưu đại nhân nổi giận:

- Thuộc hạ của ta không bao giờ có kẻ như vậy!

Tây Môn Thiết phe phẩy chiếc quạt:

- Lưu đại nhân, sự lo lắng của Cố tiểu thư hơi thừa chút nhưng cũng không phải là không có cơ sở, để cho Cố tiểu thư tâm phục khẩu phục, Lưu đại nhân hãy cứ như ý của tiểu thư ý mà làm đi.

Lưu đại nhân hừ một tiếng rồi nói:

- Được! Bản phủ sẽ làm theo yêu cầu của Cố tiểu thư một lần!

Ông ra lệnh cho thuộc hạ:

- Các người hãy khám xét lẫn nhau, xem có ai mang đồ khả nghi trên người không.

Sau nung ông tổng cộng có 10 tùy tùng, những người khác thì không sao, chỉ có một người béo, lùn, mặt tròn lông mày xéch lên là khuôn mặt trợt biến sắc, thân hình không tự chủ co lại.

Cố Mạn Phi bản thân vốn là một sát thủ hàng đầu, đôi mắt nàng tinh tường phát hiện ra, nàng giờ tay chỉ về phía người tùy tùng đó:

- Xét hẩn trước!

Thân hình hẩn không tự chủ lùi về phía sau, mặt đỏ bừng, giọng lắp bắp:

- Tiểu... tiểu nhân... trên người không có mang đồ gì khả nghi cả..

Cố Mạn Phi nhếch mép:

- Người không làm gì sai, sao phải sợ?

Tây Môn Thiết vỗ quạt:

- Không sai, chỉ kẻ nào trong tâm có quỷ mới sợ bị xét thôi.

Cái vị phong lưu Bát hoàng tử này luôn bình ực nàng, Cố Mạn Phi liếc nhìn sang hẩn, Tây Môn Thiết phe phẩy chiếc quạt, nở nụ cười tươi rồi đáp lại. Đôi mắt cười cong cong tựa vầng trăng khuyết, ánh mắt hoa đào phong lưu nhìn nàng..

Cố Mạn Phi mặt không cảm xúc, quay mặt đi chỗ khác, rõ ràng không hề bị nụ cười nghiêng nước nghiêng thùng □ của hẩn làm ảnh hưởng.

Tây Môn Thiết xoa xoa mũi, từ lúc hẩn bước vào, nữ quyến của Cố phủ mười người thì có chín người đôi mắt không rời khỏi hẩn... Đôi vạt áo phong lưu của hẩn không biết đã in dấu bao cặp mắt mê mẩn của các nữ nhân trong thiên hạ... Vậy mà hôm nay một tiểu nha đầu dung mạo bình thường, thậm chí có thể nói là xấu xí lại có thái độ thờ ơ, lạnh nhạt như vậy với hẩn. Thú vị! Rất thú vị!

Thật không ngờ vì buồn chán đến xem kịch hay mà lại gặp được người thú vị như vậy.

Bên ngoài tường lục tiểu thư của Cố phủ tướng mạo xấu xí, không biết giao tiếp lại còn là cực phẩm phế nhân... Xem ra tường truyền là không thể tin hết được.

Tiểu nha đầu này trên trán có mặc dù có vết bớt đỏ xấu một chút nhưng tóc mái cắt bằng đã che đi gần hết vết bớt đó, lại làm hiện rõ đôi mắt to, chiếc miệng nhỏ xinh, nước da trắng trẻo, tựa như một tiểu mỹ nhân...

Vội lại nàng thông minh sắc sảo, suy nghĩ thấu đáo, lời nói sắc nhọn tựa đao, điều này với hai từ ngu muội hoàn toàn chả liên quan gì nhau hết.

Còn không có linh căn thì không giả, nhưng có câu tục ngữ " người khôn đầu tài, đầu trí, đầu mưu, kẻ tục phu đầu võ, đầu đao..."

Tiểu nha đầu này dù không có linh lực nhưng chỉ cần có đầu óc thông minh như thế thì muốn lên việc lớn thật không phải chuyện khó...

Người nữ nhân đẹp trong thiên hạ không thiếu, nhưng nữ nhân thông minh tài giỏi như vậy thì thật hiếm..

Ai da hình như hẩn có chút thích thích tiểu nha đầu này rồi.

Đôi mắt Tây Môn Thiết sáng lên ngọn lửa của sự vui thích...

Lưu đại nhân vì muốn rửa sạch hết mọi nghi ngờ liền ra lệnh cho tùy tùng khám xét tên tùy tùng béo kia trước tiên... Không mất bao lâu đã phát hiện trong túi của hẩn một chiếc quần lót của nam nhân.

Lưu đại nhân đổi sắc mặt:

- Người mang đồ này theo làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tiểu nhân... Thích mặc đồ Bó sát..

Tên tùy tùng béo, mặt ướt đầm mồ hôi:

- Bẩm đại nhân...tiểu nhân...tiểu nhân sáng.. sáng nay có thay đồ này, do vô tình nên đứt nhằm vào túi áo... tiểu nhân tuyệt đối không có ý gì khác đâu ạ... Đại nhân minh xét...

Lưu đại nhân nhíu mày:

- Cái này cũng có khả năng..

Cố Mạn Phi bước lên trước vài bước, nhìn tên béo từ đầu đến chân rồi nhìn sang chiếc quần, nhẹ nhàng cất tiếng:

- Người nói đây là quần của người?

- Dạ... đây đúng là quần của tiểu... tiểu nhân ạ.

- Người mặc vừa á?

Cố Mạn Phi chậm rãi cất tiếng.

Nhìn ngoại hình người này ít nhất cũng phải 85 cân, còn chiếc quần này rõ ràng là thích hợp cho người gầy gầy dong dong cao mặc mới đúng. Tên béo này cơ bản là mặc không vừa, kể cả miễn cưỡng mặc được thì cũng sẽ bị bật chỉ ngay.

Sắc mặt tên béo đã trắng bệch nhưng vẫn cố cãi:

- Tiểu nhân...tiểu nhân thích mặc đồ bó sát...

Cố Mạn Phi bật cười:

- Ừm cũng có khả năng ấy. Xem ra hôm nay người cũng mặc bó sát như vậy rồi... Lưu đại nhân, ngài xem...

Lưu đại nhân sắc mặt trùng xuống:

- Người đâu, lời hấn ra ngoài khám xét lại xem...

Lát sau, người phụ trách khám xét chạy vào báo cáo:

- Bẩm đại nhân. Hôm nay hấn mặc một chiếc quần vừa người, không nhỏ mà còn hơi rộng chút nữa ạ.

Mọi việc tới đây, hầu như ai cũng hiểu, Tây Môn Thiết cảm than:

- Việc này thật đáng ngờ! Xem ra có người đã mua chuộc hấn, lợi dụng cơ hội để vu oan cho Cố tiểu thư rồi. Lưu đại nhân đều thẳng thắn chính trực chắc chắn sẽ đòi lại công bằng cho Cố tiểu thư...

Cố Tạ Thiên cũng lên tiếng, tuy rằng ông ta không yêu quý gì cô con gái này nhưng cũng không muốn có kẻ vô cơ hát nước bẩn lên Tướng quân phủ của mình:

- Lưu đại nhân, tên tùy tùng này của ngài thật sự rất khả nghi, ngài cần cẩn thận thăm vấn đấy...

Lưu đại nhân thật cũng không thể ngờ tùy tùng của mình lại có kẻ bị mua chuộc như vậy... xấu hổ, đỏ mặt, chấp tay cúi đầu:

- Bát vưon gia, Cố tướng quân,xin hãy yên tâm, bản phủ nhất định sẽ điều tra ra kẻ đứng sau giật dây những chuyện này, sẽ không vì tư tình mà loai lỏng điều tra.

Cố Mạn Phi nhẹ nhàng cười nói:

- Tiểu nữ vốn nghe thiên hạ đồn rằng Lư đại nhân vốn là người công minh chính trực, ngay bách tính trong thành ngoài thành cũng biết ngài là vị quan tốt... Tùy tùng của ngài đông như vậy, có người tốt kẻ xấu lẫn lộn, có kẻ bị mua chuộc cũng không tránh khỏi được, điều này không thể trách Lư đại nhân được.

Câu nói này của nàng rất hợp ý Lư đại nhân, chỉ một câu nói đã đủ khiến Lư đại nhân thay đổi cách nhìn về Cố Mạn Phi.

Cũng không đợi Cố Mạn Phi nói thêm gì khác nữa Lư đại nhân tiếp tục ra lệnh cho tùy tùng khám xét lẫn nhau.

Một lát sau, mọi việc khám xét xong xuôi, trên người những người tùy tùng còn lại đều không có đồ gì đáng ngờ nữa.

Lư đại nhân nở nụ cười hiền hậu nhìn Cố Mạn Phi:

- Cố tiểu thư, vì danh tiếng của tiểu thư, chúng ta vẫn cần khám xét phòng của tiểu thư..

Cố Mạn Phi cũng rất hợp tác:

- Lư đại nhân ngài cứ tùy ý khám xét đi ạ.

Còn lại mười người tùy tùng chia nhau khám xét trong phòng..

Cố Mạn Phi dựa mình vào cột nhà, sắc mặt nhẹ nhõm, nhìn như không quan tâm tới ai tới việc gì xung quanh... Nhưng thật ra nàng đã thu trọn những biểu cảm của tất cả mọi người vào trong mắt.

Tam tiểu thư, Tứ tiểu thư, Ngũ tiểu thư sắc mặt vui vẻ, tò mò... đẩy về hướng khỏi vì được xem kịch hay miễn phí.

Cố Thiên Thanh vẫn nét mặt dịu dàng hiền lành như thế nhưng thỉnh thoảng lại lên đưa mắt nhìn Thập nhị hoàng tử Tây Môn Ngôn...

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Có gì đáng để lo lắng?

Cố Thiên Thanh khẽ gật đầu.

Sắc mặt Tây Môn Ngôn vốn cũng không được tốt nhưng thấy Cố Thiên Thanh gật đầu như vậy thì mắt hắn ngay lập tức sáng bừng lên, có vẻ rất tự tin.

Việc lần này là do hắn hợp mưu cùng Cố Thiên Thanh và Cố phu nhân cùng làm. Cố Thiên Thanh tới qua đã lên bỏ một món đồ dưới gầm giường của Cố Mạn Phi. Giờ ả gạt đầu như vậy là ám chỉ cho hắn biết món đồ đó đã được ả bố trí thỏa đáng, để Tây Môn Ngôn khỏi lo lắng.

Cố Mạn Phi sớm đã để ý đến những hành động nhỏ nhặt đó của chúng, nở nụ cười đầy khinh bỉ.

Cứ để chúng đắc ý trong giây lát đi, để xem lát nữa thui chúng còn cười nổi không?

- Lục tiểu thư, cô có thấy lo lắng không?

Cố Mạn Phi đang mải suy nghĩ, bỗng bên tai vang lên tiếng nói ảm áp nhẹ nhàng tựa gió xuân.

Nàng quay người lại thì thấy vị hoàng tử phong lưu Tây Môn Thiết đứng ngay sát cạnh, đang cười ha ha mà nhìn nàng.

.... Hắn ta đứng đó từ khi nào mà nàng không hề hay biết? Xem ra vị Hoàng tử đẹp như hoa này có một thân công phu cao cường, thâm hậu...

Cố Mạn Phi lùi xang bên cạnh hai bước, giữ khoảng cách với Bát hoàng tử rồi lạnh lùng trả lời:

- Có gì đáng lo lắng chứ? Không làm gì sai trái thì sợ gì quỷ gõ cửa đòi nợ?

- Không làm gì sai không sợ quỷ gõ cửa, câu này rất hay, rất hình tượng!

Tây Môn Thiết tiếp tục phe phẩy chiếc quạt:

- Có những khi ta không làm việc gì sai trái nhưng có người lại cố tình làm việc sai trái ý, khi việc đó bị bại lộ thì lại giống như chính bản thân ta làm vậy. Ví dụ như có người bố trí sẵn chút chứng cứ gì đó trong phòng Cố tiểu thư, nàng ý một mình sống ở đây cũng không thể để ý hết được. Đợi đến khi tìm ra vật chứng ấy thì Cố tiểu thư dù có trăm cái mồm thì cũng chẳng giải thích được.

Câu nói của Bát hoàng tử có ý tứ quá rõ ràng, trong biệt viện này trừ mấy nàng tiểu thư tuổi đời non trẻ còn lại đều là những người từng trải đã lăn lộn nhiều năm trốn quan trường, có ai mà không hiểu ra vấn đề chứ?

Tây Môn Ngôn, Cổ phu nhân và Cổ Thiên Thanh sắc mặt tái mét.

Tây Môn Ngôn gượng cười:

- Bát hoàng huynh, biệt viện này của Mạn Phi dù có hơi yên tĩnh thật nhưng tướng quân phủ vốn được canh chừng nghiêm ngặt, đâu phải ai cũng ra vào được chứ? Làm sao có người có thể đột nhập vào phòng Mạn Phi mà giấu chúng cứ giả? Câu nói này có chút không thông!

Tây Môn Thiết mỉm cười:

- Thập nhị đệ, cái này đệ lại không hiểu rồi, nhiều khi trộm ngoài dễ phòng, trộm nhà lại khó tránh a...

Tây Môn Ngôn: "..."

Giả vờ ho một tiếng:

- Hoàng huynh nói vậy lại càng không thỏa. Việc này liên quan tới danh dự của cả Tướng quân phủ, người trong tướng quân phủ không lẽ nào lại đi hát nước bẩn vào mặt mình vậy chứ? Như vậy cũng đâu có lợi gì cho chúng?

- Cũng khó nói, nhưng đệ đừng quên hai kẻ đi tố cáo với Tông nhân phủ chính là người của Tướng phủ chứ. Có những kẻ để đạt được mục đích của mình thì sẽ không từ một thủ đoạn nào cả.

Tây Môn Ngôn dù sao mới có 16 tuổi, kinh nghiệm trốn giang hồ còn khá non trẻ, trong tâm lại có quý nên bị Tây Môn Thiết nói vậy thì lập tức thót không lên lời nữa.

Đôi mắt đào hoa của Tây Môn Thiết nhìn chằm chằm vào người Tây Môn Ngôn, Tây Môn Ngôn càng lúc càng sợ hãi. Hắn đang định mở miệng nói gì đó thì Tây Môn Thiết lại chậm rãi cất tiếng:

- Thập nhị đệ dạo này vận đào hoa của đệ thật không tệ mà. Không ít thiên kim tiểu thư xiêu lòng vì đệ, còn đệ lại sớm có hôn ước với Lục tiểu thư đây. Điều này chắc hẳn khiến họ ghen ghét với Lục tiểu thư mà bày trò hãm hại hồng trở thành chính thất của đệ cũng không chừng...

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chính nghĩa và hắc tá chẳng liên quan gì tới nhau cả...

Câu nói này ý tứ quá rõ ràng rồi. Bàn tay Cổ Thiên Thanh ướt đầm mồ hôi, bề mặt thì vẫn cố tỏ ra bình thản như thường.

Tây Môn Ngôn gượng cười:

- Bát hoàng huynh lại trêu tiểu đệ rồi.

Tiểu đệ làm sao dám so sánh với hoàng huynh? Hoàng huynh vốn là một trong bốn Tứ đại công tử của kinh thành này, danh tiếng người khắp thiên hạ đều biết đến...

- Thập nhị đệ không cần quá khiêm nhường như vậy. Từ năm ngoái sau khi phát hiện đệ sở hữu kim linh căn hiếm gặp thì tên tuổi sức hút của đệ đã ngày một thêm cao rồi... Thập nhị đệ cuối cùng cũng nở mày nở mặt rồi.

Bát hoàng tử cười nhẹ.

Cổ Mạn Phi nghe lời Tây Môn Ngôn tự biện minh mà trong lòng nở nụ cười lạnh lùng.

Vị hôn phu rẻ tiền này của nàng vốn là con của một quý phi vốn không được lòng hoàng thượng... Còn Tây Môn Ngôn năm lên 3 cũng bị phát hiện ra sở hữu nhục thủy linh căn, chủ định là cả đời cũng không thể đạt được thành tích tu luyện tốt... Thế nên cuộc sống của hai mẹ con hắc tá trong hoàng cung cũng không hề vui vẻ gì.

Sau này Tuyên đế muốn chọn Cổ Mạn Phi con gái duy nhất của Vũ Uy hầu làm con dâu của mình nhưng vẫn chưa thống nhất là lập cho vị hoàng tử nào. Năm 3 tuổi Cổ Mạn Phi bị dự đoán là một phế nhân, các quý phi nương nung có con phù hợp với tuổi của Mạn Phi thì đều không muốn con mình phải lấy phế nhân làm vợ... Tuyên đế không muốn mình thành kẻ nuối lỗi nên rất tức giận... Mẹ của Tây Môn Ngôn vốn rất hiểu lòng người, muốn phân ưu cùng nhà vua nên đã chấp nhận cho con trai nhận lời đính hôn cùng Cổ Mạn Phi.

Vì giúp được vua phân ưu, Tuyên Đế nhận thấy mình nợ hai mẹ con Tây Môn Ngôn nhiều thứ nên từ đây đối xử tốt hơn với mẹ con họ...

Thật ra mẹ con Tây Môn Ngôn khi ấy cũng đã có lựa chọn cho bản thân... Dù sao khi đó Tây Môn Ngôn cũng chỉ tốt hơn phế nhân có chút ít thôi nên sau này nếu có kết hôn thì cũng không chọn được mỗi nào ra hồn.

Còn Cổ Mạn Phi mặc dù dung mạo xấu xí lại là phế nhân nhưng dù sao cũng là thiên kim đại tiểu thư của phủ tướng quân. Bọn chúng tính dựa hơi vào Tướng quân phủ để hưởng mát cũng là lựa chọn không tồi. Hơn nữa nam nhân ti thiếp thành đàn cũng hết sức bình thường... Sau này kết hôn cùng Cổ Mạn Phi xong thì Tây Môn Ngôn vẫn có thể lấy thêm vợ lớn vợ nhỏ khác.

Mẫu thân của Tây Môn Ngôn đâu có ngờ rằng trên người hần vẫn còn một loại âm linh căn, đến tận năm hần 15 tuổi mới bộc lộ ra... Âm linh căn này còn thuộc loại trung thượng phẩm Kim linh căn rất hiếm gặp.

Cũng từ đây Tây Môn Ngôn không những rửa sạch được nỗi nhục phế nhân mà còn được phong gọi thiên tài, có thứ có hạng trong số các hoàng tử.

Gà cò Tây Môn Ngôn lách mình thành Phượng hoàng, trở thành đức lang quân như ý của bao tiểu thư khuê các trong kinh thành, trong đó có Cổ Thiên Thanh cũng...

Và mẫu thân của hần cũng bắt đầu thấy không hài lòng về Cổ Mạn Phi, bày ra nhiều kế để con trai có thể đường hoàng từ hôn.

Nhưng tiếc thay, vị lão hoàng đế là người rất coi trọng lời hứa, kim khẩu ngọc ngôn không cho phép hai mẹ con chúng luồn lách hủy hôn... Bởi vậy bọn chúng mới nghĩ ra cái chủ ý tồi này để hãm hại Cổ Mạn Phi.

Trước đây khi Tây Môn Ngôn không được Hoàng thượng thì đối xử với Cổ Mạn Phi cũng khá tốt, một năm đến tướng phủ thăm nom nàng vài ba lần, còn đưa nàng đi chơi đây đó. Cũng bởi vậy mới khiến Cổ chủ mang lòng yêu quý say mê hần, coi hần là ánh mặt trời duy nhất trong cuộc đời nàng... Đâu có ngờ một ngày sẽ bị hần ám hại... cũng bởi quá tin tưởng mà mất đi mạng sống...

Cổ Mạn Phi đứng dựa vào cột, ánh mặt trời chiếu rọi trên người Tây Môn Thiết... vị Bát hoàng tử có vẻ ngoài phong lưu ấm áp nhưng thực chất là kẻ cao ngạo, mắt để trên trán này năm lần bảy lượt giúp đỡ nàng... Là vì lẽ gì đây?

Lòng trượng nghĩa ư?

Chắc chắn không phải, như trong truyền thì vị bát hoàng tử này tính cách khá tà ác, lạnh lùng, nhìn như luôn nhẹ nhàng ấm áp với mọi cô gái nhưng thực chất lạnh lùng vô cảm tới tận độ... Hần thích cuộc sống phóng túng trốn hồng trần nhưng lại không muốn bị tình trói buộc...

Tóm lại là chính nghĩa và hần chả hề liên quan gì tới nhau cả...

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Thay da đổi thịt...

Chả có nhẽ Tây Môn Thiết ghen tị với Thập nhị hoàng tử từ gà rừng hóa phượng hoàng?

Cũng không đúng! Danh tiếng và thực lực của Tây Môn Thiết đều mạnh hơn so với tiểu đệ của hần mà.

Thượng phẩm Mộc linh căn và trung phẩm hỏa linh căn, thiên tài trong các thiên tài.

Trong cả dòng họ Hoàng tộc trẻ tuổi thì hần chỉ đứng sau thái tử Tây Môn Gia Khánh _ người được mệnh danh Quý tài số một của Phi Tinh quốc này... Tài năng của hần đủ để vượt qua Tây Môn Ngôn cả chục dãy phố không hết, không ai lại đi đố kỵ với kẻ yếu hơn mình cả... vị bát hoàng tử này chắc cũng vậy?

Cuộc nói chuyện của Tây Môn Thiết và Thập nhị hoàng tử tất nhiên cũng truyền đến tai vị Lưu đại nhân kia rồi, ông ta lên tiếng:

- Bát hoàng tử, xin người yên tâm, kể cả hôm nay có phát hiện đồ gì trong phòng Lục tiểu thư đi chăng nữa thì bản phủ cũng sẽ không lập tức định tội Lục tiểu thư mà sẽ tra xét cho ra rõ ngọn ngành sự việc. Thần quyết không để xảy ra sai sót gì để đổ oan cho người vô tội. Xin hai vị Vương gia bớt giận.

Thật tình vị Lưu đại nhân này cũng không tin lắm về việc Cổ Mạn Phi có tư tình với nam nhân lạ ngay trong phủ. Bởi thật ra dung mạo của Cổ Mạn Phi cũng khá kém sắc lại còn là một phế nhân nữa, ai mà dám mạo hiểm chạy đến một nơi được canh phòng nghiêm ngặt như tướng phủ để làm chuyện điên rồ kia chứ?

Còn việc nửa đêm Cổ Mạn Phi một mình lên ra ngoài thì lại càng không đáng tin hơn. Nơi được canh phòng nghiêm ngặt như tướng phủ muốn lên là lên

được ra ngoài ngay ư?

Hai kẻ tố cáo còn nói rằng Cố Mạn Phi lên ra ngoài cả đêm không về? Cả đêm không về thế giờ tại sao Cố Mạn Phi lại vẫn xuất hiện ở đây được?

Cố Mạn Phi là một phế nhân, một người như vậy mà có thể tự do lên ra vào tường phủ như trốn không người ư?

Nếu ngay cả một phế nhân cũng có thể ra vào tự do như vậy thì sự canh phòng của tường phủ thật khiến người khác phải lo ngại mà.

Thế nên khả năng đây là một vụ vu oan giáng họa khá là lớn, Lục tiểu thư thật là đáng thương làm sao...

Tầm nửa canh giờ sau, tùy tùng của Lưu đại nhân đã kiểm tra hết mọi góc ngách trong phòng Cố Mạn Phi nhưng cũng không hề tìm ra vật gì đáng ngờ cả.

Như vậy đã đủ chứng minh Cố Mạn Phi hoàn toàn trong sạch!

Những tiểu thư khác trong Cố thị thấy không còn kịch hay để xem thì đều tỏ ra khá thất vọng.

Sắc mặt Cố Thiên Thanh trắng bệch, rõ ràng đã để một chiếc áo của nam nhân cùng một miếng ngọc bội dưới gầm giường của Cố Mạn Phi mà tại sao lại không bị tìm thấy chứ? Lễ nào con tiểu nha đầu này sớm phát hiện ra và đã tiêu hủy rồi?

Lại còn, đêm qua mẫu thân của ả còn cố tình tập hợp toàn bộ người hầu kẻ hạ trong phủ lại để dạy bảo nhằm tạo cơ hội cho Cố Mạn Phi lên lên ra ngoài. Chính mắt ả thấy Cố Mạn Phi đã lên ra ngoài rồi mới ra ám hiệu cho mẫu thân ả để mẫu thân ả ra lệnh cho gia binh tiếp tục đi tuần quanh phủ... thậm chí còn tuần tra kĩ càng hơn cả ngày thường, ngay một con ruồi bay vào phủ thì đám gia binh cũng có thể phát hiện ra là con cái hay con đực...

Với sự canh phòng nghiêm ngặt như vậy, đến ngay Cố Thiên Thanh ả còn khó lòng lên vào phủ, con nha đầu phế nhân này làm cách nào mà có thể trở về an toàn như vậy chứ?

Ả nghĩ thế nào cũng không ra được kết quả, nhưng bí mật này ả không dám nói ra và cũng không được phép để lộ ra... ả chỉ còn cách nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ ra bước đi tiếp theo để hại chết cho bằng được Lục muội của mình.

Tây Môn Ngôn cũng không biết nói gì hơn, kế hoạch của hắn vốn hoàn hảo không chút dấu vết gì, vậy mà không hiểu tại sao đến phút cuối lại bị hủy hoàn toàn...

Ánh mắt hắn nhìn chăm chăm vào Cố Mạn phi, bỗng dưng hắn phát hiện tiểu nha đầu này hôm nay xinh đẹp đến lạ. Rõ ràng vẫn còn vết bớt dài nơi bờ trán ấy....

Chà nhè do hôm nay nàng ta để kiểu mái cắt bằng ấy?

Kiểu tóc này đã che đi gần hết vết bớt, đúng là nhìn xinh đẹp hơn nhiều. Đặc biệt là khí chất toát ra từ người Cố Mạn Phi khiến hắn có một cảm giác hết sức kì lạ rất hút hồn...

Tiểu nha đầu này hôm nay khiến hắn có cảm giác như một con người khác hoàn toàn, đã thay da đổi thịt...

Nhưng mà dù sao chẳng nữa con nha đầu này vẫn không xứng với người có thân phận cao quý như hắn...

Hắn hiện đã chiếm được tình cảm của phụ hoàng hắn rồi.. Giờ có thành thân thì cũng phải chọn một nữ nhân xinh đẹp, tài giỏi, ví dụ như Cố Thiên Thanh cũng được... chứ không phải một phế nhân xấu xí như Cố Mạn Phi...

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Đế Bản Vương xem xem ! Chắc chắn là giả rồi !

Nhưng con nha đầu này cũng không phải là quá tệ, nàng ta mà biết điều thì cũng có thể nạp về phủ làm ti thiếp...

Tây Môn Ngôn đang tính toán trong đầu như vậy thì tiếng nói của Cố Tạ Thiên vang lên:

- Lưu đại nhân, hai kẻ ác nô tố cáo oan sai cho Mạn Phi như vậy nhất định phải trừng trị thích đáng! Chúng dám làm vậy thì chắc chắn có kẻ đứng sau chống lưng cho, Lưu đại nhân xin ngài nhất định phải tìm ra hung thủ để trả lại công đạo cho Mạn Phi, trả lại sự tôn nghiêm cho Cố phủ chúng tôi.

Lưu đại nhân vui vẻ nhận lời, Cố Tạ Thiên lại quay sang Tây Môn Ngôn:

- Thập nhị hoàng tử, Mạn Phi hoàn toàn trong sạch nên xin Thập nhị hoàng tử yên tâm ạ.

Tây Môn Ngôn gượng gạo cười:

- ưm. Tiểu vương sớm đã khẳng định Mạn Phi vô tội mà, giờ như này tiểu Vương rất vui...

Mọi việc cứ vậy mà tan dần, không còn kịch hay, mọi người trong phủ cũng ai về phòng người ấy...

Cố Mạn Phi từ đầu đến cuối vẫn đứng đó, nhẹ nhàng cất tiếng:

- Thập nhị hoàng tử, tiểu nữ có một việc thấy không rõ lắm, vốn định sau này có cơ hội sẽ hỏi ngài sau, hôm nay tiện ngài đến đây, những việc hỗn loạn, trưởng mất kia đều đã được giải quyết xong... Vậy hôm nay ngài có thể giúp tiểu nữ giảng giải một vấn đề này không?

Tây Môn Ngôn gắng gượng lấy lại tinh thần:

- Mạn Phi muội muội có điều gì xin cứ nói..!

Cố Mạn Phi lấy từ tay áo ra một trang giấy được gấp thành hình con hạc giấy giờ ra trước mặt Tây Môn Ngôn:

- Chiều tối qua Mạn Phi có nhận được bức thư này ngay trong phòng, bên trên có kí hiệu của Thập nhị vương gia, trong thư có viết lời mời Mạn Phi đến mật thất của ngài ở Ninh Vũ Sơn để gặp mặt...

Nàng chưa nói hết câu, sắc mặt Tây Môn Ngôn đã trắng bệch, hẳn đúng là có cho tùy tùng lên để một bức thư như vậy trong phòng Mạn Phi, nhưng hẳn rõ ràng có viết thêm một câu yêu cầu Mạn Phi đọc xong phải đốt ngay bức thư mà? Lẽ nào con nha đầu từ trước đến giờ luôn nghe lời hẳn đã không làm theo?

Lúc này đây hẳn tuyệt đối không thể thừa nhận, vội chặn lời Mạn Phi:

- Mạn Phi, sao muội lại nói như vậy chứ? Bản Vương đâu có viết bức thư nào như vậy cho muội đâu? Và lại bản vương cũng không hề có mật thất nào ở Ninh Vũ sơn cả... Đưa bản vương xem bức thư đó! Chắc chắn là đồ giả!

Hắn đưa tay ra để lấy bức thư từ tay Mạn Phi.

Hắn muốn lợi dụng lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng để tiêu hủy chứng cứ...

Tình thế cấp bách nên Tây Môn Ngôn dùng cả thuật khinh công, thân pháp nhanh như ánh chớp.

Hành động bất ngờ của hắn dừng nói một phé nhân như Cố Mạn Phi mà ngay cả Cố tướng quân cũng không kịp phản ứng.

Hắn rất tự tin về thân thủ của mình nhưng không ngờ ngay khi tay hắn sắp chạm được vào bức thư thì Cố Mạn Phi chậm rãi bước sang bên một bước.

Tưởng như một bước chân đơn giản nhưng thật ra bước chân này tính toán rất kĩ càng, tránh được bước đi của Tây Môn Ngôn.

Tây Môn Ngôn ngây người, Cố Mạn Phi nhìn hắn với ánh mắt vô tội:

- Thập nhị vương gia nói rằng đây là bức thư giả ư? Không thể thế được? Mạn Phi biết rất rõ nét chữ của ngài mà...

Bỗng quay sang phía Tây Môn Thiết- đứng ngay cạnh đang phe phẩy chiếc quạt, say mê xem kịch mà nói:

- ah đúng rồi, Bát vương gia! Nghe đồn Bát vương gia rất đam mê thư pháp, xin Bát vương gia giúp tiểu nữ xem qua nét chữ này ạ!

Tiện tay nhét bức thư vào tay Tây Môn Thiết.

Nét mặt Tây Môn Ngôn càng lúc càng tệ, Bát vương gia Tây Môn Thiết thư họa song tuyệt, đối với thư pháp lại càng đi sâu nghiên cứu.

Nét chữ dù giả mạo tinh vi đến đâu cũng không thể qua được đôi mắt của vị Bát vương gia này.

Cũng giống như vậy, nếu là nét chữ chính chủ thì càng không thể lừa được hắn...

Giờ thì nguy to rồi...

Tây Môn Thiết nhẹ nhàng gỡ bức thư ra, nhìn Mạn Phi...

Cố Mạn Phi đứng đó, nét mặt tuyệt đối vô tội!!!

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Bảo vệ danh tiếng Hoàng gia !

Tây Môn Thiết dịch ánh nhìn sang phía Tây Môn Ngôn, vừa nhìn hẩn vừa lắc lư bức thư, than thở:

- Đây đúng là củ khoai nóng bỏng tay mà, thập nhị đệ, đệ có tin tưởng vào sự phán đoán của ta không?

Tây Môn Ngôn cố nở nụ cười:

- Tiểu đệ đương nhiên là tin tưởng vào nhãn quang của Bát hoàng huynh rồi. Nhưng chỉ sợ bút tích của kẻ gian được mô phỏng quá tinh vi, chả may Bát hoàng huynh nhìn sai dù chỉ một chút thôi thì sẽ oan uổng cho tiểu đệ lắm. Dù sao chẳng nữa tiểu đệ cũng không hề viết bức thư này....

Tây Môn Thiết phe phẩy chiếc quạt:

- Ah thì ra Thập nhị đệ không tin tưởng ta như vậy. Ukm thôi thì để làm rõ chân tướng, cứ giao bức thư này cho thừa tướng xem xem vậy. Giao cho thừa tướng thì Thập nhị đệ có thể yên tâm rồi chứ?

Nói vậy rồi vờ như định nhét bức thư vào tay áo.

Sắc mặt Tây Môn Ngôn tái mét...

Thừa tướng nổi tiếng là một vị quan thanh niên công minh lỗi lạc... lại rất thích nghiên cứu về chữ viết, đã đạt được những thành tựu rất lớn trong lĩnh vực thư pháp này. Bức thư này nếu bị rơi vào tay ông ta thì thật giả thế nào sẽ bị làm rõ ngay! Đến khi ấy việc hẩn dùng kẻ hãm hại Cố Mạn Phi sẽ bị phát hiện ra. Sau đó nếu Đại Li Tự tiếp tục điều tra thì sẽ tra ra việc hẩn và Cố Thiên Thanh có tư tình với nhau... Việc đó vốn cũng không có gì đáng nói nhưng ở đây hẩn lại dùng thủ đoạn quá đê tiện như vậy để hãm hại chính vị hôn thê của mình... Hẩn sẽ bị người đời phi nhổ, công danh đứt đoạn...

Những người có mặt tại hiện trường, trừ nữ quyến đến xem kịch hay thì còn lại đều là những cáo già từng trải... Chẳng cần phải kiểm tra bút tích mà chỉ cần liên tưởng những chuyện hôm nay vừa xảy ra cùng với những phản ứng của Tây Môn Ngôn thì hầu như đã đoán ra vấn đề...

Trong lòng Lưu đại nhân đã tỏ tường mọi việc, giành cho Tây Môn Ngôn một cái nhìn dè bủ. Vị thập nhị hoàng tử này chỉ vì muốn từ hôn mà việc thất đức như vậy cũng làm ra được...

Mặc dù mọi việc đã rõ ràng như vậy nhưng việc liên quan tới danh tiếng của Hoàng gia, nếu để lộ ra thật thì danh tiếng của Hoàng gia mất sạch rồi...

Danh tiếng của Tướng phủ có thể không cần nhưng danh tiếng Hoàng gia thì nhất định phải giữ...

Bức thư này tuyệt đối không thể để rơi vào tay thừa tướng được!

Chỉ tội nghiệp cho Cố Mạn Phi tiểu thư rồi!

Nghĩ đến đây ông ta ha ha cười:

- Việc này vừa nghe đã thấy không thể xảy ra được rồi mà, thập nhị vương gia rất hay đến thăm Tướng phủ, muốn gặp Cố tiểu thư thì gặp khi nào chả được? Sao phải hẹn gặp ở tận Ninh Võ Sơn cơ chứ? Ninh Võ Sơn địa hình hiểm trở xa xôi, đâu thích hợp cho một tiểu thư lui tới. Bức thư này chắc chắn là giả mạo do kẻ xấu cố ý bày ra.... Mà đúng rồi Lục tiểu thư có làm như trong thư đi đến điểm hẹn không?

Đôi mắt Cố Mạn Phi trong sáng vô bờ:

- Tiểu thư thấy sự việc đáng ngờ, và lại Mạn Phi đâu phải người tùy tiện nhận lời mời của nam nhân như vậy. Tất nhiên là tiểu nữ không đi rồi. Nên tiểu nữ mới giữ lại bức thư định gặp hỏi Thập nhị vương gia chuyện này rốt cục là sao?

Câu cuối nàng nhấn rất mạnh từng từ từng chữ kèm theo nụ cười mỉa mai...

Tây Môn Thiết chỉ còn cách đánh chết cũng không nhận tội:

- Bức thư không phải do ta viết nên cũng không thể cho tiểu thư câu trả lời được...

Tây Môn Ngôn đang định tìm cách để hủy bức thư đi thì Cố Tạ Thiên lên trước một bước, tay nhanh như chớp lấy bức thư từ tay Tây Môn Thiết:

- Để lão phu xem...

Giở bức thư, lướt đọc qua rồi nói:

- Không cần phải kiểm tra nữa, bức thư là giả mạo! Có kẻ muốn vu họa cho Thập nhị vương gia...

Tay dùng lực vò mạnh, bức thư tan hóa thành bụi...

- May mắn Mạn Phi không rơi vào chiếc bẫy này, cũng gọi là may mắn rồi, mọi việc đến đây là chấm dứt!

Vị Lưu đại nhân và Tây Môn Thiết thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng ngàn cân... Dù sao chẳng nữa danh tiếng Hoàng gia đã được bảo toàn!.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Vẫn còn cơ hội ra tay...

Cố Mạn Phi liếc nhìn Cố Tạ Thiên, nàng không ngờ người ra tay hủy bức thư lại là phụ thân của cô chủ.

Xem ra ông ta thà để con gái ruột chịu tiếng oan chứ không dám đòi Hoàng gia một lời giải thích...

Phụ thân như vậy, thật khiến lòng người lạnh lẽo...

Ánh mắt nàng quá sắc lạnh, khiến Cố Tạ Thiên không khỏi rùng mình. Ông ta cũng biết làm như vậy là oan ức cho cô con gái này, có chút không đành tâm, nên tìm cách bù đắp:

- Đúng rồi, thập nhị vương gia, việc này đã điều tra ra kết quả như vậy, Mạn Phi hoàn toàn vô tội, vậy cuộc hôn nhân này...?

Tây Môn Ngôn lúc này đâu dám có ý gì khác, đành nói:

- Hôn ước tất nhiên vẫn như cũ, tiểu vương sau khi hồi cung sẽ bẩm báo với Phụ hoàng, bàn bạc định ngày lành tháng tốt để rước Mạn Phi muội muội.

Hắn biết việc này đã bại lộ như vậy thì bản thân háy phải tỏ được thành ý để không làm lớn chuyện hơn nữa.

Còn về phần Cố Mạn Phi, nàng ta vẫn còn ít tuổi, thật phải thành hôn thì cũng phải đến năm 15 tuổi, còn hai năm nữa nên hắn vẫn còn cơ hội ra tay loại bỏ...

Lùi lại vạn bước, kể cả có lấy con nha đầu xấu xí này về thì sau này hắn ta cũng có cách phế truất cơ mà...

Cố Thanh Thiên hoảng rồi, ả sớm đã trao trọn thân xác cho Thập nhị vương gia rồi, nếu hắn lấy Cố Mạn Phi thật thì ả sẽ phải làm sao? Làm tiểu thiếp ư? Sao thể được chứ?

Ánh mắt ả không tự chủ nhìn Tây Môn Ngôn, hắn liền đáp trả ả bằng một ám hiệu không được hành động bốc đồng, hắn tự có cách giải quyết...

Hai kẻ giao tiếp trong im lặng chỉ bằng ánh mắt ẩn ý...

Cố Mạn Phi lặng lẽ cười, kết quả này thật ra nàng sớm đã đoán ra. Còn kế hoạch nhỏ này của Tây Môn Ngôn nành cũng đoán ra được 7, 8 phần...

Nàng tất nhiên không ưa gì tên tiểu nhân như Tây Môn Ngôn, hôn ước chắc chắn sẽ hủy bỏ.

Nhưng dù sao đi nữa cũng không thể để hai kẻ tiện nhân này làm được điều như ý! Nàng có cách của nàng...

Những người này muốn tìm cách cho qua chuyện này, đâu dễ vậy chứ? Ha ha..

Một trận rông bão cứ vậy lặng lẽ chấm dứt, Cố Tạ Thiên mời mọi người đến hậu hoa viên đi dạo... Bỗng nhiên có tên lính vác vôi vàng chạy vào cấp báo với Lưu đại nhân một vụ án kinh thiên động địa - vị Nhạc hoa hầu tiếng tăm đã bị sát hại tại biệt tháp ở Võ Ninh Sơn.

Nghe tin này, tất cả mọi người sắc mặt thay đổi, Lưu đại nhân không kim nổi lòng mà nhìn Tây Môn Ngôn, mặt trùng xuống.

Tính kẻ ám hại con gái Tướng quân thì còn có cách cho qua được, nhưng vụ án của Nhạc Hoa hầu thì...

Lưu đại nhân không nói thêm điều gì, quay người đi ra ngoài.

Tây Môn Ngôn hiểu rõ Lưu đại nhân đang nghi ngờ điều gì, hắn thật khổ mà không biết nói làm sao...

Tây Môn Thiết dùng chiếc quạt đã gấp lại đập đập nhẹ vào vai hắn:

- Thập nhị đệ, lần này đệ chơi lớn rồi!

- Không phải đệ!

Tây Môn Ngôn muốn giải thích nhưng Tây Môn Thiết đã xoay người bước đi.

.....

Vụ án Nhạc Hoa hầu bị giết gây chấn động triều đình!

Hình bộ, Đại lý tự, Tông Nhân phủ đều tham gia phá án, không dám có chút lơ là... Còn bách tính thì vui mừng khôn xiết.

Hai ngày sau.

Đại Hoàng Thúc phủ.

Màn đêm vừa buông xuống, canh một vừa điểm.

Hộ vương Tây Môn Phong đang đau đớn, tức giận ngồi trong thư phòng suy nghĩ tìm cách điều tra hung thủ đã ra tay sát hại con trai yêu quý của mình... Bỗng tiếng động xé gió vang lên, có vật gì đó đâm trúng chiếc cột trong thư phòng....

Hộ Vương sợ hãi, ngẩng đầu lên nhìn, trên chiếc cột có một con dao nhỏ cắm ở đó, kèm theo một tờ giấy....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Không có cửa....!

Vị Vương gia đứng dậy, rút con dao và lấy bức thư xuống, mở ra đọc, sắc mặt lập tức đen xi..

Xem xong bức thư, ông ta rất tức giận, đập mạnh tay xuống bàn làm vỡ mấy món đồ đang để trên bàn:

- Người đâu, lập tức cho người đi mời Tông Nhân phủ Lưu đại nhân và Bát vương gia Tây Môn Thiết đến phủ gặp ta bàn chuyện!

Cận vệ nhận lệnh đi mời...

Cố Mạn Phi ẩn mình trong bóng đêm, nở nụ cười...

Tây Môn Ngôn nguoi dám tính kế hại bản cô nương, vậy hãy nhận lấy hậu quả cần phải hứng chịu đi.

Định truyện lớn hóa nhỏ, truyện nhỏ hóa không ư? Không có cửa đâu nhé!

Việc cần làm đã làm, giờ nàng chỉ cần đợi kết quả thôi.

Ngẩng đầu nhìn vầng trăng đang lấp ló phía trên đầu, không còn sớm nữa, nàng phải về rồi, quay người bước đi...

Hoàng thúc phủ canh phòng nghiêm ngặt nhưng Cố Mạn Phi dùng thuật hoá vị kèm với công phu cao cường của một sát thủ tài ba nên nàng đi lại trong phủ rất dễ dàng, không bị ai phát hiện.

Do sự việc lục soát nơi ở của Cố Mạn Phi khi sáng, Cố Tạ Thiên ít nhiều thấy ngại với nàng nên đã sẵn sàng đáp ứng hết mọi yêu cầu mà nàng nêu ra.

Như việc đáp ứng bố trí cho nàng một biệt viện hào hoa mà yên tĩnh không bị người khác quấy rầy, rồi việc phân cho nàng 4 người hầu cùng 4 người đàn bà có tuổi chuyên làm việc nặng.

Cố Mạn Phi cuối cùng đã được hưởng đãi ngộ của một thiên kim tiểu thư thật sự.

Lãnh Hương Ngọc phụ trách quản lý nội vụ trong tướng phủ từ lâu nên trong số những kẻ mà bà ta phải đến hầu hạ Mạn Phi có không ít tai mắt của bà ta, có nhiệm vụ giám sát nhất cử nhất động của nàng.

Cố Mạn Phi biết rõ điều đó, thậm chí còn biết rõ kẻ tai mắt ấy nằm trong số 4 a hoàn trẻ tuổi kia, và không chỉ có một...

Nàng là một sát thủ, giỏi nhất là tài quan sát, đọc hiểu lòng người, tìm nội gián đối với nàng là chuyện quá đơn giản. Nàng chỉ dùng một kẻ nhỏ đã đủ khiến một trong số những a hoàn đó để lộ dấu vết, ngay khi ả định đi truyền tin thì đã bị bắt tại trận.

Cố Mạn Phi cũng không khách sáo, ra lệnh cho những kẻ hầu còn lại đánh cho tên nội gián một trận nhừ tử, không quản à khóc lóc cầu xin mà cho người tìm Nha tử (chuyên buôn bán người, nô lệ) đến bán luôn a hoàn đó.

Vì có chứng cứ rõ ràng nên dù việc này bị tố cáo đến tai Cố Tạ Thiên thì ngay cả Lãnh Hương Ngọc cũng không thể ngăn cản, chỉ có thể nhìn tiểu a hoàn đó bị đem bán.

Cố Mạn Phi dùng chiêu giết gà dọa khỉ này hiệu quả rất tốt, rất thành công trong việc cảnh cáo những kẻ hầu còn lại.

Họ vốn có chút không phục khi được phái đến hầu hạ nàng, nhưng qua việc này, cuối cùng cũng nhận ra vị tiểu thư vốn yếu đuối, nhút nhát này cũng không phải dễ bắt nạt.

Hơn nữa đến khi xảy ra chuyện thì đến cả Lãnh Hương Ngọc cũng không thể bảo toàn họ...

Muốn hoàn toàn thu phục lòng người thì chỉ dựa vào đánh, giết là không đủ...

Nên Cố Mạn Phi đã tập hợp cả 7 người hầu lại và đưa ra quy định thưởng phạt rõ ràng.

Còn ám chỉ a hoàn kia bị phát hiện là do có người mật báo lại với nàng, nàng cũng sẽ có phần thưởng lớn cho người đã mật báo...

Sau đó nàng đơn độc gọi từng người họ vào phòng, có khi chỉ hỏi vài ba câu rồi cho họ ra, có khi chỉ là giữ họ ngồi im một lúc....

Như vậy, không ai biết người được trọng thưởng là ai, nên trong lòng càng biết thân biết phận hơn, từ đó mà làm việc cũng chịu khó và tỉ mỉ hơn.

Cố Mạn Phi thật sự thưởng phạt phân minh, ai làm vừa lòng nàng, thật thà làm việc thì ngay lập tức được thưởng.

Trong đám người này, tai mắt của Lãnh Hương Ngọc không chỉ một người... nhưng trải qua một loạt những hành động của Cố Mạn Phi, những kẻ tai mắt cũng đã nhận rõ một thực tế ai mới là chủ nhân thật sự của họ.

Cuối cùng họ lấy hết dũng cảm bẩm báo lại việc bị Lãnh Hương Ngọc phái đến làm tai mắt bên cạnh nàng... và hơn hết họ đã thề sẽ một lòng trung thành với Cố Mạn Phi...

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Dạo phố...

Hai ngày, chỉ mất hai ngày, Cố Mạn Phi đã thu phục được những kẻ hầu người hạ còn lại, biến họ thành người của mình.

Tất nhiên, trong thời gian ngắn như vậy, Cố Mạn Phi cũng sẽ không coi họ là tâm phúc, nhưng vẫn có thể bảo đảm họ sẽ không bán đứng nàng. Hơn nữa những việc nàng giao cho họ làm, họ đều làm rất tốt.

Ví dụ, căn phòng nàng ở, chưa được sự cho phép của nàng thì bất kì ai cũng không được phép vào trong.

Họ quả thật không dám vượt rào, chỉ trực hầu bên ngoài phòng khách và phía ngoài...

Cố Mạn Phi ban đêm dùng thuật hoán vị để ra ngoài, họ hoàn toàn không hay biết. Thế nên hành tung trong hai ngày vừa qua của nàng thì họ cũng không rõ.

Từ Hoàng thúc phủ đi ra ngoài, Cố Mạn Phi đi dạo một vòng trên phố, mua vài món đồ cần thiết, sau mới tiếp tục chậm chạp đi về...

Trước khi ra ngoài nàng đã hóa trang thành nam nhân, không ai có thể nhận ra nàng, nên nàng dạo phố rất thoải mái, tự tại.

Điều duy nhất khiến nàng không thoải mái là đồ cần mua thì quá nhiều mà ngân lượng lại có hạn, khiến nàng mua đồ mà cứ phải đắn đo trước sau... Xem ra nàng cần phải tính cách kiếm tiền rồi.

Cơ thể này vốn bị suy dinh dưỡng từ lâu, có chút yếu ớt như Lâm muội muội (Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng)... Lần mà nàng bị dính mưa trên Võ Ninh Sơn về, suýt chút nữa đổ bệnh nặng. May mắn là kiếp trước nàng cũng học qua về y dược nên hơi cảm nhận thấy cơ thể không ổn liền tự mình xoa bóp trị bệnh, lại mua thêm vài thang thuốc về sắc uống nên mới không đổ bệnh.

Giờ mặc dù không còn vấn đề gì lớn nhưng vẫn thấy tay chân như không có chút sức lực, vận dụng thuật khinh công không nhanh nhạy như mong muốn.

Muốn điều dưỡng được cái thân xác này thì phải cần tới vài món thuốc cực quý hiếm, chỉ thỉnh thoảng được mang ra đấu giá... Mỗi món thuốc đó giá cả đều không phàm. Nàng đã tìm hiểu qua, những món đó rẻ nhất cũng phải vạn lượng, muốn mua đủ sáu món này thì ít nhất phải có 15 vạn lượng. Hiện

mỗi tháng nàng được lĩnh 30 lượng, ngân lượng rõ ràng là quá ít....

15 vạn lượng bằng với tổng thu nhập của tướng quân phủ trong 5 năm... Có Tạ Thiên dù cho có hào phóng tới đâu thì cũng chả đời nào lấy số tiền lớn như vậy để điều dưỡng thân thể cho một phế nhân như nàng. Thế nên chỉ còn cách dựa vào chính bản thân...

Nàng hai bàn tay trắng đến với thế giới này, đến hiện tại nàng không hề có bạn bè, độ hiểu biết về thế giới này còn hạn chế, còn rất nhiều thứ nàng không hiểu, nhất thời cũng không tìm ra cách nào để kiếm tiền...

Nơi này là chốn kinh thành nên mặc dù đã là nửa đêm nhưng trên đường vẫn đông đúc người qua kẻ lại, tiếng rao bán hàng, tiếng cười tiếng nói thật sự náo nhiệt.

Cố Mạn Phi hòa vào dòng người mà đi, gặp ngay một tiệm đấu giá.

Tiệm đấu giá này là một tiệm lớn nhất kinh thành, tòa nhà lớn với 3 cửa ra 3 cửa vào, lầu gác huy hoàng, trên tầng thứ 3 của tòa nhà có khắc 3 chữ bằng vàng: "Nhất phẩm lâu"

Lúc này bên trong Nhất phẩm lâu ánh đèn rực rỡ, bên trong tổ chức đấu giá.

Cố Mạn Phi định vào trong xem sao, xem có thể tìm cơ hội làm ăn gì không thì không ngờ vừa bước một bước thì đã bị một tiểu môn đồng ăn mặc rất đẹp chặn lại.

Cố Mạn Phi hôm nay mặc một chiếc áo bào hết sức bình thường, thuật hóa trang lại không tồi, vì muốn dấu đi vết bớt trên trán nên nàng cố ý làm cho làn da đen sạm đi, người thì thấp bé... nhìn giống hệt một tiểu tử quê mùa.

Bốn tiểu môn đồng đứng trước cửa Nhất phẩm lâu so với Cố Mạn Phi hiện tại thì bất luận là cách ăn mặc bên ngoài hay về dung mạo thì đều hơn đứt nàng...

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Bản thiếu gia đâu có gây sự ?

Cố Mạn Phi vừa bước lên một bước

thì đã ngay lập tức bị một môn đồng chặn lại, môn đồng đó có gương mặt sáng sủa nhưng ánh mắt cao ngạo, nhìn người bằng nửa con mắt, xua tay đuổi Cố Mạn Phi như xua đuổi ruồi muỗi vậy.

- Đi đi, ra chỗ khác đi, đây không phải chỗ cho loại tiểu tử quê mùa như ngươi có thể lui tới, biến ra chỗ khác ngay! Đừng đứng đây làm bẩn chỗ này!

Có thể được nhận vào làm tại "Nhất phẩm lâu", ngay cả môn đồng (đứa trẻ gác cửa) cũng có công phu không tồi, mỗi người đều có thân thủ rất tốt, kẻ cả đối đầu với hơn chục đại hán cũng không thành vấn đề.

Tên môn đồng này vốn định đẩy Cố Mạn Phi ra chỗ khác, nào ngờ đối phương chỉ nhẹ nhàng lùi sau một bước đã khiến hắn vồ trượt. Tay chỉ trạm nhẹ vào áo đối phương, không biết tay bị cái gì trượt vào một cái, đau đớn người.

Vội cúi đầu kiểm tra ngón tay, ngón tay trắng trắng mập mập, một vết chấm đỏ cũng không có cũng không có điểm gì khác lạ.

Nhưng bên trong ngón tay lại đau tận xương tủy giống như bị một cây kim nhọn cắm vào, không chỉ ngón tay mà cả cánh tay đều đau tê tái, đau đến nỗi môn đồng muốn nhảy dựng lên.

Hắn ngẩng đầu hét lớn:

- Thăng nghị trừng này, dùng yêu thuật gì ám hại ta?

Cố Mạn Phi như không thấy chuyện gì đang xảy ra:

- Cái gì mà yêu thuật? Rõ ràng là ngươi ra tay đẩy ta, ta thậm chí còn không phản kháng, lấy đâu ra mà bảo ta dùng yêu thuật?

Tên môn đồng đáng ghét này, cô vốn chỉ là một người qua đường vô tội mà gần gũi ra tay mạnh như vậy?

Hôm nay may là gặp nàng chứ nếu là đứa trẻ bình thường thì chỉ một cái đẩy này cũng phải bay xa ít nhất 3 trượng, ngã trọng thương rồi.

Vậy nên khi này ngay khi nàng lùi sau một bước thì nàng đã thuận tay dài chút thuốc độc gây cảm giác đau đớn lên cánh tay hắn... Mặc dù không đến

mức gây chết người nhưng sẽ khiến hấn đau khoảng nửa canh giờ, coi như cho tên môn đồng đáng ghét này một bài học nhớ đời.

Môn đồng đau đớn, chỉ muốn chặt đứt luôn cả cánh tay, những môn đồng còn lại thấy vậy thì chạy đến xung quanh, chỉ thấy đầu hấn ướt mồ hôi, nhưng ngón tay thì hoàn toàn bình thường.

Một tên môn đồng khác định cầm tay hấn lên kiểm tra, đầu gối vừa chạm vào thì hấn đã hét toáng lên:

- Đau! Đau! Có kim! Có kim..

Mọi người mở to mắt để nhìn nhưng cũng chẳng thấy vết tích gì cả.

- Khách hạ là ai? Đến đây gây chuyện là ý làm sao?

Một tên môn đồng có vẻ lớn nhất, hiểu chuyện nhất trong hội cất tiếng chất vấn. Những môn đồng còn lại thì vây chặt quanh Cố Mạn Phi.

Cố Mạn Phi vẫn đứng đó, phui phui tay áo, lãnh đạm:

- Ta đâu có gây sự? Đã là tiệm đấu giá thì nên tiếp nạp khách đến từ tứ phương, tại sao lại đuổi ta?

Môn đồng lớn tuổi nghe vậy, không nói gì khác, gơ tay ra:

- Thì ra khách hạ đến tham dự buổi đấu giá! Vậy xin đưa ra thư hàm chứng minh!

Vào tiệm đấu giá cũng cần thư hàm sao? Thật không ngờ thẻ VIP của thời hiện đại đã sớm xuất hiện ở nơi này.

Cố Mạn Phi tất nhiên là không có bất kì thư hàm nào cả rồi... thở dài, xem ra muốn vào được bên trong thì phải tìm cách khác rồi.

Nàng định trả lời là không có thì bên cạnh có một bàn tay gơ ra, bàn tay thật đẹp, một chiếc thẻ màu xanh lá cây đang nằm gọn trong lòng bàn tay đó. Tiếp đó một giọng nói đầy nam tính vang lên:

- Thẻ hội viên của công tử này đây!

Cố Mạn Phi nhìn theo chiếc tay áo màu trắng ngà nhìn lên, nhìn thấy khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành của Tây Môn Thiết, hấn đứng ngay bên cạnh nàng... đôi mắt đảo hoa ánh lên nét cười... mọi vật như nhạt nhòa đi trước nụ cười ấy.

Hấn có vẻ là khách quý ở đây, 4 tên môn đồng thấy hấn thì ngay lập tức quỳ dập xuống:

- Tham kiến Bát Vương gia!

.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Hỏa tinh đâm vào địa cầu?

Tây Môn Thiết thị ý cho họ đứng dậy, dơ ra chiếc thẻ phi thúy, cười nhẹ nhàng nho nhã:

- Tứ vị, chiếc thẻ này của bản vương có thể dùng cả cho vị tiểu công tử này không?

Bốn tên môn đồng đầu dám có ý khác, vội đáp:

- Tất nhiên là được, tất nhiên là được rồi ạ! Mời hai vị!

Cố Mạn Phi rất muốn sờ sờ lên mặt mình, vị Bát vương gia này sao lại giúp nàng? Lê nào hấn nhận ra nàng rồi?

Không thể nào! Nàng rất tin tưởng vào tay nghề hóa trang của mình, sau khi hóa trang thì đến ngay cả mẫu thân, phụ thân nàng cũng chẳng thể nhận ra. Mà vị Bá vương gia này mới gặp nàng có một lần, không quá quen thuộc, đâu thể dễ dàng nhận ra nàng vậy chứ?

Ngay lúc nàng đang phân tâm vậy, bàn tay tự nhiên bị nắm lấy:

- Tiểu huynh đệ, đi thôi, chúng ta vào trong!

Vì kiếp trước xuất thân là một sát thủ nên nàng có tính cảnh giác rất cao, luôn giữ khoảng cách nhất định với người xung quanh, lúc này bàn tay tự nhiên bị nắm lấy, theo phản xạ với vài động tác đơn giản kéo tay mình ra khỏi tay Tây Môn Thiết.

Xong rồi nàng mới thấy mình có chút quá mất cảm, đối phương chỉ đơn giản là muốn kéo nàng đi thôi chứ không phải muốn ra tay khống chế nàng.

-Vậy thảo dân vào trước!

Đi từng bước lớn vào trong.

Tây Môn Thiết nhìn bàn tay mình, ánh mắt ánh lên sự hứng thú, cũng chậm chạp bước đi.

Bốn tên môn đồng môn há hốc đến độ nhét vừa quả trứng ngỗng!

Vị Bát vương gia nổi tiếng với tật sợ bắn lại chủ động nắm bàn tay đen đúa của tên tiểu tử đó ư?

Còn tên tiểu tử không biết điều ấy lại dám hất tay Bát vương gia? Mà vị Bát vương gia cũng không hề tức giận? Vậy là sao? Lẽ nào hòa tính thâm địa cầu rồi sao?

.....

Nhờ phúc của vị Bát vương gia, Cố Mạn Phi đã được tiếp đãi rất nồng nhiệt.

Hai người họ được mời vào một căn phòng thượng hạng chuyên giành cho trọng khách. Bên trong phòng được trang trí rất tinh tế, bất luận là bàn ghế, bình phong hay tách nước, li trà... tất cả đều toát lên một thứ phong vị cao quý...

Ngồi vào bàn trà, nhìn xuyên qua chiếc rèm trên châu có thể nhìn thấy toàn cảnh hội trường đấu giá.

Trên bàn trà bày hoa quả, bánh, trong phòng có mùi hương dịu ngọt rất dễ chịu...

Cố Mạn Phi ngắm nhìn gian phòng rồi bước tới bên cửa sổ nhìn cảnh bên ngoài...

Căn phòng này nằm ở tầng hai của tòa nhà, hội trường đấu giá ở tầng 1, xung quanh bố trí bàn ghế rất ngăn nắp, có vài chục người đang ngồi ở đó, nhìn cách ăn mặc đủ biết đó đều là những người có tiền có của.

Trên tầng 2 có 16 gian phòng, bao tròn toàn hội trường.

Từ góc nhìn này, Cố Mạn Phi có thể nhìn thấy cánh cửa sổ vòm cung của các gian phòng, trên mỗi cửa sổ lại được trang trí bởi những chiếc rèm trên châu, ánh sáng đèn ở trong phòng chiếu rọi nên những viên trên châu tạo thành một thứ ánh sáng lấp lánh lấp lánh khiến người bên ngoài nhìn không rõ người ngồi trong phòng là ai.

Tất cả gian phòng đều đang sáng đèn và có bóng người đang cười đang nói...

Ánh mắt nàng ngước lên phía trên, tầng thứ 3 của tòa nhà....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Chỉ là đến ngó nghiêng thôi...!

Gian phòng trên lầu ba rộng gấp đôi phòng của tầng hai, tất cả gồm có 4 gian phòng, cửa sổ là loại to trạm nền nhà, bên trên treo đầy những viên trên châu to như trứng ngỗng, khê đưng đưa đưng đưa, trông giống như dải ngân hà vậy.

Cửa sổ 4 gian phòng đều tối um, bên trong chưa có người ngồi.

Vị bát vương gia thân phận cao quý như vậy mà chỉ còn được bố trí ở lầu hai, vậy lầu ba là để giành cho thần thánh phương nào?

Cố Mạn Phi đang thăm đoán trong lòng thì tiếng Tây Môn Thiết vang lên từ phía sau. Hắn dường như đoán ra được những gì mà cô đang nghĩ:

- Phòng ở lầu 2 là giành cho các vương tôn quý tộc của Hoàng thất, lầu ba là giành cho điện hạ và trưởng lão trở lên của Tam đại giáo phái...

Cố Mạn Phi gật đầu, nàng đã nghe nói về tam đại giáo phái rồi.

Ở đại lục lấy võ lâm trọng này, hoàng đế không phải người thống trị cao nhất, ít nhất thì thân phận tông chủ của tam đại giáo phái cũng có thể sánh ngang

với thân phận của Hoàng đế đương triều.

Tam đại giáo phái gồm: Thiên Văn tông, Cửu tinh tông và Âm dương tông.

Tam đại giáo phái phân chia đều trong cả ba vương quốc. Đệ tử môn phái đều cần dùng từ vạn trở lên để thống kê. Mặc dù mỗi môn phái đều tu luyện những pháp môn khác nhau nhưng công phu của mỗi môn phái đều vô cùng xuất sắc, kinh thiên động địa.

Trên đại lục này, tất cả những môn công phu cao thâm đều chỉ được tu luyện tại 1 trong 3 môn phái này. Trong tam quốc bất luận vương công quý tộc hay bách tính trăm họ đều đặt việc gia nhập một trong ba môn phái này làm mục tiêu phấn đấu, coi đó là niềm vinh hạnh cả đời, của cả dòng tộc.

Tam đại tông tuy mỗi năm đều có nhận thêm đệ tử mới nhưng chế độ thi cử vô cùng hà khắc.... không phải là thiên tài thượng phẩm linh căn không nhận...ngoài ra còn phải thông qua nhiều lần thi cử khác nhau.

Mỗi năm,có thể thông qua tầng tầng lớp lớp thi cử để gia nhập vào Tam phái cũng chỉ có khoảng mười người.

Chỉ cần là đệ tử của Tam đại giáo phái đi đến đâu cũng đều được long trọng tiếp đón hưởng hò là một đời tông chủ?

Họ đi tới bất kì vương quốc nào cũng đều nhận được đãi ngộ như một vị hoàng đế.

Ba vị tông chủ đã tu luyện tới thần tiên cảnh giới nên sẽ không tùy tiện xuất hiện.

Mỗi dịp có việc lớn xảy ra thì họ thường phái đệ tử chân truyền đến thay họ. Thân phận của những đệ tử này trong môn phái đều từ trưởng lão trở lên và đều nắm giữ tông chủ lệnh bài, giống như Tông chủ giả lâm. Các vương quốc đều tiếp đón rất long trọng...

Các nước đều xây dựng riêng cho họ những khách quán, và từ lâu, ngay cả tiệm đấu giá cũng có khu vực giành riêng cho họ.

Cố Mạn Phi ngược nhìn lên lầu 3,khẽ thờ dài,với thân phận hiện tại thì nàng cũng chỉ có thể ngồi ở lầu 1 mà thôi... khoảng cách với lầu 2 lầu 3 ngắn vậy thôi mà sao xa tựa khoảng cách giữa trời và đất...

Xem ra, ở đây, Tông chủ giáo phái tương đương với địa vị của giáo hoàng ở thời đại mà nàng từng sống, bề mặt thì là có địa vị ngang hoàng đế nhưng trên thực tế thì có quyền lực và địa vị lớn hơn rất nhiều so với hoàng đế.

- Tiểu huynh đệ vào đây là muốn mua món đồ gì?

Tây Môn Thiết đang pha trà, động tác thành thục,nhất cử nhất động đều toát lên phong thái cao quý, tao nhã... rất đẹp mắt.

Cố Mạn Phi nhìn hẩn, chỉ nhìn cách pha trà là nàng biết Tây Môn Thiết là một cao thủ trà đạo. Thiên phận thậm chí còn cao hơn cả Long Khôi - người yêu ở kiếp trước của nàng.

Ánh mắt thoáng buồn, kẻ đó không đáng để nàng phải nhớ đến nữa...

Cố kìm chế những cảm xúc hỗn loạn đang ủa về, nàng giả vờ ngáp một cái:

- Tiểu tử chỉ là tùy ý đến ngó nghiêng chút để mở rộng hiểu biết thôi ạ.

Lúc này,buổi đấu giá đã bắt đầu, Cố Mạn Phi đứng dựa vào cửa sổ xem toàn cảnh phía dưới,thầm thờ dài... Có thể đem ra đây để đấu giá thì đều là tinh phẩm, giá cả cạnh tranh tính từ thấp tới cao... và nàng đau khổ phát hiện ra số tiền ít ỏi mà nàng có còn không đủ để mua một món rẻ tiền nhất trong cuộc đấu giá này....!

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Thử....

Cũng may nàng thật sự chỉ là muốn đến đây để ngó nghiêng, mở rộng hiểu biết mà thôi.

Mặc dù nàng thừa hưởng kí ức của cố chủ, nhưng cố chủ ngày thường đều ru rú trong nhà, chả mấy khi bước chân ra khỏi phủ nên hiểu biết rất hạn chế...

Sách vở ở thời đại này cũng không phổ biến, không dễ gì mà tìm được quyển sách thì chữ được sử dụng để viết lại là chữ phồn thể... khiến nàng đọc vài trang thôi mà đầu óc đã quay cuồng rồi...

Đọc sách cũng không bằng thực tiễn, nàng cần phải tự mình tìm hiểu...

- Tiểu huynh đệ thật là ham học, nào đến uống chén trà...!

Tây Môn Thiết búng ngón tay, li trà bay thẳng đến bên tay Cố Mạn Phi.

Cố Mạn Phi giờ tay đỡ lấy, li trà xoay vòng vòng trong lòng bàn tay nàng:

- Đa tạ Vương gia y trà!

Một ngụm uống cạn...

Ánh mắt Tây Môn Thiết thoáng chút bất ngờ, vừa nãy khi búng chén trà ra hắn đã âm thầm vận dụng ba phần nin lực, nếu như không có nin lực tương ứng thì cơ bản sẽ không thể đỡ được li trà đó. Vậy mà tiểu tử đen đúa quê mùa này lại có thể đỡ lấy một cách nhẹ nhàng như vậy?

Mà kì lạ hơn là Tây Môn Thiết không nhìn ra tiểu tử đó dùng loại nin lực gì để đỡ li trà đó....

Tây Môn Thiết vốn không phải người nhiều chuyện, càng không phải người thấy việc bất bình mà ra tay giúp đỡ.

Sở dĩ hắn chấp nhận dẫn theo tiểu tử này vào trong là vì hắn nhìn ra trong lúc giao đấu với tên môn đồng kia, tiểu tử này đã sử dụng một chiêu thức giống y hệt chiêu thức mà Cố Mạn Phi đã dùng.

Tây Môn Thiết thấy nghi ngờ nên mới đưa theo tiểu tử vào.

Khi nãy hắn mượn cơ nắm tay tiểu tử để dò xét nin lực của tiểu tử, ai ngờ lại bị hất tay ra nên chưa kịp dò ra điều gì...

Tài hóa trang của Cố Mạn Phi đã quá cao siêu, không kể đến vết bớt trên mặt mà ngay cả thân hình cũng có chút thay đổi.

Dung mạo cũng không có nét gì giống Cố Mạn Phi cả, Tây Môn Thiết nhìn trước nhìn sau cũng không phát hiện ra manh mối gì cả...

Tiểu tử này có phải là Cố Mạn Phi không?

Tây Môn Thiết lại rót thêm một li trà rồi lại búng li trà về phía tiểu tử:

- Trà ngon cần từ từ thưởng thức, chứ uống một ngụm cạn chén như vậy thì biết sao được trà ngon hay không?

Li trà màu xanh lam chuyển động trong không trung, trong li không chút gợn, xung quanh li trà tỏa ra thứ ánh sáng như bảy sắc cầu vồng. Hắn dùng 5 phần nin lực...

Tại Phi Tinh quốc này, rất ít người có đủ khả năng đỡ được món đồ mà hắn dùng 5 phần nin lực phát ra. Ngay cả Tây Môn Ngôn một thiên tài mới nổi cũng không thể làm được...

Khẽ nhếch nhếch hàng lông mày, mặc dù không hiểu lắm về màu sắc phát ra của các loại nin lực nhưng nàng nhận thấy tốc độ bay và thể bay của li trà mà phán đoán ra li trà này không thể dễ đỡ.

Nếu có đỡ thì đến 9 trên 10 phần là đỡ không nổi.

Chợt nàng nghĩ ra điều gì đó, chân lùi ra sau một bước, rồi lại tiến một bước tiếp cận li trà, nhấp một ngụm nhỏ:

- Quả nhiên là trà ngon!

Lại lùi sau một bước, rồi lại tiến một bước, uống ngụm thứ hai:

- Rất ngọt miệng!

Thân hình xoay lại, uống ngụm cuối, lúc này thể bay về phía trước của li trà đã ngừng, tận dụng cơ hội, Mạn Phi giờ tay búng một phát, cuối cùng li trà đã bay trở lại về phía Bát vương gia.

- Đa tạ vương gia!

Tây Môn Thiết, đôi mắt sáng rực lên, đỡ lấy li trà, tán thưởng:

- Tiểu huynh đệ sử dụng thao pháp này thật quá tuyệt, Tiểu Vương bá phục!

Cố Mạn Phi nói:

- Đa tạ Vương gia quá khen!

Bộ thao pháp này có nguồn gốc từ một cổ thuật thể gia, không có nội lực thì cũng có thể vận dụng được, đây chính là một báu vật phòng thân của nàng.

- Tiểu huynh đệ công phu không tồi! Không biết tiểu huynh đệ thuộc môn phái nào?

Tây Môn Thiết yêu thích võ thuật, tinh thông võ thuật, hiểu rõ về võ thuật của hầu hết các môn phái... Người thường chỉ cần xuất vài chiêu là hắn đã có thể biết đối phương xuất thân từ môn phái nào rồi, nhưng bộ thao pháp này thì trước giờ hắn chưa từng biết tới...

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Cự tuyệt...

Cố Mạn Phi đứng bên cửa sổ, tiện tay cầm lấy một quả nhỏ màu đỏ được bày trên bàn lên:

- Loại quả này thật sự rất ngon, ngọt...chúng ta cứ thưởng thức là được, đâu cần phải tìm hiểu lai lịch, nguồn gốc của nó? Bát vương gia, người có thấy vậy không?

Có chút bất ngờ, Cố Mạn Phi nói vậy là muốn ám chỉ không muốn bị người khác hỏi về thân phận, xuất thân của mình... Trong giới giang hồ những người muốn ẩn danh như vậy nhiều vô kể...

Bát Vương gia nhìn Cố Mạn Phi, nàng đứng đó, thân hình thấp bé như một đứa trẻ, dung mạo cũng hết sức bình thường, nhưng khí chất thông dong, điềm đạm như một người dày dặn kinh nghiệm lăn lộn trồn giang hồ.... Cả con người giống như thanh gươm báu ẩn mình trong chiếc vỏ kiếm xấu xí... nhìn thì bình thường nhưng tự thân nó toát ra sự sắc lạnh khiến người khác không thể khinh mạn.

Tây Môn Thiết nở nụ cười:

- Tiểu huynh đệ nói rất đúng! Là Thiết mở đường đột rồi. Nhưng Thiết mở thật sự muốn kết giao một bằng hữu như tiểu huynh đệ đây. Không biết Thiết mở có được vinh hạnh đó không?

Cố Mạn Phi cầm li trà trên tay, từ chối rất thẳng thắn:

- Không được!

- A...?

Tây Môn Thiết ngây người ra...

Bị cự tuyệt rồi! Hắn lại có thể bị cự tuyệt vậy sao?

Bát vương gia thoát nhìn thì nghĩ là người có vẻ rất thân thiện, dễ gần nhưng thực chất hắn không cho phép người khác tiếp cận hắn và cũng không dễ kết giao với người khác. Hôm nay hắn phá lệ, chủ động kết giao với tên tiểu tử này... kết quả là bị từ chối?

Im lặng một lúc, tay xoa xoa mũi, vừa có chút bức tức lại vừa buồn cười, lại thêm chút tò mò:

- Tại sao? Tiểu huynh đệ cảm thấy bản Vương không đáng để kết bằng hữu sao?

Cố Mạn Phi điềm đạm trả lời:

- Bằng hữu là từ hàng động mà kết giao chứ không phải là dùng lời nói đầu môi. Bằng hữu là phải thẳng thắn tương giao, sống chết có nhau! Tiểu Khả và Bát vương gia chỉ là mới gặp nhau lần đầu, thảo dân không hiểu rõ về con người Vương gia, Vương gia cũng đâu có hiểu con người Tiểu Khả? Hai con người vốn chả hề thân thiết sao nói kết giao là kết giao ngay được? Dù cho Tiểu Khả nhận lời đi chăng nữa thì đó cũng sẽ chỉ là mối quan hệ nhạt nhòa không thể coi là bằng hữu được.

Tây Môn Thiết: "...."

Luận điều rất mới mẻ, nhưng chuẩn xác từng câu, từng chữ!...

Hắn vốn chỉ là tò mò nên muốn hiểu biết hơn về con người tiểu Khả nên mới đề nghị kết giao như vậy... Lời nói thốt ra hắn còn có chút cảm giác như mình vừa ban phát một ân huệ lớn cho một tên tiểu tử.

Nhưng giờ nghe Cố Mạn Phi nói vậy, hắn thấy tôn trọng nàng hơn.

Hắn bây giờ thật lòng thật dạ muốn kết giao, ánh mắt kiên định:

- Tiểu huynh đệ nói rất đúng, nhưng bản Vương tin rằng sau này chúng ta sẽ có cơ hội trở thành bằng hữu tốt của nhau.

Cố Mạn Phi chỉ cười, không nói gì nữa.

Thế giới toàn màu đen của sát thủ, không tồn tại tình bằng hữu, chỉ tồn tại mối quan hệ giữa người thuê sát thủ và mục tiêu hạ sát...

Hình bóng Long Khôi thoáng qua, khẽ nhếch môi cười, cầm li trà nhấp một ngụm cạn li.

Sát thủ Cố Mạn Phi đã chết, kiếp này nàng sẽ chỉ sống cho bản thân mình, không cho phép ai trở thành một gánh nặng trong cuộc đời nàng nữa...

Nàng đang dựa lan can suy ngẫm thì phía dưới tầng một có động tĩnh, hình như lại có khách quý tới, nàng ngoảnh xuống, mắt nhắm lại.

Có 3 người vừa bước vào, một nam hai nữ.

Ba vị này Cố Mạn Phi đều quen biết, chính là Tây Môn Ngôn - vị hôn phu của Cố chủ, và Cố Thiên Thanh, Cố Thiên Y.

Nam thanh, nữ tú rất chi là nổi bật, hút ánh nhìn...mọi cặp mắt hầu như đều đổ dồn về phía bọn họ.

Tây Môn Ngôn chính là một điển hình của gà rừng biến thân thành Phượng hoàng, những ngày tháng này tên tuổi của hắn đang rất được mọi người chú ý. Ngồi ở lâu một chủ yếu là các những quan lại, vương công, quý tộc thì có nửa già trong số đó quen biết hắn nên đều đứng dậy chào hỏi, hàn huyên.

Nét mặt vốn ủ rũ của Tây Môn Ngôn giờ nhận được sự chào đón nồng nhiệt của từ mọi người xung quanh thì đã tươi tắn lên không ít. Trên nét mặt ấy còn ẩn chứa sự đắc ý, kiêu ngạo....

Chị em Cố Thiên Thanh một trái, một phải đi cạnh hắn cũng cảm thấy rất hạnh diện...

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Thái tử...?

- Thật trùng hợp! Không ngờ bọn họ cũng đến! Mấy ngày trước chúng ta mới gặp họ, hôm nay lại gặp rồi!

Tây Môn Thiết đến bên cạnh nàng, cánh tay như vô tình lại như có ý định khoắc lấy vai nàng.

Hắn đứng rất sát nàng, mùi hương hoa lan nhẹ nhàng tỏa ra từ người hắn, thoang thoảng...

Thân hình Cố Mạn Phi hơi dịch chân một chút, tay Tây Môn Thiết không kịp chạm vào vai nàng...

- Có phải Vương gia nhầm người rồi không? Chúng ta cùng gặp ba người họ khi nào vậy?

Cố Mạn Phi nhàu mày, khuôn mặt biểu lộ sự khó hiểu..

Tây Môn Thiết vốn có chút nghi ngờ nên cố ý thăm dò...

Lúc này nghe Cố Mạn Phi nói vậy, thầm đoán đo trong lòng, xem ra vị tiểu huynh đệ này quả thật không phải là Cố Mạn Phi tiểu thư cái trang...

Thu tay lại, cười đầy phong lưu:

- Ô là bản vương nhớ nhầm, tiểu huynh đệ đừng để bụng! Tiểu huynh đệ có nhận ra ba người kia không?

Dựa người vào lan can, Cố Mạn Phi chậm rãi trả lời:

- Có nhận ra! Thập nhị vương gia ai mà không biết chứ? Thường xuyên xuất đầu lộ diện, tiểu Khả đã gặp vài lần.

Nàng nói là sự thật, Tây Môn Thiết cũng không tìm ra có gì sai sót, lòng nghi ngờ đã không còn.

- Tiểu huynh đệ tên gì? Cái này thì có thể nói được chứ?

- Nhiệm Mạch Sinh!

Đây là bí danh của nàng khi còn là một sát thủ.

Mạch Sinh, Nhiệm Mạch Sinh - không quen, không quen biết bất kì ai, tựa như bản thân không thuộc chốn hồng trần này.

- Một cái tên thật lạnh, rất nho nhã, rất hợp với tiểu huyinh đệ.

Hai người nói chuyện vài câu, phía bên dưới Tây Môn Ngôn cùng hai nữ nhân kia đã bước lên nhị lầu. Vì nhị lầu đều là những căn phòng độc lập nên ba người họ không nhìn thấy Tây Môn Thiết và nàng. Bọn họ được tiểu nhị dẫn vào trong một căn phòng khác....

Hai nữ nhân có vẻ không hài lòng về gian phòng, chề phòng không đủ lớn, không tinh tế, không được phù hợp với thân phận một trong những Hoàng tử được Hoàng thượng yêu chiều nhất của Tây Môn Ngôn hiện tại.

Khi vừa bước chân lên nhị lầu này, Cổ Mạn Phi đã quan sát qua bố cục của lầu hai này, giờ đã hiểu nguyên do mà hai người bọn họ không vui...

Các gian phòng trên nhị lầu này là không hoàn toàn giống nhau, có to có nhỏ. Gian phòng mà nàng đang đứng đây thuộc loại trung đẳng trở lên, không to không nhỏ... còn gian phòng mà Tây Môn Ngôn được dẫn vào chính là một trong những gian hạ đẳng của nhị lầu này tuy nhiên cũng không phải là gian nhỏ nhất.

Nghे những lời bất mãn của hai nữ nhân đó, khi xưa Tây Môn Ngôn đến đây là luôn bị bố trí vào gian phòng nhỏ nhất còn hôm nay là lần đầu tiên kể từ khi được lòng Hoàng thượng hẳn đến đây... Được bố trí vào gian phòng lớn hơn chút xíu.

Dù đã được thăng cấp nhưng rõ ràng là chưa được như sự mong đợi của hai ti muội nhà họ Cổ, những lời bất mãn mỗi lúc một to hơn, nhiều hơn.

Cổ Thiên Thanh còn đỡ, tâm kế sâu xa nên chỉ nhẹ nhàng nói, thỉnh thoảng mới không lạnh không nhạt đổ thêm chút mắm, chút muối nhưng rất đủ để khơi gợi sự bức tức trong lòng người...

Còn chị của ả, Cổ Thiên Y là loại người đánh đá chua ngoa nên quát mắng ầm ầm lên...

Cổ Mạn Phi vốn chả định để tâm đến chuyện tầm phào của chúng nhưng vẫn vô tình nghe được cả câu chuyện. Nàng nở nụ cười đầy giễu cợt... Tiệm đầu giá này thoạt nhìn cũng đủ biết là một nơi không đơn giản, với quá nhiều nhân vật máu mặt. Cái tên Tây Môn Ngôn này mới vừa được thể đã có những hành động bành trướng như vậy, cũng không sợ người khác nắm được cơ hội mà...

Ngay lúc ấy một giọng nói đầy lãnh đạm vang lên:

- Lão thập nhị, người chề gian phòng nhỏ? Vậy đòi cho Bản cung được không?

Giọng nói lãnh đạm, lạnh lùng như băng... khiến lòng người có chút bất an.

Cổ Mạn Phi có chút bất ngờ...

Bản cung ư? Lễ nào là thái tử điện hạ?.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Lục tiểu thư...?

Cổ Mạn Phi nhìn về phía phát ra giọng nói, thì thấy một nam nhân đang ngồi phía sau chiếc rèm trăn châu trong căn phòng lớn nhất nhị lầu... Tiếp đó rèm cửa được vén lên, để lộ ra gương mặt người đó...

Không thể không tán dương gen di truyền của Tây Môn gia thật quá nổi trội, Tây Môn hoàng tử người ai ai cũng tuấn tú, phong độ.

Người nam nhân này tầm trên dưới 20 tuổi, dung mạo có nét giống Tây Môn Thiết... nhưng không giống như vẻ đẹp yêu nghiệt mà nho nhã của Tây Môn Thiết... nam nhân này sở hữu một vẻ sắc sảo, thâm trầm... hẳn khoác trên người một chiếc bào màu đen bên trên có thêu ẩn hình rồng bay lượn...

Hắn ngồi đó, không có bất kì hành động gì, nhưng bản thân hắn toát ra một phong thái của kẻ bề trên...

Phía bên kia, Tây Môn Ngôn bất ngờ, người ngây ra mất vài giây, rồi vội vàng chạy ra khỏi phòng, đến quỳ gối phía bên ngoài gian phòng của vị nam nhân kia để hành lễ:

- Tham kiến thái tử ca ca! Thần đệ không biết Thái tử điện hạ đây nên không kịp thời tham kiến... Mong điện hạ đừng trách tội!

Vị Thái tử điện hạ dường như không có ý cho hắn đứng dậy, giọng điệu lạnh nhạt:

- Thập nhị vương gia không phải vội vàng, bản thái tử đang chuẩn bị dời đi để nhường chỗ cho thập nhị vương gia đây...

Tây Môn Ngôn hoảng hốt:

- Thần đệ không dám! Không dám!

Rồi lại nói thêm vài câu nhận tội và cáo lỗi với Thái tử...

Lúc này, chị em họ Cố cũng kịp chạy đến tham kiến Thái tử...

Thái tử Tây Môn Gia Khánh không nói gì... Tây Môn Ngôn nói một loạt lời cáo lỗi, nhận tội mà đợi mãi không thấy thái tử nói gì thì bản thân đã có chút mất kiên nhẫn.

Mãi lúc lâu sau, Tây Môn Gia Khánh mới lên tiếng:

- Hai nữ nhân này là ai??

Tây Môn Ngôn ngơ ngời, chị em Cố thị vừa xong dập đầu nhận tội mắt hoa hết lên rồi.... Giờ nghe thái tử hỏi vậy, Cố Thiên Y vội đáp:

- Khởi bẩm điện hạ....

Chưa kịp nói hết câu thì đã bị Tây Môn Ngôn chặn lại:

- Khởi bẩm điện hạ, hai nữ nhân này là con gái của Võ Uy tướng quân, cùng thần đệ đến đây để mở mang hiểu biết. Không ngờ họ không hiểu chuyện lại nói lăng lung tung khiến Thái tử điện hạ không vui....

Lại một loạt lời cáo lỗi nhưng lại nói rất mơ hồ về thân phận thật của chị em họ Cố...

- Tiểu thư của Cố gia?

Giọng nói không chút biểu lộ cảm xúc của Tây Môn Gia Khánh....

- Một trong hai người này là vị hôn thê của ngươi, Cố lục tiểu thư??

Tây Môn Ngôn không ngờ Thái tử lại hỏi tỉ mỉ vậy nên không kịp phản ứng phải trả lời thế nào...

Cố Mạn Phi đứng đó xem kịch, nàng rất hiểu Tây Môn Ngôn đang lo sợ điều gì...

Cố Mạn Phi vốn là chuẩn vị hôn thê của Tây Môn Ngôn, không đưa vị hôn thê đi chơi mà lại dẫn theo hai cô em đi đến đây... Điều này mà truyền ra ngoài thì thật không hay...

Tây Môn Gia Khánh vẫn đang đợi câu trả lời...

Tây Môn Ngôn hoảng hốt, lại lợi dụng việc Thái tử không biết dung mạo thật của Cố Mạn Phi, nên hắn đã hàm hồ đáp:

- Vâng!... vâng ạ!

Cố Mạn Phi cũng khá bất ngờ khi thấy Tây Môn Ngôn dám cắt lời lừa dối Thái tử...

Nàng nắm chặt tay, gánh tội họ kẻ khác nàng không chịu đâu!

Đang suy nghĩ làm thế nào để bóc mẽ Tây Môn Ngôn mà không bị nghi ngờ thì Tây Môn Thiết đã thu quạt lại rồi quay người đi ra ngoài.

- Ah đúng là không đâu không gặp, Tam ca, thập nhị đệ, thật không ngờ có thể gặp mọi người ở đây... Ở đây không phải là Võ đại tiểu thư và Cố ngũ tiểu thư sao? Thì ra là các vị cùng nhau đi du ngoạn à...!

Tiếng Tây Môn Ngôn cất lên giọng nói ầm áp tựa nắng xuân, nhưng đủ khiến Tây Môn Ngôn hóa đá, hắn không ngờ lời nói dối của mình lại bị bóc mẽ nhanh tới vậy....

Cố Mạn Phi cũng không ngờ Tây Môn Thiết lại dễ dàng giúp nàng minh oan như vậy.... trong lòng rất vui... khẽ nở nụ cười hài lòng rồi tiếp tục "nghe kịch".....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Thánh nữ của Thiên Văn tông

Tây Môn Gia Khánh rất là nề mặt Tây Môn Thiết...

Tây Môn Ngôn quỳ lạy bên ngoài bao lâu vậy hán cũng không xuất hiện, vậy mà Tây Môn Thiết vừa bước ra thì hán cũng xuất hiện. Tien tay đỡ Tây Môn Thiết đứng dậy:

- Bất đệ, cuối cùng cũng chịu xuất hiện rồi sao?

Tây Môn Gia Khánh đến đây từ sớm, nên tất nhiên là nhìn thấy Tây Môn Thiết và Cố Mạn Phi đến, chỉ là không ra mặt chào hỏi mà thôi.

Mối quan hệ giữa Tây Môn Thiết và Tây Môn Gia Khánh khá là thân thiết, nói chuyện rất tự nhiên, hai huynh đệ hàn huyên mấy câu và dường như quên mất sự tồn tại của Tây Môn Ngôn cùng chị em nhà họ Cố...

Cố Thiên Y vốn ít tuổi, đầu óc khá giản đơn, ả cùng chị phải quỳ một lúc khá lâu.... Thân là thảo dân khi chưa được thái tử cho phép bình thân thì không được đứng dậy, cũng không được phép ngẩng đầu lên.

Nhưng quỳ lâu vậy, đầu gối rất đau, trong lòng đầy bất bình, nhịn không được liền giả vờ ho một tiếng..

Tây Môn Gia Khánh lúc này mới dường như nhớ ra sự tồn tại của họ, lướt nhìn hai chị em nhà họ Cố:

- Thì ra là Cố đại tiểu thư và Cố ngũ tiểu thư.

Rồi nhìn sang Tây Môn Ngôn:

- Tây Ngôn vương điện hạ muốn lừa dối bản cung sao?

Sắc mặt Tây Môn Ngôn chỗ xanh chỗ trắng, liên tục nói không dám, không dám, trước giờ hán rất kém trong việc xử lý tình huống bất ngờ, giờ đầu óc mụ mị không nghĩ ra cách trả lời nào cho ổn...

Vẫn là Cố Thiên Thanh tâm kế sâu xa hơn, nhẹ nhàng thay lời:

- Xin thái tử điện hạ bớt giận, chị em thân vốn cùng nhau đi du ngoạn, trên đường vô tình gặp thập nhị điện hạ. Thập nhị điện hạ sợ hai chị em thần thiếp đi một mình như vậy không an toàn nên đã cùng đi. Đi qua nơi này, ngũ muội muốn vào xem đấu giá, nô gia và thập nhị điện hạ ngăn không được nên mới cùng nhau vào đây...

Tây Môn Ngôn tỉnh táo hơn chút, vội gật đầu phối hợp:

- Đúng... đúng như vậy!

Lí do này rất cặn kẽ, nếu ngay lúc đầu Tây Môn Ngôn giải thích như vậy thì chắc sẽ không ít người tin, nhưng hiện tại...

Tây Môn Thiết phe phẩy chiếc quạt trong tay, cười ha ha nói:

- Thì ra là vậy, chuyện này vốn chả có gì lạ cả. Nhưng mà thập nhị đệ vừa xong sao đệ hoảng hốt quá vậy chứ? Như là vừa làm việc xấu mà bị bắt quả tang vậy?

Tây Môn Ngôn:"...." Hán thật muốn đánh cho vị huynh đệ bát vương gia chuyên phá đám này một trận quá...

Hán chỉ đành biện lí do bản thân vì gặp Thái tử, quá run lên đầu óc u mê, không nghe rõ Thái tử hỏi gì nên trả lời bừa... một lí do quá dối miễn cưỡng...

Những người có mặt ở đây đều là những người lẫn lộn lâu năm nơi thị phi này... lí do mà Tây Môn Ngôn đưa ra, ai thêm tin?

Thái tử lại càng không tin, nhưng cũng không bóc mẽ. Hán chỉ lướt nhìn Tây Môn Ngôn một cái rồi xoay người bước vào trong phòng:

- Tây Ngôn điện hạ tùy ý vui chơi đi! Bất đệ theo ta!

Trận giông bão tưởng chừng cứ thế là kết thúc, Tây Môn Ngôn có chút mất mặt đang định đưa hai chị em họ Cố rời đi thì phía dưới lầu một bỗng im phăng phắc.

Cố Mạn Phi lấy làm tò mò, cúi xuống nhìn, thì thấy một đám tiểu đồng bước vào...

Những tiểu đồng này chỉ tầm 11, 12 tuổi, mặt mũi thanh tú, trắng trẻo... dáng người cao thấp y nhau, bước đi đều đặn, nhịp nhàng.... nhìn rất đẹp mắt....nơi họ đi qua phảng phất mùi thơm rất dễ chịu...

- Đó là Thánh nữ của Thiên Văn tông!

- Thánh nữ của Thiên Vấn tông đến rồi....!

Cố Mạn Phi khẽ nhủ mảy, nhờ có kí ức của Cố chủ nên nàng cũng biết chút ít về vị Thánh nữ này.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Cánh tay trái cánh tay phải...

Thiên Vấn tông là một trong tam đại môn phái... toàn bộ đệ tử của môn phái đều theo học luyện đan dược và y thuật là chủ yếu...

Võ công của họ có thể không phải là giỏi nhất nhưng y thuật thì tinh thâm bậc nhất... Đan dược mà họ luyện ra đều là những cực phẩm đắt giá...

Đặc biệt là vị Tông chủ của Thiên Vấn môn, được người đời kính trọng phong hiệu Tiên y... tương truyền bất kể mắc phải bệnh nặng đến đâu chẳng nữa chỉ cần Tiên y chịu ra tay thì đều có thể trị khỏi.... Thậm chí còn có lời đồn, Tiên y bản lĩnh cao cường, còn có thể mổ bụng thay tim mà không hề gây chút tổn hại nào cho người bệnh.

Còn thánh nữ của Thiên Vấn môn chính là tiểu đồ đệ, cũng là nữ đồ đệ duy nhất của Tiên y. Cô ta rất được sư phụ cưng chiều, bản lĩnh y thuật dù không thể bằng sư phụ của mình nhưng cũng vô cùng xuất chúng... đã từng tìm ra những cách hay chữa trị nhiều bệnh nan y hiểm gặp...

Tiếng tăm của nàng vang dội khắp cả đại lục lại sở hữu một nhan sắc mỹ miều nên được mệnh danh là thánh nữ của Thiên Vấn môn.

Cố Mạn Phi khẽ gõ tay từng nhịp, từng nhịp vào thành lan can, nhìn xuống phía dưới, cô cũng muốn nhìn xem vị thánh nữ này nhìn ra làm sao?

Thánh nữ của Thiên Vấn môn quả nhiên rất xinh đẹp, vẻ đẹp lạnh lùng, xa cách với đời với người. Nàng khoác trên mình bộ váy áo màu xanh nhạt, bước đi nhẹ nhàng tựa tiên nữ hoa lan, mỗi hành động cử chỉ đều toát lên nét cao sang, thanh nhã...

Nhìn rõ dung mạo của nàng ta, Cố Mạn Phi có chút bất ngờ...

Nữ nhân này có dung mạo giống đến 7 phần dung mạo của Cố Mạn Phi nàng ở kiếp trước...

Đi bên cạnh nàng là một nam nhân trẻ tuổi, tầm trên dưới 20 tuổi, thân hình cao lớn, rắn chắc, dung mạo mang một vẻ đẹp tà ác, bá đạo...hắn khoác trên người chiếc áo bào màu tím có thêu họa tiết ẩn, đứng bên cạnh thánh nữ tựa như một hộ hoa sứ giả vậy.

Ánh mắt Cố Mạn Phi chăm chú nhìn chiếc khoác bào có thêu họa tiết ẩn kia, lẽ nào lại là một vị hoàng tử?

Rất nhang, phản ứng của Tây Môn Ngôn đã minh chứng cho suy nghĩ của nàng, ánh mắt Tây Môn Ngôn bùng sáng, phóng như bay xuống tầng:

- Từ ca!

Cố Mạn Phi đã rõ hắn là ai rồi, tứ hoàng tử, Tây Môn Hàn.

Quốc vương của Thiên Tinh quốc này sinh được rất nhiều Hoàng tử, trong số đó người có khả năng độ tài cao thấp với Thái tử lại chỉ có vị Tứ hoàng tử này thôi.

Mẫu phi của Tây Môn Hàn hiện là một phi tử được Quốc vương sủng ái nhất, lại có hậu đãi hết sức vững mạnh, ông ngoại từng là binh mã đại nguyên soái, giờ dù tuổi đã cao, đã quy lão ở ẩn, nhưng thế lực của gia tộc vẫn không hề suy giảm với rất nhiều bộ hạ thân tín. Hơn hết những bộ hạ thân tín ấy đều đang giữ những chức vụ quan trọng trong triều.

Có thể nói một nửa thế lực của Thiên Tinh quốc đều nằm trong tay Châu gia, ngay cả Tuyên Đế cũng rất coi trọng Châu gia, coi như cánh tay trái cánh tay phải của mình vậy.

Hơn một nửa các đại quan trong triều đều nhìn sắc mặt Châu gia mà làm việc...

Vì những mối quan hệ này mà con trai của Châu quý phi, Tứ hoàng tử lại càng có khả năng thay chức Thái tử...

Huống hồ Tây Môn Hàn vốn là một người có điều kiện không tồi về mọi mặt, chỉ ít hơn Thái tử 1 tuổi, cũng là người có thiên tài ninh lực. Vì ngay từ nhỏ đã thường xuyên cùng ông ngoại hành quân đánh giặc nên cũng rất hiểu về việc bày binh bố trận... Nghe nói những tướng lĩnh nơi biên ải đều rất phục hắn. Phụ thân của Cố Mạn Phi cũng theo phe của Tứ hoàng tử, rất coi trọng hắn.

Còn thái tử Tây Môn Gia Khánh lại là con trai độc nhất của vị hoàng hậu đã mất, gia tộc không có quá nhiều thế lực... Nếu không phải thái tử sớm trưởng thành, thông minh và có tiếng là quý tài tu luyện thì có lẽ sớm đã bị Tứ hoàng tử cướp đi vị trí Thái tử rồi...

Ngay cả như thế thì vị trí thái tử vẫn luôn bị đe dọa, và không được các quan lại trong triều xem trọng.

Các quan lại trong triều ủng hộ thái tử vốn không nhiều... các Hoàng tử thì phần lớn đều theo sau nịnh bợ Tứ hoàng tử và xa lánh Thái tử...

Vậy nên Tây Môn Ngôn vốn dĩ dù không được vua cha yêu quý nhưng đối với thái tử cũng không phải thật lòng tôn trọng.

Ngay khi hắn được Tứ hoàng tử gọi ý thì đã ngay lập tức đứng về phe phái của Tứ hoàng tử.

Vừa nãy, Tây Môn Thiết bị làm mất mặt vậy, giờ thấy Tây Môn Hàn đến thì như bắt được vàng... chỉ một lát hắn đã đưa Tây Môn Hàn và Thiên Vấn môn thánh nữ đi lên lầu.

Tây Môn Hàn dường như đã nghe Tây Môn Ngôn nói về việc Thái tử đang ở đây... thế nên còn chưa bước vào phòng mà Tây Môn Gia Khánh ngồi thì đã cười nói:

- Thái tử ca ca ở đây sao? Tiểu đệ đến xin gặp...

Vừa nói vừa cất bước vào trong.

Nụ cười ngạo nghễ lập tức tắt lụi, trong giây lát hắn giật lùi ra ngoài, thần sắc vẫn còn nét cung kính chưa kịp thu lại.

Tây Môn Ngôn lấy làm lạ:

- Tử ca? Bên trong còn...

Chưa đợi hắn nói hết câu, Tây Môn Hàn đã xua xua tay, thị ý hắn im mồm ngay...

Vị Thiên Vấn môn thánh nữ nheo mày:

- Tử điện hạ? Bên trong là...?

.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Người nghèo...

Tây Môn Hàn đối với thánh nữ khá là khách khí, giọng nói nhẹ nhàng:

- Buổi đấu giá sắp bắt đầu rồi! Chúng ta hãy cứ về phòng đã.

Nhanh trí chuyển hướng vấn đề... rồi đưa vị thánh nữ về gian phòng giành riêng cho hắn, Tây Môn Ngôn cùng hai chị em Cố thị cũng đi theo sau.

Lẽ nào trong phòng của Thái tử vẫn còn một nhân vật máu mặt nào đó?

Có thể khiến cho một người trước giờ đối với ai cũng không hề khách khí như Tây Môn Hàn phải nể sợ như vậy thì chắc chắn không phải là người giản đơn. Người đó có thể là ai?

Cầm li trà trong tay, Cố Mạn Phi mãi mê suy nghĩ..

Lát sau, Tây Môn Thiết trở về và cáo từ nàng để rời đi.

Hắn nói bản thân có việc gấp phải về phủ ngay...

Trước khi rời đi hắn còn để lại cho Cố Mạn Phi một tờ ngân phiếu trị giá 50 vạn lượng bạc... kêu nàng xen có món đồ gì thích thì cứ mua lấy một thứ, vào đến đây rồi thì không thể tay không mà ra về được. Không đợi Cố Mạn Phi kịp từ chối hắn đã bay luôn từ nhị lầu xuống phía dưới rồi.

Cố Mạn Phi cắn cắn môi, cầm lấy tờ ngân phiếu...

Hiện tại nàng thật sự không có tiền, hơn thế nàng nghe nói lần đấu giá này có "hoan hình thảo" một vật phẩm mà nàng đang cần. Loại hoan hình thảo này vô cùng hiếm gặp, cũng cần phải tiêu tốn khoảng 5 vạn lượng thì mới có thể đoạt được... Nàng phải cố để đạt cho bằng được...

Còn số tiền này sau này nàng sẽ tìm cách để trả, dựa vào bản lĩnh của nàng thì cũng không phải là khó.

Bên dưới truyền đến tiếng đập búa rất to, báo hiệu buổi đấu giá bắt đầu.

Trình tự buổi đấu giá ở thời đại này cũng khá là giống với thời hiện đại, đều bắt đầu từ đấu giá từ món đồ rẻ nhất...

Đây là trường đấu giá hào hoa, đẳng cấp nhất của Phi Tinh quốc...

Những người đến đây đều là những người có quyền, có thể nên những món đồ đấu giá cũng đều là những món quý hiếm, bình thường không có cơ hội nhìn thấy. Món rẻ nhất cũng phải từ vạn lạng bạc trở lên...

Cố Mạn Phi xoa xoa mấy chục lượng bạc vụn trong tay áo, thấm thía rõ ràng mình nghèo tới mức nào.

Lại sờ sờ tờ ngân phiếu khi nãy Tây Môn Thiết để lại, chỉ hi vọng "hoan hình thảo" hôm nay đừng có vượt quá 5 vạn lượng...

Hi vọng sớm bị đập tắt khi buổi đấu giá vừa diễn ra được chưa đến một nửa thời gian, Cố Mạn Phi đã không còn chút hi vọng nào để có thể sở hữu hoan hình thảo nữa...

Vị thánh nữ của Thiên Vấn môn đã bao trọn tất cả số lượng hoan hình thảo được đem ra đấu giá ngày hôm nay.

Đi bên cạnh nàng ta là vị Tứ hoàng tử, bất luận giá của dược thảo được đẩy lên đến mức nào hắn cũng đều ra tay trả giá cao hơn hẳn người ta 2 vạn lượng, khiến cho đối thủ sợ hãi mà phải bỏ cuộc.

Cố Mạn Phi tận mắt thấy một cây dược thảo đáng giá nhiều nhất cũng chỉ được 3 vạn lượng đã được hắn nâng giá lên thành 6 vạn lượng, tiền của nhiều đến mức khiến Cố Mạn Phi nảy sinh ý định đi cướp tiền của hắn...

Thật ra những người cạnh tranh đấu giá loại "hoan hình thảo" với Tây Môn Hàn đến lần thứ ba thứ tư thì đều bị hắn dùng tiền tại trên ép.... những lần tiếp sau đó mọi người đều chán chả buồn cạnh tranh nữa...

Vì cũng chả ai muốn đắc tội với vị Tứ hoàng tử này.

Thế nhưng... trường đấu giá này đông người, và vẫn có những sự tồn tại khác hẳn số đông... ví dụ như vị khách ngồi dưới nhất lầu kia.

Cách ăn mặc của hắn giống như một vị công tử theo nghiệp thi ca, môi hồng da trắng, nét mặt thanh tú, tướng mạo nho nhã thoát tục.

Một người như vậy ngồi dưới nhất lầu vốn chả có gì đáng nói thế nhưng hắn lại làm ra một việc hết sức kì quái.

Mỗi khi Tây Môn Hàn báo giá xong thì hắn lại giơ ra một ngón tay vừa dài vừa trắng đưa đi đưa lại trước mặt vị chủ trì cuộc đấu giá.

Vị chủ trì buổi đấu giá thấy hắn khí chất không tồi, nghĩ hắn cũng giống như Tây Môn Hàn là người lắm tiền nhiều của nên ít nhất cũng phải nâng giá lên một vạn...

Ai dè hắn chậm chạp cất tiếng:

- Thêm một lạng...

Nghe câu này mọi người trong trường đấu giá hóa đá hết lượt...

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Thụ sinh vs tứ hoàng tử

Tây Môn Hàn vài lần nâng giá, tên thụ sinh lại tặng thêm một lượng, không hơn không kém, nhưng đủ để khiến người khác tức xì khói.

Vì sự xuất hiện của hắn mà có đến mấy loại thảo dược vốn chỉ cần 3, 4 vạn lượng bạc là mua được thì bây giờ Tây Môn Hàn phải dùng đến mười mấy vạn lượng bạc mới mua được, khiến cho Tây Môn Hàn cảm hận vô cùng.

Tất nhiên bởi hành động của mình mà chàng thụ sinh trở thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi quan khách trong trường đấu giá.

Cố Mạn Phi vốn đã không còn nuôi hi vọng có thể mua được "hoan hình thảo" nên lúc này cũng ngó ngó nghiêng nghiêng xem kịch...

Nàng nhìn chàng thụ sinh...

Chàng ta có vẻ khá ngại ngùng trước đám đông, trở thành tâm điểm bị mọi người chú ý, khuôn mặt hần đỏ ửng lên, cặp mắt nhìn xuống dưới đất, hàng lông mi dài dài... nhìn còn thanh tú, e lệ hơn cả một nữ nhân chưa xuất giá.

Nam nhân này rất lạ mặt, Cố Mạn Phi không có chút ấn tượng nào, và nhìn qua thần thái của những người xung quanh thì có vẻ không ai quen biết hần cả.

Tây Môn Hàn lần đầu gặp phải kẻ không biết điều như vậy, nhưng ở nơi cạnh tranh đấu giá này thì không thể dùng thân phận để ép người được thế nên Tứ hoàng tử đành cắn răng mà nâng giá lên.

Sau tòi Tây Môn Hàn cũng học được một điều, tên thư sinh cứ mỗi lần tăng giá thì chỉ tăng 1 lượng bạc, thế nên hần cũng học theo, mỗi lần chỉ nâng giá lên một lượng...

Ai mà ngờ khi tứ hoàng tử nâng giá 1 lượng thì tên thư sinh lại hào phóng nâng giá lên hần 1 vạn lượng... khiến cho hành động của vị Hoàng tử này lại thành ra có chút buồn xin, keo kiệt..

Đây rõ ràng là hành động đối đầu hoàn toàn với Tứ Hoàng tử mà...

Chàng thư sinh này là ai?

Ấn gan hùm tim hồ hay sao? Hàng loạt câu hỏi vụt qua trong đầu những người có mặt tại buổi đấu giá.

Cố Mạn Phi vui vẻ xem kịch, thậm chí ý tên thư sinh, cũng đang tò mò đoán về thân phận của hần.

Dám ở đây công khai đối đầu với Tứ hoàng tử nhất định không thể là một nhân vật bình thường chỉ có 3 khả năng:

- 1, Tên thư sinh này là người của Thái tử điện hạ, cố ý đến để trọc tức, hạ bệ Tứ hoàng tử.
- 2, Hần là một công tử quý tộc không am hiểu sự đời, có chút vấn đề về não...
- 3, Hần là một cao nhân ngoại thế, không sợ bất kì một thứ cường quyền nào...

Cố Mạn Phi nhìn ngoại hình của thư sinh, khuôn mặt tuấn tú mà non nớt này thì không giống một cao nhân ngoại thế chút nào, khả năng thứ 3 là không thể xảy ra.

Còn khả năng thứ 2 thì lại càng không thể, các gia đình quý tộc tại Phi Tinh quốc này có mấy ai là không biết đến uy danh của Tứ hoàng tử? Con nhà ai mà dám trực tiếp đối đầu với Tứ điện hạ? Chắc đầu óc phải có vấn đề nặng lắm thì mới làm thế được.

Hai khả năng đã bị loại bỏ, vậy chỉ còn một khả năng, người này là người của Thái tử Tây Môn Gia Khánh, cố ý đến gây phiền phức cho Tây Môn Hàn.

Cố Mạn Phi đoán được như vậy thì hiển nhiên là trong lòng vị Tứ Hoàng tử cũng đoán ra như vậy. Ánh mắt lạnh băng của hần đã liếc nhìn sang phía căn phòng mà Thái tử đang ngồi mấy lần rồi.

Bỗng một ý nghĩ nảy ra trong đầu Cố Mạn Phi.

Không đúng, vẫn còn một khả năng nữa!

Có thể còn có một thế lực nào đó khác muốn khiến cho mối quan hệ giữa Thái tử và Tứ hoàng tử càng lúc càng căng thẳng, tốt nhất là đẩy đến mức nước lửa không đội trời chung, thế này nghe có vẻ đánh nhau ngư ông đắc lợi. Vậy ai là kẻ giật dây sau lưng?

Nàng đang mải suy nghĩ thì bỗng chàng thư sinh đó ngẩng đầu nhìn về phía nàng, hai ánh mắt chạm nhau, hần nở nụ cười rất nhẹ...

Cố Mạn Phi "...." tim nàng như bị lỗi nhịp.

Hần mặc dù tuấn mã thoát tục nhưng không phải là vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, ở ngay trong trường đấu giá này đẹp trai hơn hần cũng có vài ba người, ví như Tây Môn Hàn, Thái tử Tây Môn Gia Khánh và tất nhiên có cả Tây Môn Thiết nữa... Nhưng khi hần cười thì dường như vạn thiên hoa đào nở vậy, khiến lòng người không khỏi lay động... Quả thật là quá đổi yêu nghiệt...

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Bản Vương không tranh với người...

May là tên thư sinh đó không phải chỉ nhìn Cố Mạn Phi mà ánh mắt hần còn từ từ nhìn lướt qua những vị khách ngồi trong các gian phòng ở nhị lầu...

Rồi hắn lại chậm chạp ngồi xuống đợi phần đấu giá tiếp theo.

Hoan hình thảo cuối cùng cũng được mang ra, giống như những loại thảo dược khác, được đựng trong chiếc lọ thủy tinh trong suốt, có thể dễ dàng nhìn thấy bên trong có một ngọn cây màu đỏ mận.

Loại thảo dược này vô cùng quý hiếm, giá khởi điểm đã là 5 vạn lượng. Đây là loại thảo dược mà Tây Môn Hàn bắt buộc phải có được nên lần thứ hai ra giá hắn đã nâng lên 10 vạn lượng.

Các loại thảo dược khác thì tên thư sinh chỉ theo đến 10 vạn lượng là không theo nữa... Nhưng lần này như bị trúng tà vậy, Tây Môn Hàn bừa dút lời thì hắn đã chậm chạp cất tiếng:

- Thêm 1 lượng!

Tây Môn Hàn nghiêng răng kèn kẹt:

- 15 vạn lượng!

Thư sinh:

- 15 vạn thêm 1 lượng!

- 20 vạn lượng!

Tứ Hoàng tử tăng luôn 5 vạn lượng...

- 20 vạn lượng thêm 1 lượng...!

Giọng tên thư sinh vẫn rất chi là bình tĩnh..

- 25 vạn lượng!

-25 vạn lượng thêm 1 lượng!

....

Tên thư sinh này rõ ràng là đến phá đám mà...

Tây Môn Hàn nắm chặt bàn tay, lạnh lùng nhìn tên thư sinh... Nếu như ánh mắt có thể giết người thì tên thư sinh đã phải chết vài trăm lần rồi!

Thánh nữ ngồi bên cạnh hắn khẽ nói gì đó với hắn... hắn tiếp tục nâng giá...

Tên thư sinh hình như cũng biết Tây Môn Hàn rất cần cây thảo dược này lên cũng cứ tiếp tục đeo bám nâng giá... Vì sự cạnh tranh của hai người mà cây thảo dược này đã lên đến 80 vạn lượng rồi... đúng là cái giá trên trời giành cho một loại thảo dược..

Những người có mặt tại hiện trường đều là những kẻ lăm của nhiều tiền, hiểu biết rộng rãi... nhưng như cuộc đấu giá này thì đúng là lần đầu mới gặp, cả đấu trường im phăng phắc, đến một cây kim bị rơi rơi cũng có thể nghe thấy tiếng động..

- 80 lượng thêm 1 lượng.

Tên thư sinh phe phẩy chiếc quạt trong tay, mỉm cười ngược nhìn lên phía Tứ hoàng tử...như đang đợi hắn tiếp tục nâng giá...

Không ngờ, Tây Môn Hàn khẽ nhếch môi, nhìn tên thư sinh, ngồi xuống, cất tiếng nói lạnh băng:

- Huynh đài đã xem trọng vật này như vậy, thì bản Vương cũng không tranh với huynh đài nữa. Hoan hình thảo đã thuộc về huynh đài rồi đó.

Thư sinh:"..."

Quần chúng:".."

Tại đây có rất nhiều người có mối quan hệ mật thiết với Tứ hoàng tử, và có không ít người còn biết hôm nay hắn đến đây chủ yếu là vì muốn mua hoan hình thảo... Thật không ngờ hắn lại dễ dàng buông tay như vậy...

Mọi người xem từ đầu đến bây giờ đều cho rằng chàng thư sinh kia chỉ là cố ý đến phá đám mà thôi... chắc chắn hắn không có ý mua....vậy mà giờ Tứ hoàng tử buông tay... thư sinh này chắc sắp khóc không ra tiếng rồi...

80 vạn lượng bạc bằng cả một thu nhập của một gia đình khá giả trong suốt cả cuộc đời rồi...

Chàng thư sinh ngậy người một lúc, sau đó mắt chớp chớp nhìn lên phía Tứ Hoàng tử, như rất muốn vắt củ khoai nóng này sang cho hắn:

- Tử điện hạ không nâng giá tiếp sao? Cây thảo dược này thật sự rất đặc biệt, rất đáng số tiền này, không mua thì sẽ phải hối hận. Nếu không thì Tử điện hạ nâng giá thêm chút nữa đi, ngài nâng thêm đi ta hứa ta không giành với ngài nữa....

Chàng thư sinh càng như vậy Tây Môn Hàn càng thấy hả dạ, khi nãy hắn bị tên tiểu tử thối này phá đám mất thêm mấy chục vạn lượng bạc rồi, giờ đã đến lượt hắn phản công....

- Quân tử không cướp đồ mà người khác cần, nhà ngươi đã thích món này đến vậy thì bản Vương sẽ không tranh với ngươi nữa...!

Tây Môn Hàn nói một cách rất chi là đường hoàng, nói mà không chớp mắt....

- Ngài thật không nâng giá tiếp?....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Hôm nay bất luận thế nào cũng không lấy phải không ?

- Tất nhiên!

Thư sinh nhăn mặt khổ sở, thở dài:

- Vậy được, món này thuộc về tôi!

Khi tiếng đập búa vang lên báo hiệu đấu giá thành công, chàng thư sinh rút từ trước ngực áo ra một sấp ngân phiếu đặt lên bàn, trên sấp tiền còn để thêm một lượng bạc vụn.

Mọi người nhìn chàng thư sinh như nhìn một thằng hề đang mua vui cho họ, nhìn hắn trộm gà không được lại mất cả năm gạo, bỏ ra 80 vạn lượng để mua về một cây cỏ chỉ đáng giá 5 vạn lượng.

Chàng thư sinh cầm chiếc hộp thủy tinh đang đựng hoan hình thảo bên trong, để trên lòng bàn tay, nhìn một cái rồi thở dài, nhìn thêm cái nữa lại thở dài tiếp.

Tây Môn Hàn nhìn bộ dạng hắn như vậy thì rất hả dạ, cố ý trêu tức:

- Huynh đài, món đồ yêu thích đã thuộc về huynh rồi, sao lại còn than thở?

Thư sinh ngược nhìn về phía Tây Môn Hàn, tiếp tục thuyết phục:

- Tử điện hạ, ngài thật không cần sao?

Tây Môn Hàn trả lời dứt khoát:

- Không cần!

- Hôm nay bất luận thế nào cũng không cần?

- Không sai, hôm nay dù thế nào đi chăng nữa cũng không cần!

- oh... vậy được.

Chàng thư sinh đành chấp nhận sự thật, từ từ mở chiếc hộp ra, ngấm ngấm, bỗng cười lớn:

- Một ngọn hoan hình thảo 3000 năm tuổi cực phẩm, thật không ngờ tại hạ chỉ mất có 80 vạn lượng mà mua được, lãi rồi, lãi lớn rồi!

Một câu nói đủ khiến cả hội trường náo loạn...

Ly trà Tây Môn Hàn đang cầm trong tay, rơi xuống đất vỡ tan:

- Cái gì?

Hoan hình thảo khó tìm, một ngọn hoan hình thảo 10 năm tuổi đã có giá trên dưới 5 vạn lượng, đây cũng là loại hay được bán trên thị trường nhất.

Còn loại 3000 năm tuổi vốn chỉ tồn tại trong truyền thuyết! Có thể nói giá trị liên thành, đừng nói 80 vạn lượng, kể cả 800 vạn lượng cũng chưa chắc đã mua được...

Không khí mỗi lúc một náo nhiệt...

Tây Môn Hàn ngậy người một lúc, bỗng cười nhạt:

- Nói dối! Bản Vương không tin! Trên thế gian này làm gì có cực phẩm hoan hình thảo 3000 năm tuổi chứ? Đây rõ ràng chỉ là loại 10 năm tuổi!

Chàng thư sinh nhẹ nhàng đáp lại:

- Tại hạ cũng đâu có đòi điện hạ phải tin?

Nói rồi chậm chạp nhét chiếc hộp đựng hoan hình thảo vào tay áo.

- Tiểu huynh đệ, xin chờ chút! Có thể cho bản thánh nữ xem chút không?

Thiên Vấn tông thánh nữ nhẹ nhàng bay từ nhị lầu xuống... đứng trước mặt chàng thư sinh.

Thiên Vấn tông thánh nữ vốn nổi tiếng không coi ai ra gì... ngay cả tứ điện hạ Tây Môn Hàn cũng phải nể vài phần, còn có đôi chút nịnh lọt. Còn lại gần như là đa số mọi người có cơ hội nói chuyện cùng nàng ta đã phải thấy là vô cùng vinh hạnh rồi.

Vị thánh nữ mặc đồ trắng tinh đứng đó, khuôn mặt khẽ nở nụ cười... Tuy là một câu thương lượng nhưng lại có ý không cho người khác cự tuyệt... nàng ta cũng nghĩ chàng thư sinh cũng sẽ không cự tuyệt.

Chàng thư sinh quả nhiên không cự tuyệt mà thẳng thắn ra giá:

- Được, 10 vạn lượng!

Thánh nữ áo trắng ngơ người:

- Gì cơ?

- 10 vạn lượng cho cô nhìn một cái.

Thư sinh nói rõ hơn.

Bạch y thánh nữ: "..."

- Lễ nào công tử không nhận ra ta? Ta chính là Thiên Vấn tông thánh nữ Cổ Vân Đàm..

Bạch y thánh nữ báo thẳng tên tuổi..

- 20 vạn lượng...

Chàng thư sinh càng lên giá...

Bạch y thánh nữ, gương mặt đỏ bừng:

- Ngươi...

- 30 vạn lượng!

- Ngươi... ngươi sao có thể tùy tiện hét giá vậy chứ?

- 40 vạn lượng!

Thư sinh từ tốn cất tiếng:

- Thánh nữ, tại hạ tùy tiện hé giá nhưng không cho phép thánh nữ trả giá đầu. Nếu thánh nữ sót ngân lượng thì có thể không xem, tại hạ đâu có ép? À thánh nữ khiến ta lại tốn thêm nước bọt giải thích, giờ thành 80 vạn lượng rồi. Thánh nữ nói thêm một câu thì sẽ tăng thêm 10 vạn lượng. Vậy còn xem hay không xem nữa?

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Hoan hình thảo 3000 năm tuổi !

Đúng là ăn cướp mà! Nhưng hấn ra giả rõ ràng như vậy, ai cũng không thể nói được gì.

Cả trường đầu giả lặng im như tờ, đến tiếng cây kim rơi cũng có thể nghe thấy, mọi người nín thở đợi vị thánh nữ trả lời...

Cổ Vân Đàm khuôn mặt thanh tú đen xì xì xuống, ngừng mắt một lúc mới cười nói:

- Được! Bản thánh nữ trả 80 vạn lượng để xem một lần.

Nàng ta vốn là một mỹ nhân mặt lạnh xinh đẹp, ngày thường chẳng mấy khi cười... Nụ cười bây giờ như một đóa hoa lạ vừa nở, tất cả mọi người đều bị nụ cười ấy mê hoặc...

Đến ngay như thập nhị hoàng tử Tây Môn Ngôn đang đi cùng hai nữ nữ cũng phải nhìn không chớp mắt... cảm giác như vì một nụ cười của mỹ nhân thì bất hấn làm gì hấn cũng chịu...

Thế như tên thư sinh kia cứ như một khúc gỗ vô tri vậy, đối diện với một mỹ nhân như vậy mà không chịu nhượng bộ một chút nào, một lượng bạc cũng không bớt.

Hắn chậm chạp giơ tay nhận lấy sấp ngân phiếu từ tay Cổ Vân Đàm, kiểm tra kĩ càng tí mỉ rồi mới mở chiếc hộp thủy tinh ra cho nàng ta nhìn một cái...

Thật sự chỉ là nhìn một cái, rồi hắn nhanh tay đóng chiếc hộp lại:

- Được rồi! Nhìn đúng một cái rồi nhé.

Cổ Vân Đàm"...."

Sắc mặt trắng bệch, hít một hơi dài:

- Công tử, bao nhiêu ngân lượng thì công tử sẽ nhượng lại cây thảo dược này? Hãy cho một cái giá đi..

Câu nói này của thánh nữ, đã công khai thừa nhận đây chính là một cây hoan hình thảo 3000 năm tuổi.... mọi người không khỏi kinh ngạc! Mọi ánh mắt ngưỡng mộ hướng về phía chàng thư sinh.

Một bóng người màu tím lướt qua, Tây Môn Hàn đã đứng bên cạnh Cổ Vân Đàm:

- Vân Đàm nàng xem kĩ rồi chứ?

Cổ Vân Đàm khẽ gật đầu:

- Không sai! 10 năm mới mọc lá, 8 đôi lá đối xứng nhau, lá tròn màu đỏ thẫm... hoan hình thảo 3000 năm tuổi có 10 đôi lá đối xứng nhau, màu đỏ như máu, cuống lá có hình mặt trăng màu trắng nhạt...

Nàng ta theo học y dược từ nhỏ, có một vốn hiểu biết không tồi về các loại thảo dược, thế nên chỉ nhìn lướt qua một cái là có thể phân biệt được...

Loại hoan hình thảo 3000 năm tuổi dù chưa từng được nhìn thấy nhưng nàng đã được nghe sư phụ giảng giải rất kĩ về sự khác biệt của loại 2 loại.

Khi này nàng đã rất chú ý đến những đặc điểm để nhận biết đó nên chắc chắn không thể sai được.

Nghe nói loại dược thảo này có tác dụng loại bỏ mọi tạp chất xấu trong cơ thể người nên có tác dụng rất tốt trong việc cải thiện thể chất con người. Nếu sử dụng thì có thể tăng được 100 năm công lực, đủ để biến một phế nhân thành thiên tài.

Lại còn có truyền thuyết nói rằng, dùng nó để luyện thành

"dẫn hồn đan" thì còn có thể gọi hồn người chết, cho linh hồn đó hồi sinh trong một cơ thể mới.

Tóm lại công dụng của hoan hình thảo là vô cùng lớn, vô cùng thần kì, là loại thảo dược quý hiếm khó gặp, giá trị liên thành.

Cổ Vân Đàm quyết tâm giành bằng được hoan hình thảo về tay mình... là một người nhiều tiền, nàng ta nâng giá luôn lên 1000 vạn lượng, khiến mọi người kinh ngạc...

Nhưng chàng thư sinh lại cầm lấy chiếc hộp cất vào tay áo, chỉ trả lời bằng hai từ:

- Không bán!

Cổ Vân Đàm tiếp tục nâng 3 lần giá nữa, nâng giá lên đến 1500 vạn lượng rồi... nhưng chàng thư sinh quyết không bán.

Tây Môn Hàn chen vào:

- Tóm lại thì làm như nào người mới chịu bán?

Thư sinh nhìn hấn:

- Việc đó thì liên quan gì tới tứ điện hạ? Khi này điện hạ đã nói rõ ràng là bất luận thế nào cũng sẽ không cần cây thảo dược này rồi mà? Lê nào ngại định nuốt lời?

Một câu nói đủ khiến Tây Môn Hàn tái mặt, hấn hiện tại vô cùng hối hận vì khi này đã không bỏ thêm một lượng để mua lại... bây giờ dùng số tiền gấp 20 lần mà đối phương còn không chịu bán.

Con người là như vậy, càng mua không được thì càng thấy nó quý giá, càng không tiếc tiền để chiếm làm của riêng..

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Điều kiện...

Tây Môn Hàn đưa mắt ra hiệu cho Tây Môn Ngôn, Tây Môn Ngôn hiểu ý, lên tiếng:

- Công tử, vật này mặc dù là công tử mua được nhưng nó vốn là thần dược... Người nghĩ rằng có thể giữ được vật này trên người mà không xảy ra chuyện sao?

Nếu không phải là một võ lâm cao thủ mà giữ báu vật trong người... khi bị người trong thiên hạ biết được... thì hiểm họa là khôn lường, có thể hi sinh cả mạng sống.

Lời nói của Tây Môn Ngôn có hàm ý là như vậy, một lời đe dọa...

Chàng thư sinh mở to đôi mắt:

- Ý của hai vị điện hạ là, nếu bản thiếu gia mà không bán vật này thì lát nữa ra khỏi đây sẽ bị các người cướp ư?

Tây Môn Ngôn giọng trầm xuống, lạnh băng:

- Bản cung sao có thể làm ra việc như vậy chứ? Nhưng bảo vật xuất hiện động nhân tâm, khó tránh kẻ xấu vì tư lợi mà bất chấp thủ đoạn...

Thư sinh dường như đã bị lời nói của hấn đã thông, thờ dãi:

- Ngài nói vậy cũng có lý, xem ra ta cũng chỉ có thể nhượng lại cho người khác mà thôi!

Tây Môn Hàn cười vui vẻ:

- Đúng vậy, tiểu công tử, hiểu thời cuộc mới chính là anh tài, vật này người nhất định phải bán ngay!

Thư sinh chậm chạp đứng dậy:

- Ngài nói có lý, nhưng đây rõ ràng là người ý quyền thế mà bắt ta phải làm theo ý ngài... Bản thiếu gia có một thói xấu, rất không thích bị người khác đe dọa, một khi bị đe dọa thì bản thiếu gia cũng không biết mình sẽ làm gì việc gì nữa...

Hấn lấy chiếc hộp thủy tinh từ trong tay áo ra.

Tây Môn Hàn đổi sắc mặt:

- Người muốn thế nào?

Chàng thư sinh mỉm cười:

- Đã là thần dược thì tất nhiên sẽ thuộc về người có duyên...

Ánh mắt hắn nhìn lướt qua 4 phía, bỗng nhiên dừng lại trên người Cố Mạn Phi, vẫy vẫy tay với nàng:

- Tiểu huynh đệ, huynh đệ có hứng thú cây thảo dược này không?

Cố Mạn Phi có chút động lòng nhưng sắc mặt không đổi:

- Có hứng thì sao? Không có hứng thì thế nào?

- Nếu có hứng thì bản thiếu gia sẽ bán lại cho tiểu huynh đệ.

Cố Mạn Phi im lặng một lúc, rồi trả lời:

- Không có tiền!

- Vậy có đủ 5 vạn lượng không?

Thư sinh cười cười, giọng nói rất nhã nhặn.

-.... có!

Trên người nàng vừa có đủ...

- Được! Bản thiếu gia thấy rất có duyên với tiểu huynh đệ! Ta bán lại cho tiểu huynh đệ với giá 5 vạn lượng vậy!

Câu nói của chàng thư sinh có sức công phá khủng khiếp.

Một cây hoan hình thảo 3000 năm tuổi, 1000 vạn lượng mua còn chưa được... Vậy mà tên thư sinh này chỉ bán lại với giá 5 vạn lượng... Tên thư sinh này bị điên hay sao chứ?

Vô vàn ánh mắt hướng về nhị lâu, nơi mà Cố Mạn Phi ngồi, muốn tận mắt nhìn xem kẻ nào mà may mắn đến vậy?

Nhưng Cố Mạn Phi lại ẩn mình sau tấm rèm trăn châu nên chỉ mơ hồ thấy một bóng người, không nhìn rõ mặt...

Trái lại, Cố Mạn Phi không nhận thấy bản thân may mắn, nàng ngược mắt nhìn chàng thư sinh vừa bay vào trong gian phòng của mình.

- Công tử thật sự muốn bán thân dược với giá 5 vạn lượng?

- Đúng vậy!

Chàng thư sinh với ánh mắt như mặt nước mùa thu gọn sóng, ánh mắt như biết cười biết nói nhìn nàng:

- Trong cả đám người ở đây, ra nhìn tiểu công tử thấy hợp nhãn nhất nên muốn bán rẻ cho công tử. Nhưng bản công tử cũng có một điều kiện!

Một miếng bánh dát vàng sắp rơi trúng đầu nhưng Cố Mạn Phi vẫn hết sức tỉnh táo:

- Điều kiện gì?

....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Dám hay không dám ?

- Công tử không được bán cây thần dược này cho bất kì ai, tất nhiên cũng không được tặng. Công tử chấp nhận điều kiện này thì cây thần dược này sẽ thuộc về công tử. Món hời như này không phải lúc nào cũng gặp được, bản thiếu gia thấy có duyên với tiểu công tử nên mới...

Cố Mạn Phi nhếch miệng cười:

- Có duyên?

Nàng bỗng tiến lên trước một bước, tiến sát về phía chàng thư sinh:

- Ta thấy là công tử muốn đẩy phiền phức lên người ta thì đúng hơn đây!

Hiện tại cây thần dược này đã bị tứ hoàng tử và Thiên Văn tông thánh nữ ngắm đến...Bất luận thần dược rơi vào tay ai thì rồi cũng sẽ gặp phải phiền phức...

Đây thực sự là một món hời nhưng nếu không cẩn thận thì cũng vô cùng bồng tay, một mối nguy hiểm trá hình... có khi món hời chẳng thấy đâu mà mất mạng như chơi.

Kiếp trước, Cổ Mạn Phi có chiều cao vô cùng lí tưởng, cao trên 1,7 m, lại là một sát thủ, nên ngay khi vừa xuất hiện trước mặt đối thủ, khí thế luôn áp đảo hoàn toàn đối phương, thậm chí có lúc còn chưa kịp động thủ, kẻ địch đã quá sợ hãi mà bỏ chạy mất.

Hiện giờ nàng tiến sát đến trước mặt vị công tử này, khí thế vẫn như xưa...

Nhưng cơ thể này mới chỉ là đứa trẻ 13 tuổi, lại bị suy dinh dưỡng, dáng người thấp bé... Mặc dù Cổ Mạn Phi đã cố ý đi thêm một đôi giày nâng chiều cao do nàng tự làm, ăn gian thêm được 10 phân chiều cao, nhưng cũng chỉ được tầm 1,5 m mà thôi.

Còn chàng thư sinh này nhìn mặt thì búng ra sữa như vậy nhưng cao đến trên dưới 1,8m, cao ráo tuấn tú...

Cổ Mạn Phi tiến sát về phía hắn, khí thế rõ ràng bị giảm đi khá nhiều, vậy mà hắn còn cố tình bước lên một bước, khiến cho nàng sít chút nữa thì dán vào người hắn.

Vẫn may, nàng kịp thời phát hiện bất lợi, lùi ra sau một bước, giữ khoảng cách an toàn với hắn...

Chàng thư sinh cúi xuống nhìn tên tiểu tử đang đứng trước mặt...

Thân hình thấp bé nhưng cái uy không nhỏ, đủ khiến người khác thấy lạnh sống lưng...rõ ràng tướng mạo hết sức bình thường nhưng sở hữu một đôi mắt sâu thẳm, ánh nhìn lại vô cùng sắc lạnh...

Tiểu tử khá là thông minh! Không bị miếng bánh ngọt rơi trúng đầu mà loạn phương hướng...

Thư sinh cười, nụ cười ấm áp như gió xuân, hắn xòe chiếc hộp thủy tinh ra:

- Tiểu huynh đệ rất thông minh! Vậy tiểu huynh đệ dám mua nữa hay không? Có thể nó sẽ mang đến rất nhiều phiền phức đó...

Cổ Mạn Phi cười tươi rồi, giờ tay cầm lấy chiếc hộp:

- Nó là của tôi rồi!

Cổ Mạn Phi nàng chưa bao giờ sợ phiền phức...

Thuận tay nhét luôn tờ ngân phiếu vào tay tên thư sinh, giao dịch thành công.

Bàn tay bé nhỏ của nàng chạm vào tay hắn, chỉ là một cái chạm nhẹ, nhưng đôi mắt hắn nhìn chằm chằm vào bàn tay nàng, ánh mắt hắn đen thẳm thẳm... nhìn lướt qua khuôn mặt nàng, đôi môi mỏng khẽ cất tiếng...

- Quả nhiên là hào sảng!

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tiểu huynh đệ ,bảo trọng!

Tay hắn khoác lên vai Cổ Mạn Phi, nghiêng người về phía nàng:

- Ta tặng cho tiểu huynh đệ một ân tình lớn như vậy, không mời ta uống một ly sao?

Trên người chàng thư sinh ấy tỏa ra một mùi hương dịu dịu, mùi hương thoang thoang phảng phất rất dễ chịu... Có thể do lợi thế chiều cao mà khi cúi xuống nhìn nàng, khiến nàng cảm nhận thấy một sự uy nghiêm khó nói...

Nhị lâu, trong mỗi căn phòng đều có tiểu đồng đứng hầu... Trong phòng Cổ Mạn Phi được bố trí hai tiểu đồng, chân tay nhanh nhẹn lại cổ võ công giỏi, và thường xuyên tiếp xúc với những nhân vật máu mặt. Nhưng trên người chàng thư sinh này toát lên một sự uy nghiêm vô hình khiến hai tiểu đồng lạnh sống lưng, trong vô thức đã phải lùi về sau vài bước, nhất thời tâm trí bất ổn.

Cố Mạn Phi thì hình như không chịu sự ảnh hưởng của sự uy nghiêm vô hình đó, một bước không lùi, nở nụ cười:

- Mặc dù các hạ tặng ta mối ân tình này với mục đích không hề đơn thuần, nhưng mời các hạ ly trà, tách rượu cũng không có vấn đề gì.

Nói rồi quay người lại định sai hai tiểu đồng mang rượu mang ly mới lên.

Chàng thư sinh mỉm cười, cái uy nghiêm vô hình ấy biến mất, hấn lấy từ đâu đó trong người một chiếc ly nhỏ:

- Không cần dùng đồ của họ, quá thô ráp, bản thiếu gia dùng cái này!

Thô ráp?

Hai tiểu đồng cạn lời, mọi đồ dùng ở đây đều là tuyệt phẩm. Ly rượu được làm từ sứ xương bò đài, một ly rượu đã đáng giá 1000 lượng bạc trắng... Ngay cả đại nội Hoàng cung, ly rượu mà Hoàng đế dùng cũng chưa chắc đã được bằng ly ở đây. Vậy mà tên thư sinh dám chê là thô ráp?

Hừ... cứ đóng kịch đi... bị sét đánh trúng khi nào cũng không hay biết đâu!

Hai tiểu đồng đã có chút bĩu mỏ chê bai...

Nhưng đợi nhìn rõ chiếc ly trong tay vị thư sinh, họ lập tức đổi sắc mặt, trong lòng hết thấy bất bình...

Chiếc ly đó có hình dạng như một bông hoa bồ đề, màu trắng pha chút tím, cũng không biết là được làm từ chất liệu gì mà dưới ánh sáng của ngọn nến trong phòng mà từ chiếc ly tỏa ra thứ ánh sáng tựa bảy sắc cầu vồng... càng làm tôn lên nét đẹp như ngọc của đôi bàn tay chàng thư sinh...

Cố Mạn Phi cũng ngắm nhìn chiếc ly, nàng cũng được coi là người đi nhiều hiểu rộng, nhưng cũng không nhìn ra chiếc ly được làm ra từ chất liệu gì? Nhưng chắc chắn là rất rất cao cấp...

Nàng rót đầy ly rượu cho hấn...

... kì lạ, rõ ràng rượu có màu trắng đục mà khi rót vào trong ly lại thành màu phớt hồng, trong ly như có cánh hoa lay động, vô cùng đẹp mắt...

Nếu không phải rượu rót vào ly của nàng vẫn là màu trắng đục thì Cố Mạn Phi đã nghĩ rằng rượu đã bị đánh tráo rồi.

Chàng thư sinh cầm lấy ly rượu, chạm nhẹ ly của nàng... cũng không biết vô tình hay cố ý mà ngón tay hấn chạm nhẹ vào vết chai sạn ở tay nàng... chạm nhẹ lướt qua, ngay Cố Mạn Phi cũng không hề nhận ra...

Chàng thư sinh này cũng rất chỉ là hào sảng, uống xong ly rượu hấn bật cười, vỗ vỗ vai Cố Mạn Phi, cất giọng nhắc nhở:

- Tiểu huynh đệ, chú ý bảo trọng!

Nói xong lại quay người bay xuống nhất lầu.

Hấn rời đi đầy vẻ tự do tự tại, trước khi bước ra khỏi cửa thậm chí còn cất tiếng hát:

" Hồng trần phong vũ ta cất tiếng hát. Đứng sai, công, tội mặc ai nói. Nhận tước kia sao hiểu ý đại bàng? Nhân gian bình phẩm thì có sao...? "

Hấn thật sự có giọng hát rất hay, tựa như tiếng ngọc thượng hạng va vào nhau phát ra một thứ âm sắc tuyệt vời, như tiếng suối trong vắt luôn lách vào sâu thẳm tâm trí con người...

Giọng hát văng vẳng đâu đây mà người thì đã đi xa....

Tây Môn Hân, sắc mặt xám xịt... Bằng tuổi này tuổi rồi mà đây là lần đầu tiên hấn bị người khác đối xử như này, lại còn bị vậy trước mặt một nữ nhi mà hấn đang thầm thương trộm nhớ nữa... Điều này càng khiến cho hấn cảm thấy mất mặt hơn bao giờ hết...

Ánh mắt hấn lạnh lùng, dùng tay ra hiệu cho cận vệ....

...cận vệ nhận lệnh, khẽ gật đầu, lặng lẽ rời đi.... rõ ràng là đi điều tra về thân phận của tên thư sinh phiền phức kia rồi...

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Đáng tiếc ! Đáng tiếc !

Thân phận của chủ nhân trường đấu giá này vô cùng đặc biệt, cả đại lục này không một ai dám đắc tội. Ở trong trường đấu giá này bất kì ai cũng phải tuân theo quy tắc, không được phép gây sự. Ngay cả Hoàng đế của Phi Tinh quốc này cũng không ngoại lệ.

Nhưng chỉ cần ra khỏi đây, có ai gây sự, hoặc ai bắt nạt ai thì ai mà quản chứ?

Chàng thư sinh đó nếu cứ ở yên trong trường đấu giá thì Tây Môn Hàn thật không dám làm gì hết nhưng giờ thì... ha ha

Mọi người lặng lẽ thay chàng thư sinh điểm một cây nến trong lòng..

Tây Môn Hàn nổi tiếng là một kẻ độc ác, tàn bạo và lại là kẻ có quyền thế... Đắc tội với hắn thì đúng là chán sống rồi!

Chàng thư sinh đó có thể có bản lĩnh không tồi, nhưng dù sao cũng chỉ mới mười mấy tuổi đầu, bản lĩnh cũng được đến đâu?

Sao mà có thể thoát khỏi bọng tay sai như hùm như báo của Tứ hoàng tử?

Chàng thư sinh tuần tú khôi ngô đó chỉ sợ là sẽ chẳng bao giờ còn xuất hiện trên đời này nữa! Đáng tiếc! Đáng tiếc!

Tây Môn Hàn liếc nhìn về phía gian phòng mà Cố Mạn Phi ngồi, sau tấm rèm trên châu chỉ thấy ẩn hiện một bóng người nhỏ bé đứng ngay nơi khung cửa sổ.

Hắn nhất định phải giành bằng được cây hoan hình thảo 3000 năm tuổi đó... Hiện giờ sự chú ý của hắn đổ dồn lên người Cố Mạn Phi:

- Xin mời tiểu công tử!

Nhị lâu....

.... vọng lại tiếng trả lời:

- Xin mời Tứ điện hạ!

Giọng nói trong trẻo mà đầy từ tính nghe không ra giọng nam giọng nữ, nhưng rất dễ nghe.

Không đợi Tây Môn Hàn tiếp lời, giọng nói ấy lại lần nữa vang lên:

- Tứ điện hạ muốn mua lại hoan hình thảo từ tay tại hạ đúng không? Chỉ sợ phải khiến Tứ điện hạ thất vọng rồi! Khi này tại hạ đã đồng ý với vị thiếu gia kia sẽ không mang bán lại hoan hình thảo cho bất kì ai nữa. Quân tử nhất ngôn cửu đỉnh, Tứ điện hạ anh minh, tài đức vô song, tất nhiên sẽ không ép tại hạ thành kẻ bất tín, đúng không ạ?

Chỉ vài câu đã đủ khiến Tây Môn Hàn phải im bặt.

Tây Môn Hàn hít một hơi dài, khẽ cười:

- Công tử nghĩ nhiều rồi, bản Vương tất nhiên sẽ không làm vậy rồi!

Nói thì nói vậy nhưng trong đáy mắt hắn sát khí đằng đằng...

Hôm nay đúng là trúng tà rồi, toàn những kẻ vô danh tiểu tốt làm hắn bẽ mặt! Xem ra gần đây hắn đã quá nhân từ rồi!

Hắn lập tức quay về gian phòng của mình.

Mọi người ai cũng thừa biết tính tình của vị hoàng tử này nên trong lòng lại thầm điểm thêm một cây nến cho vị tiểu công tử không biết trời cao đất dày này.

Một trận giông bão nhỏ qua đi, cuộc đấu giá tiếp tục, nhiều đồ quý hiếm được mọi người thi nhau mua...

Cố Mạn Phi đến đây với mục đích chính là mở mang tầm mắt nên cũng không có ý định mua gì nữa...

Bỗng một tiểu đồng bung ra một chiếc hộp, lần này vị chủ trì cuộc đấu giá lật luôn tấm khăn trùm chiếc hộp ra, để lộ ra món đồ trong chiếc hộp..

Cố Mạn Phi nhìn rõ món đồ thì có chút ngơ ngời....

Hoa bảo thạch?

Đồng hồ đeo tay?

Món đồ đó có hình dạng giống như một chiếc đồng hồ được gấp thành hình hoa hướng dương, được tạo thành bởi rất nhiều loại đá quý, tỏa ra thứ ánh sáng tựa bảy sắc cầu vồng.

Vị chủ trì cầm món đồ đó trong tay, thứ ánh sáng bảy sắc cầu vồng ấy bao trùm cả người ông ta giống như bức tượng phật được bao trọn trong vầng hào quang... nổi bật giữa đám đông.

Cố Mạnh Phi xem qua vô số các loại bảo thạch nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy một loại đá quý sáng lóa như này, ngay cả kim cương cũng không thể sánh bằng.

Vì thấy kì lạ nên cố tình nhìn thêm...

Có chút động lòng, món bảo thạch này xem ra không phải đồ tự nhiên mà giống như được bàn tay con người tạo ra vậy.

Nhưng ở thời đại này có bảo thạch nhân tạo sao?

Hơn nữa ngoại hình của nó cũng không giống như của thời đại này...

Phía bên dưới...

Vị chủ trì giơ cao món đồ lên:

-Mấy ngày trước trong nhà kho của chúng tôi phát hiện ra vật này, nhưng không ai nhận ra nó được làm ra từ chất liệu gì, các vị ở đây có ai biết hay không?

Vô văn cặp mắt nhìn vào món đồ đó,nhưng không một ai nhận ra đó là thứ gì, được làm từ chất liệu gì....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tiểu cô nương , mua ta đi ...!

Cố Mạn Phi bật dậy, cơ thể nàng xoay vài vòng trong không trung, cất tiếng đồng dục:

- Đề tại hạ xem vật này, có thể tại hạ biết chút ít...

Vô số cặp mắt đổ dồn về phía Cố Mạn Phi, vị chủ trì buổi đấu giá nhìn nàng, nói:

- Công tử biết vật này? Nó là thứ gì vậy

Cố Mạn Phi sắc mặt bình thản:

- Đề tôi xem qua đã...

Ở nơi này, vị chủ trì buổi đấu giá cũng không sợ có người dám cả gan gây chuyện, nên liền đưa vật đó cho nàng xem.

Cố Mạn Phi cầm vật đó trong tay,hàng lông mày chau lại!

Nguyên liệu làm ra vật này thật kì lạ, ngọc không phải ngọc,kim loại không phải kim loại,mà cũng không phải đá quý nhân tạo, nếu là một trong những số đó thì chi cần sờ thôi Cố Mạn Phi cũng có thể nhận ra ngay được.

Cầm vật đó trong tay, lạnh tựa như băng...

Loại nguyên liệu này, lần đầu nàng nhìn thấy.

Tạo hình vật này vừa cổ kính vừa đơn giản,nhìn lướt qua thì giống như một chiếc đồng hồ cổ,nhìn kĩ thì không phải. Chỉ là trong đó có một viên bảo thạch có hình dạng giống như mặt một chiếc đồng hồ đeo tay... Một màu xanh nước biển, theo nhịp tay nàng cầm nắm vật đó, có thể cảm nhận thấy giống như mặt nước đang chuyển động... sâu thẳm như đại dương,gióng như một đôi mắt thần bí vậy...

Cố Mạn Phi nắm vật đó trong tay nhưng không cảm nhận thấy bất kì một chấn động nào trong đó cả...

Hay đây chỉ là một chiếc vòng tay có hình dáng gần giống như một chiếc đồng hồ đeo tay?

Chất liệu rất chi là nổi bật... nhưng nhìn không ra nó có tác dụng gì?

Nàng lật đi lật lại vật đó vài lần,rồi dùng ngón tay xoay hai, ba lần... thì những viên đá gấp lại với nhau đã bị từ từ tách rời ra, nhìn giống như một chiếc vòng đeo tay tuyệt đẹp.

Cố Mạn Phi có chút thất vọng, lúc vừa mới nhìn thấy vật đó nàng còn cho rằng trên thế giới này đã xuất hiện thêm một nhân vật xuyên không giống nàng, vật này là do người đó làm rồi...

Nhưng giờ thì rõ ràng là không phải...

Hoặc đây chỉ là một món trang sức có hình dạng đặc biệt cổ quái mà thôi.

Cố Mạn Phi trước nay đều không thích mấy thứ đồ trang sức này nên liền trả lại nó cho vị chủ trì...quay người trở lên nhị lầu...

Vị chủ trì cầm lấy vật đó, giờ ra, mắt sáng ngời:

- Thì ra vật này là vòng tay bảo thạch! Một tạo hình quá là đặc biệt!

Dưới ánh sáng của ngọn nến, món đồ đó sáng lóa, lấp la lấp lánh, nổi bật, hút mọi ánh nhìn...đặc biệt là các nữ nhân.... Thế nên giá khởi điểm của vật đó cũng không hề thấp.

Giá khởi điểm là 5 vạn lượng, trong nháy mắt đã vọt tăng thành 15 vạn lượng.

Cố Mạn Phi thâm cười, cái món đồ sáng lóa này mà mang trên người thì thật giống như mang theo một quả bom trên người...

Cái món này có cho không nàng cũng chả thèm lấy.

Nàng khoanh tay trước ngực, tiếp tục xem náo nhiệt, bỗng trong đầu nàng vang lên một giọng nói:

- Tiểu cô nương, mua tôi đi!

Cố Mạn Phi ngơ ngác, ai đang nói?

- Là tôi! Là thứ mà ngươi vừa giám định ý, nhanh mua tôi đi!

Giọng nói tiếp tục vang lên.

Cố Mạn Phi:

-...."... cái vòng tay ấy thành tinh rồi sao???"

□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Đắt quá ...!

- Ta " Thiên Ngoạn Ngọc " không phải vòng tay thành tinh gì cả! Ta đang cần tìm đích thị là người! Mau mua ta đi! Đợi chút nữa ta sẽ giải thích rõ mọi việc với ngươi, nhanh, nhanh lên!

" Thiên Ngoạn Ngọc " tên này nghe cũng có vẻ cao quý đó, đá " thiên ngoạn ngọc tinh "?

Hòn đá thành tinh cũng không hiếm gặp, chỉ là giọng nói này nghe thật kì quái? Như giọng nói phát ra từ các thiết bị điện tử ở thời hiện đại vậy.

Mà sao lại phải tìm đích thị Cố Mạn Phi nàng chứ?

Cố Mạn Phi có chút động lòng, thông thả đưa mắt nhìn xuống phía dưới... Cái vòng tay nổi bật ấy đã được đẩy giá lên tới 20 vạn lượng bạc rồi!

- Đắt quá!

Cố Mạn Phi dựa người vào lan can,thốt lên đầy vô tình.

- Đồ nữ nhi kiệt sĩ! Ta đường đường là " Thiên Ngoạn ngọc "lẽ nào lại không đáng 20 vạn lượng bạc sao?

Ha ha cái vòng ngọc thạch này thật tự cao tự đại mà.

Cố Mạn Phi nở nụ cười lạnh lùng, không chút khách sáo:

- Không đáng!

- Ngươi... ngươi... dám xem thường ta vậy... ngươi...

- Ta đếm đến 3, hãy cho ta một lí do đáng để mua ngươi, bằng không... ha ha. Cố Mạn Phi cười nhạt:

- 1!

Giọng đó lại vang lên:

- "... Ngươi...."

- 2!

- Được! Coi như ngươi thắng!

Giọng nói ấy cuối cùng cũng đành chịu thua..., do dự một chút:

- Ta là một thần vật được sinh ra bởi trời và đất, trên tường âm dương, dưới tường địa lý, không việc gì không biết, không chuyện gì không hay...

Thì ra là một biến tướng của google, cũng có chút gọi là tác dụng! Nhưng ai mà biết có phải chiếc vòng đang tự tăng bốc hay không?

Cố Mạn Phi khẽ gõ gõ ngón tay lên lan can, trầm tư suy nghĩ.

- Nữ nhi, ngươi dám hoài nghi độ chân thật trong lời nói của ta sao?

Giọng nói ấy cất tiếng cười lạnh lạnh, bỗng chậm rãi:

- Người xuyên không...

Giật mình... cái vòng nạt này biết được cả bí mật của nàng! Xem ra thật sự là nó có chút bản lĩnh.

- Ê nha đầu, ta không phải là chiếc vòng nạt! Ta là " Thiên Ngoan ngọc " là thần vật, thần vật! Rõ chưa?

Cố Mạn Phi chẳng thèm quan tâm:

- Ngươi quá là khoe mẽ, mang theo ngươi bên mình chẳng khác gì mang theo quả bom nổ chậm! Như thế ta đâu thể tự do tự tại được chứ?

- Nữ nhi, thế nào là khoe mẽ? Ta như này là khẳng định sự khác biệt!

Thiên Ngoan Ngọc sửa lại cách dùng từ của Cố Mạn Phi.

- Yên tâm, chỉ cần ngươi mua ta, ta sẽ có cách ẩn đi vàng hào quang đó...

- Thôi nào, ngươi nhanh nghĩ cách để mua ta đi. Vài chục lượng bạc lẻ trên người ngươi chẳng đủ để mua ta đâu.

Giọng nói ấy bỗng nghĩ ra một chủ ý:

- Giờ ngươi tìm cách kiếm tiền thì cũng không kịp đâu... đúng rồi! Không thì ngươi đem " Hoan hình thảo " ra để đổi đi! Cái vị tứ diện hạ kia chắc chắn sẽ chịu đổi với ngươi đấy!

- Không được! Hoan hình thảo quý hơn ngươi nhiều mà!

Cố Mạn Phi cự tuyệt luôn!

-... Ê nha đầu, ngươi vừa nói gì? Cái cây cỏ ấy mà quý được hơn ta sao? Sao có thể chứ...?

Giọng nói ấy như một chú mèo bị giẫm vào đuôi, hét ầm vang vọng trong đầu Cố Mạn Phi...

- Suyt! Đừng ồn ào! Ta khác có cách mua được ngươi!

- Thật không? Giờ nó đã lên đến 33 vạn rồi đấy! Ngươi kiếm đâu ra nhiều ngân lượng như vậy được? Đi ăn cướp? Ở đây không làm thế được đâu, mà cũng không kịp ý...

- Câm mồm, còn ồn nữa là ta sẽ không mua ngươi nữa đâu. Ta khác có cách của ta.

Cố Mạn Phi và Thiên Ngoan ngọc dùng ý niệm để giao tiếp với nhau nên người ngoài không thể phát hiện ra.

Cách mà Cố Mạn Phi kiếm tiền thì rất đơn giản... Nàng sai tiểu đồng chuẩn bị giấy mực, viết vài dòng chữ rồi gấp thành hình hạc giấy tinh xảo... rồi sai tiểu đồng mang đến căn phòng của Thái tử gia, còn dặn thêm

- Thư này chỉ được đưa tận tay Thái tử, không được đưa cho bất kì ai. Rất gấp! Rất gấp!

Nghĩ chút lại dặn thêm:

- Nếu Thái tử không chịu tự tay nhận thư thì hãy nói hai từ "bệnh nặng".

Tên tiểu đồng cũng không nhiều lời, dù không hiểu gì nhưng vẫn cầm lấy con hạc giấy rồi đi ra ngoài!

Thái tử Tây Môn Gia Khánh đang ngồi trong phòng uống trà... thấy tiểu đồng mang hạc giấy đến thì ngạc nhiên.

Người tùy tùng đứng sau Thái tử sợ trên hạc giấy có gì đó kì quái nên định lên trước cầm lấy hạc giấy. Tiểu đồng ngăn lại:

- Vị công tử ấy nói cần tự tay Thái tử mở. À vị công tử ấy còn nói hai từ

"bệnh nặng" nữa ạ!

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Quý phủ thư phòng gặp mặt...

Bàn tay cầm tách trà của Tây Môn Gia Khánh khựng lại, đưa tay nhận lấy con hạc giấy... Con hạc giấy hình như được dùng một thủ pháp đặc biệt gấp thành, chỉ cần bóc ra là sẽ để lại dấu vết, đây là cách phòng ngừa người đưa thư xem trộm thư...

Tây Môn Gia Khánh cũng rất khéo, rất nhanh, đã mở được hạc giấy ra, vội đọc xong bức thư, các ngón tay nắm chặt lại...

Trên bức thư chỉ có hai dòng chữ nhưng như một tiếng sét đánh trúng tim Thái tử:

- Bệnh nan y của điện hạ do kịch độc gây ra, xin điện hạ cho người mua lại cho tại hạ chiếc vòng tay kia, tại hạ sẽ có cách giải kịch độc trên người điện hạ.

Mấy năm trước tự nhiên trên người Tây Môn Gia Khánh xuất hiện một bệnh nan y, mỗi khi luyện công thì toàn thân đau nhức khủng khiếp, toàn thân kinh mạch như muốn vỡ tan ra, nhưng không luyện công thì lại không có cảm giác gì.

Hiện giờ đang là thời điểm mà Tây Môn Gia Khánh cần phải chăm chỉ luyện công, bằng không công lực không những không tăng mà còn thụt lùi.

Hiện giờ hắn vẫn còn ngồi vững cương vị Thái tử cũng chỉ vì bản thân hắn là thiên tài số 1 của Thiên Tinh quốc.

Nếu để người ngoài biết ninh lực của hắn đang có chiều hướng giảm dần thì chỉ sợ sẽ không thể giữ nổi ngôi vị, đến khi ấy thì mạng sống cũng khó giữ.

Hai năm nay hắn đã âm thầm cầu y, đã cầu cứu qua đủ các thể loại thần y, nhưng không một ai nhìn ra hắn bị làm sao.

Thậm chí họ còn không thể nhận ra bệnh của hắn ở đâu.

Ngón tay hắn run run, nhưng vẫn kịp định thần, búng ngón tay, hạc giấy hóa thành tro bụi trong bàn tay hắn. Rồi khẽ ra lệnh cho thuộc hạ:

- Bất luận giá nào cũng phải mua được chiếc vòng tay kia, rồi mang lên đây cho ta.

Người thuộc hạ nhận lệnh, đi nhanh ra ngoài.

Tây Môn Gia Khánh nghĩ một chút rồi ra lệnh cho tên tiểu đồng vẫn đang đứng hầu ở cửa:

- Mời vị công tử đó qua đây chút!

Tên tiểu đồng lanh lợi, rất nhanh rồi quay lại, quỳ xuống trước mặt hắn:

- Điện hạ, vị công tử đó đã rời đi, có để lại cho người một con hạc giấy này nữa!

Hai tay cầm hạc giấy cung kính đưa lên cho Thái tử.

Tây Môn Gia Khánh giật mình, nhận lấy hạc giấy, mở ra, trên thư chỉ có vài chữ:

- Tới mai, quý phủ thư phòng gấp mặt!

Nét chữ sắc nét, có lực như muốn đâm rách trang giấy, cũng chính là nét chữ trên bức thư đầu tiên.

Sắc mặt Tây Môn Gia Khánh trùng xuống, đứng bật dậy, ra lệnh cho thuộc hạ nhanh chóng tâu đi tìm người, để âm thầm bảo vệ, tiện thể điều tra xem người đó là ai đến từ đâu, thân phận như nào.

Hắn rất là hiểu tính cách tứ đệ của mình, chỉ sợ đã có ý định sát hại vị tiểu công tử đó rồi, chỉ cần vị công tử ấy ra khỏi đây thì lập tức sẽ gặp hại...

Vị công tử này là niềm hi vọng duy nhất của hắn trong lúc này, tuyệt đối không được phép xảy ra chuyện.

Vừa xong hắn sai tiểu đồng sang mời vị công tử ấy cũng là muốn bảo vệ cho sự an toàn của người đó mà thôi... không dè người đó đã rời đi trước một bước....

Thời gian từng giây từng phút qua đi, chiếc vòng tay đã được thuộc hạ của Thái tử mua về... cầm chiếc vòng trong tay Thái tử nhìn ngắm mãi mà không nhận thấy có điểm gì đặc biệt cả...

Qua một tuần hương, người hộ vệ trở về, sắc mặt rất xấu:

- Điện hạ, thuộc hạ vô dụng, không tìm ra vị công tử ấy!

Mặt biến sắc, Tây Môn Gia Khánh đứng bật dậy:

- Sao vậy được?

.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Biến mất...

Mấy người cận vệ này đều là tâm phúc của Thái tử, không những võ công cao cường mà còn dày dặn kinh nghiệm, tâm tư thì tỉ mỉ, làm việc rất thỏa đáng, lần tìm dấu vết lại càng tinh thông...

Họ muốn theo dấu vết của bất kì ai thì hầu như chưa bao giờ thất bại, vậy mà giờ họ tìm không ra người đó, lẽ nào... người đó đã gặp nạn? Hoặc đã bị người của Tây Môn Hàn bắt đi??

- Bên Tử hoàng tử có động tĩnh gì không?

Thái tử trầm giọng hỏi.

- Khởi bẩm điện hạ, người của Tử điện hạ cũng đang truy tìm tung tích của vị tiểu công tử đó ạ...

Tây Môn Gia Khánh: "..."

....

Trong gian phòng khác...

Khuôn mặt Tây Môn Hàn lạnh băng, ra một trưởng trướng chiếc bàn, khiến đồ trên bàn đổ lăn lóc, vỡ tan tành...

- Một đám phế vật...! Tại sao lại không thấy người đâu nữa? Bản Vương không phải đã ra lệnh cho các người phong tỏa toàn bộ các cửa ra vào rồi sao?

Hắn một lòng muốn chiếm lấy hoàn hình thảo về tay mình nên ngay khi Cố Mạn Phi buông lời từ chối thì hắn đã mật lệnh cho người của hắn mai phục ở khắp các cửa ra vào... chỉ cần người vừa bước chân ra khỏi cửa trường đầu giá này thì lập tức sẽ bắt lại hoặc giết ngay tại chỗ.

Hắn những tưởng mọi việc vậy là xong, ai dè người đó bỗng dưng biến mất!

Người hộ vệ phụ trách việc này, mặt mũi thắm đẫm mồ hôi:

- Thuộc hạ vô dụng,nhưng thuộc hạ thật sự đã phong tỏa toàn bộ các cửa ra vào, ngay cả một con ruồi bay qua cũng có thể phân biệt được cái, trong khoảng thời gian này cũng không hề có bất kì một người nào đi ra ngoài... Càng đáng ngờ hơn là, trên nhị lầu này chúng ta cũng có bố trí do thám, người đó chỉ cần bước chân ra khỏi phòng thì sẽ bị phát giác ngay, nhưng do thám của chúng ta hoàn toàn không thấy người đó ra khỏi phòng... Vị công tử đó giống như là tự bốc hơi mất vậy....!

Tây Môn Hàn: "...."

Bốc hơi?? Bằng không biến mất??

Trong giang hồ đúng là có loại công phu này,nhưng cần phải có cừu phẩm ning lực trở nên thì mới có thể học được loại công phu đó... nhân tài như vậy trên đại lục này đâu dễ có? 10 đầu ngón tay còn quá thừa để đếm...

Ngay cả người được mệnh danh đệ nhất thiên tài Tây Môn Gia Khánh cũng còn xa lắm mới đạt đến ngưỡng đó... tên tiểu tử tướng mạo bình thường,dáng người thấp bé chỉ khoảng mười mấy tuổi đó mà lại lợi hại vậy sao?

Vịt lược chín cứ vậy bay mất, giống như vài cái tát trời giáng vào mặt Tây Môn Hàn vậy! Tâm trạng hắn lúc này hai từ tồi tệ cũng không thể diễn tả hết...

Cũng đúng lúc này, người hộ vệ được hắn phái đi theo, theo dõi tên thư sinh kia cũng trở về, cấp báo cho hắn một tin, mà nghe xong hắn chỉ muốn ói máu...

Tên thư sinh đó cũng biến mất rồi....!!!

Tây Môn Hàn nổi trận lôi đình...

Hắn ra tay trừng trị những tên thuộc hạ làm việc bất lợi... Rồi ra lệnh cho những kẻ thuộc hạ khác phong tỏa toàn thành, lục soát mọi ngóc ngách trong thành, bằng giá nào cũng phải tìm ra hai tên tiểu tử to gan lớn mật dám làm mất mặt Tứ hoàng tử...

Tây Môn Hàn quyền lực thông thiên, trong tay còn nắm quyền chỉ huy một bộ phận lính ngự lâm quân,còn tiếp quản một tổ chức mà ai trên Phi Tinh quốc này nghe đến tên thôi cũng không khỏi kinh hãi - Am binh doanh.

Tính chất của tổ chức " Am binh doanh " này có nét giống với Đông Quảng Tây Quảng của thời nhà Minh, người trong tổ chức này đều là những kẻ biến thái tinh anh,thủ đoạn tra tấn hàng đầu, trình truy lùng dấu vết cũng không tồi,phạm là ai một khi đã bị chúng nhắm đến thì khó mà thoát nổi...

Bên cạnh Tây Môn Hàn nhân tài không ít, trong đó có người rất giỏi vẽ chân dung, chỉ chút thời gian đã vẽ xong họa chân dung của tên thư sinh và vị tiểu công tử kia...rồi phân phát khắp loạt cho các thành viên trong

" Am binh doanh "...

Mệnh lệnh của Tây Môn Hàn vừa hạ xuống thì vô số binh lính được điều động để lục soát toàn thành...

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Ha ha , kiếp sau nhé !

Vốn dĩ người của am binh doanh trước giờ đều rất ngang tàng, không có việc gì thì cố gây ra việc... Giờ vớ được cái cơ này thì càng vô thiên vô pháp,đập nhà phá cửa, chỉ trong thời gian ngắn mà Tinh Huy thành náo loạn hết cả lên.

Tây Môn Hàn bốn cho rằng, với sự lục soát gắt gao như vậy thì ngay đến một con ruồi cũng không thể lọt lưới, không đến vài canh giờ là hắn sẽ nhận được tin tốt. Người của hắn sẽ bắt trời hai kẻ to gan lớn mật kia về đợi hắn đến xử lí... Nào ai ngờ hắn ở trong phủ đợi cả một đêm đông cũng chả nhận được tin tức gì...

Còn lúc này, một trong hai kẻ tội đồ, Cố Mạn Phi đã nằm thư thái trong khuê phòng của mình rồi.

Sau khi nàng ra lệnh cho tiểu đồng mang hạc giấy sang phòng Thái tử, nàng biết rõ Tây Môn Gia Khánh sẽ nhất định mua được chiếc vòng tay ấy... Nàng cũng không cần thiết phải ở lại trường đấu giá nữa. Thế nên nàng dùng thuật dịch vị lạng lẽ rời khỏi đó....

Thuật dịch vị của nàng so với mấy bữa trước đã có rất nhiều tiến bộ,một lần dùng thuật thì đã đến vị trí cách đó hai dãy phố rồi thế nên tất nhiên nàng không cần phải xuất hiện ở bất kì nơi ra vào nào cả, không một ai phát hiện ra tung tích của nàng.

Ra khỏi trường đấu giá nàng ngoái đầu nhìn lại nơi đó với ánh nhìn đầy trào phúng.

Nàng chắc chắn rằng người của Tây Môn Hàn đã mai phục khắp mọi nơi ra nhằm gây bất lợi cho nàng. Muốn bắt nàng ư?

Ha ha, kiếp sau nhé!

Mọi việc muốn làm đã gần như xong xuôi cả rồi, nàng liền dùng liên tiếp mấy lần thuật dịch vị để quay về tướng phủ luôn. Đợi khi một lần nữa nàng xuất hiện thì đã là trong khuê phòng của mình rồi.

Người hầu kẻ hạ đều làm việc ở phía bên ngoài, không có lệnh của nàng thì không ai dám lên vào trong, nên cũng không ai hay biết trước đó nàng đã ra khỏi phủ.

Cởi bỏ lớp nguy trang, nàng lệnh cho người hầu đun nước tắm rồi thư thả ngâm mình trong bồn tắm đầy cánh hoa.... lau khô tóc, nàng lên giường nằm..

Từ trong tay áo, nàng rút ra chiếc hộp thủy tinh đựng hoan hình thảo...

Hoan hình thảo 3000 năm tuổi lặng lẽ nằm trong chiếc hộp thủy tinh, khẽ tỏa ra một thứ ánh sáng màu đỏ thẫm..

Nàng đã cẩn thận so sánh các đặc trưng của hoan hình thảo như lời vị thánh nữ kia nói, không chút sai sót nào, quả nhiên là đồ thật..

Thật ra khi món đồ này đến tay nàng, nàng còn nghĩ là vị thư sinh kia cố ý bày trò, chỉ cho rằng đây là hoan hình thảo chục năm tuổi hoặc cùng lắm là trăm năm tuổi thôi, chỉ là do tên thư sinh kia dùng gì đó để giả thành loại 3000 năm tuổi..

Giờ nàng đã kiểm tra đi kiểm tra lại mà không hề thấy dấu vết của việc bị làm giả...

Thật không ngờ vị thư sinh ấy thật sự bán lại cho nàng một món đồ quý giá như này, nói đúng hơn là hắn đã tặng không cho nàng... Nói cho cùng thì vị thư sinh làm vậy là có ý đồ gì?

Bản thân Cổ Mạn Phi cũng chẳng ngờ mình chỉ tùy tiện đến trường đấu giá chơi mà lại gặp may đến vậy... Mà món đồ này lại còn là một món mà nàng đang vô cùng cần tới.

Nàng dùng ngón tay chạm nhẹ vào cây thần dược đó, nó có đặc tính hết như cỏ hàm tiếu, chạm nhẹ thôi, hai chiếc lá trên ngọn từ từ khép lại, bao bọc lấy ngón tay nàng ở giữa, những chiếc lá khác thì khẽ lay động như đang nhảy nhót... vô cùng có linh tính.

Một báu vật như thế này tất nhiên là phải nhanh chóng dùng ngay mới an toàn... Nhưng muốn trị được thể chất phế nhân của nàng thì một vị thuốc này là chưa đủ, còn cần kết hợp với vài vị thuốc khác nữa thì mới phát huy được tốt nhất công dụng của thần dược.

Vậy nên thảo dược này trước mắt nàng chưa thể dùng được...

Hoặc là nàng nên đẩy nhanh việc tìm kiếm dược thảo....??

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Chúng ta có lòng tốt tới thăm muội...

Đa số những loại thảo dược mà nàng cần đều vô cùng quý hiếm, sinh trưởng ở vùng đất hiểm trở, khắc nghiệt, những nơi đó thú dữ nhiều vô cùng, không đạt tới tứ phẩm linh lực trở lên thì đừng hòng đặt được chân đến đó... đây cũng là lí do khiến giá thành của những loại dược thảo ấy đạt giá trên trời, tùy tiện một loại cũng phải vài vạn lượng bạc rồi.

Thế nên nhiệm vụ hiện tại của nàng là kiếm tiền, hoặc là tự bản thân mình đi kiếm dược thảo, có thể tự lực cánh sinh tìm được mấy loại thì tìm mấy loại.

Mặc dù linh lực của nàng chưa đạt mức đó nhưng nàng có

"dịch vị thuật", gặp nguy hiểm thì vẫn có thể tự bảo vệ bản thân.

Nàng đang ngồi suy nghĩ, tính toán thì bỗng nghe thấy bên ngoài có tiếng động, tay khẽ lật lại, chiếc hộp thủy tinh đã được nàng cất đi cẩn thận, với lấy một quyển sách cảm trên tay.

Lát sau, bên ngoài truyền đến tiếng động.... vang lên tiếng nói nhẹ nhàng tựa nước chảy:

- Lục muội có ở trong phòng không?

Là giọng nói của Cố Thiên Thanh.

Thị nữ bên ngoài sớm đã được Cố Mạn Phi ra lệnh, có người đến phòng, chỉ cần Cố Mạn Phi nàng không đáp lời thì không được phép cho người vào trong.

Thế nên thị nữ liền ngăn Cố Thiên Thanh và Cố Thiên Y lại, chỉ nói là chủ nhân mình đã đi nghỉ nên không tiếp khách nữa.

Hai chị em Cố Thiên Thanh vốn có chút nghi ngờ trong lòng, giờ bị thị nữ ngăn lại như vậy thì càng thấy đáng ngờ....

Hai người bọn họ cố ý biện ra mấy lý do để đòi vào trong nhưng đều bị ngăn lại. Sự nghi ngờ càng lúc càng lớn hơn, Cố Thiên Thanh đành giọng lại:

- Có phải tiểu thư của các người không có ở trong phòng không?

Nói rồi, cường chế lao vào....

Võ công của hai người này vốn đều không tồi, và lại dám thị nữ này vốn là người của Cố phủ, nên cũng không giám thật ra tay với hai vị tiểu thư này... chốc lát, hai người bọn chúng đã vào được trong phòng.

Cánh cửa khuê phòng mở tung ra, chị em Cố Thiên Thanh lao nhanh vào như một cơn gió, đợi nhìn rõ cảnh trong phòng thì không khỏi ngỡ người ra.

Cố Mạn Phi mặc đồ ngủ, đang nằm nghiêng trên giường, mái tóc dài buông lơi, tay cầm quyển sách, thần thái thong dong, tự tại, nhìn hai kẻ mạo phép lao vào phòng, khẽ cau hàng lông mày, cất giọng nói nhẹ nhàng mà ý thì sắc như dao:

- Đêm khuya rồi, hai vị đột nhập phòng người khác là ý làm sao? Là muốn cướp giật hay là giết người??

Cố Thiên Thanh không ngờ nàng ở trong phòng thật, nhất thời ngại ngùng, miễn cưỡng cười nói:

- Lục muội, hai người chúng ta là quan tâm cho muội, sợ muội bị đám cậu nô tại kia ức hiếp nên mới làm vậy... Lục muội cũng thật là, ngồi trong phòng mà sao không lên tiếng chứ??

Cố Mạn Phi đặt quyển sách xuống:

- Những năm qua ta thanh tịnh quen rồi, không thích bị làm phiền, lẽ nào có vậy thôi cũng không được?

Cố Thiên Thanh nghẹn họng..

Cố Thiên Y tức tối:

- Chúng ta có lòng tốt tới thăm người...

- Cảm tạ, nhưng ta đâu cần?

Giọng nàng càng lúc càng lạnh....

- Người đâu?

Thị nữ bên ngoài vội bước vào, hành lễ đợi lệnh.

- Vừa xong, ai canh gác bên ngoài? Gọi vào đây!

Thị nữ vội nhận lệnh, ra gọi người vào. Cố Mạn Phi ngồi dậy, nhìn hai kẻ đang quỳ dưới nền đất:

- Các người là thị nữ của ai? Ai là chủ tử của các người?

Hai thị nữ vội trả lời:

- Chúng nô tì là thị nữ của lục tiểu thư, lục tiểu thư là chủ tử của chúng nô tì!

Cố Mạn Phi lạnh lùng tiếp lời:

- Đã biết ta là chủ tử của các người thì sao còn không ngăn kẻ lạ đột nhập vào khuê phòng của ta?

Hai kẻ thị nữ quỳ gập người, liên thanh thỉnh tội:

- Chúng nô tì biệt lỗi rồi ạ!

.....

Chương 55: Thư phòng của phụ thân người dám đạp cửa xông vào ??

Cố Mạn Phi lãnh đạm:

- Ta là người thích yên tĩnh, không thích ai làm phiền, việc này ta sớm đã căn dặn các người rồi, không có sự đồng ý của ta mà cố tình bước chân vào đây thì đều coi là kẻ đạo tặc. Lần này các người không ra sức ngăn cản thì chính là thất chức... Niệm đây là lần đầu các người phạm lỗi, ta sẽ chỉ phạt cảnh cáo, mỗi người phạt 10 trượng và cắt nửa năm tiền công. Các người có phục?

Vì đây là điều mà Cố Mạn Phi sớm đã ra lệnh, chỉ là không ngờ vị Lục tiểu thư này lại làm thật... Khi nãy nếu họ hết sức ngăn cản thì cũng có thể cản thêm được một lúc...

Giờ Cố Mạn Phi ra lệnh xử phạt vậy thì họ không phục cũng không được nên đành cúi đầu nhận phạt.

Cố Mạn Phi lại lệnh cho quản gia gọi người thị nữ khi nãy đã dùng hết sức để ngăn cản kẻ đột nhập lại, khen ngợi rồi ban thưởng cho thị nữ đó. Nâng cho thị nữ đó từ một a hoàn chuyên phụ trách làm công việc nặng thành thị nữ thân cận của mình...

Nàng thưởng phạt phân minh như vậy giống như tát thẳng vào mặt chị em nhà Cố Thiên Thanh...

Không đợi nàng giải quyết xong mọi việc, hai chị em nhà họ Cố đã không thể ngồi yên nữa.

Cố Thiên Y gầm lên:

- Người... người thật là không nói lí mà! Chúng ta là ti tử, bước vào phòng của muội muội thì có làm sao? Nơi này chúng ta lại không được phép tới nữa sao? Đều là người nhà cả, có gì mà nói là đột nhập chứ??

- Thư phòng của phụ thân, người dám đạp cửa xông vào? Phòng riêng của mẫu thân người, người cũng dám tự ý xông vào?

Cố Mạn Phi lạnh lùng đáp trả.

Cố Thiên Y nghẹn lời:

- Cái này... đó là trường bối, phòng của trường bối chúng ta tất nhiên là không thể tự ý ra vào rồi!

- Vậy khuê phòng của vị tam tử ti tử này thì sao? Người cũng có thể tùy tiện xông vào sao?

Cố Mạn Phi nhìn xoáy vào mắt ả:

- Hay là phòng của các ti muội khác người đều có thể tự ý xông vào?

Bị hỏi vậy, Cố Thiên Y cứng họng, mấp máy miệng mà không biết nói gì để phản bác cho được...

Khuê phòng của họ cũng không phải cứ muốn vào là vào được, chỉ là trước nay bọn họ đều không coi Cố Mạn Phi ra gì, nơi ở của nàng, bọn chúng tự ý ra vào quen rồi, không những vậy chúng thậm chí còn ra tay đánh cả Cố Mạn Phi nàng...

- Lục muội, chúng ta cũng không phải cố ý xông vào khuê phòng của muội... chỉ là vì không yên tâm... Thôi được rồi, thấy muội bình yên vậy là tốt rồi. Thiên Y chúng ta ra về thôi! Về sớm còn nghỉ ngơi nữa!

Cố Thiên Thanh lên tiếng giải vây, rồi kéo Cố Thiên Y đi ra ngoài...

- Các người nghe cho rõ, đây là địa bàn của Cố Mạn Phi ta, bất luận kẻ nào xâm phạm trái phép thì cũng phải đánh đuổi ra ngay lập tức! Xảy ra chuyện gì thì đã có ta chịu!

Tiếng Cố Mạn Phi vang lên ngay sau lưng, âm thanh không lớn nhưng đầy sự bá đạo...

- Vâng, lục tiểu thư!

Tiếng đáp lại của đám thị nữ sáng lạng đến lạ! Qua sự việc lần này, thêm lời nói đảm bảo của Lục tiểu thư, thì giờ họ đã dám dồn toàn lực để làm theo lệnh của Cố Mạn Phi...

Hai tí muội họ Cố nghe vậy, bước chân khựng lại... cuối cùng cũng chỉ đành quay người bước đi...

Kẻ mà trước kia chúng ra sức chà đạp giày xéo dưới chân nay bỗng trở nên cường mạnh, lại còn liên tiếp khiến chúng mất mặt.... điều này khiến Cố Thiên Y thật không quen... và cũng rất tức tối, trên đường trở về không khỏi oán trách:

- Con tiện nhân đó thật quá ngạo mạn rồi! Dám đối xử với chúng ta như vậy chứ! Tam tí, lẽ nào chúng ta lại để yên cho nó sao?

Cố Thiên Thanh mím môi, không nói gì...

- Tam tí, tí nói xem có phải ả bị quỷ nhập hồn rồi không? Ắ như đã biến thành một người hoàn toàn khác vậy...

Cố Thiên Thanh hít một hơi thật dài:

- Nếu là quỷ nhập hồn thì hành động sẽ chậm chạp, ánh mắt lơ đãng... Ắ không giống vậy....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Đa Nghi ??

- Vậy rốt cuộc ả ta bị làm sao?

- Có thể là bị ép vào đường cùng nên ả bắt đầu phản kích thôi! Có những kẻ che giấu bản tính rất tài, bị dồn ép quá mức thì mới bộc phát ra!

- Hừ... theo muội thấy thì là nó ngứa đòn thôi! Vừa nãy muội thật muốn tát cho nó một phát, để ả đừng có vẫy đuôi cao quá như vậy nữa. Tam tí, sao khi nãy tí lại kéo muội lại chứ?

Cố Thiên Y khi nãy thật sự muốn động thủ đánh Cố Mạn Phi, chỉ là khi nãy đã bị Cố Thiên Thanh ngăn lại.

Cố Thiên Thanh lắc lắc đầu, dịu dàng lên tiếng:

- Thiên Y, Mạn Phi dù sao cũng là muội muội của chúng ta, lại còn là đích nữ của tướng phủ, muội đừng suốt ngày chỉ nghĩ đến đánh mắng muội ý, người ngoài nhìn thấy thì thật không ra thể thống gì hết!

- Muội muội gì chứ? Muội mới không có muội muội nào như thế! Đích nữ? Mẫu thân ả là loại tiện nhân bỏ chồng theo trai, loại như ả đâu có tư cách sánh ngang hàng với chúng ta...

Cố Thiên Y nắm nắm đấm, giọng nói đầy vẻ khinh thường...

- Thiên Y đừng nói như vậy, mẫu thân ả không thủ phạm nhưng ả dù sao cũng là cốt nhục của phụ thân...

- Hừ, hăng nói không chừng là cốt nhục của ai cơ! Nhìn ả xấu xí vậy, sao có thể là con của phụ thân chứ?...

Cố Thiên Y chửi rủa thêm vài câu, bỗng nghĩ ta điều gì...

- Tam tí, tí từ trường đầu giá về là vội vội vàng vàng đến đây tìm ả, rốt cuộc là vì chuyện gì? Không phải là đến thăm ả thật chứ?

Cố Thiên Thanh cười dịu dàng:

- Tất nhiên là đến thăm lục muội rồi, tí nói rồi đó là muội muội của chúng ta.... kể cả xuất thân của muội ý không tốt đẹp gì thì đó vẫn là muội muội của chúng ta. Tí sợ muội ý ở đây không quen nên mới đến xem thế nào...

Miệng ả nói tình thâm ý trọng, nhưng trong lòng ả lại nghĩ đến tên tiểu tử gặp ở trường đầu giá, ả luôn cảm thấy đối phương có gì đó rất kì quái, khiến ả có cảm giác rất quen như đã từng gặp mặt...

Tất nhiên, chiều cao, thân hình, dung mạo của tên tiểu tử kia hoàn toàn khác so với Cố Mạn Phi, chỉ là trong lòng ả cứ có chút hoài nghi...

Thế nên không đợi buổi đầu giá kết thúc thì ả đã vội vàng ra về... cũng không biết vì sao trong lòng lại cứ muốn đến chỗ Cố Mạn Phi xem xem... xem Cố Mạn Phi có ở trong nhà hay không...

Không ngờ đến đó lại bị mất mặt như vậy.... nhưng xem ra Cố Mạn Phi hôm nay không hề ra ngoài... có lẽ mình đã quá đa nghi rồi chăng...

Ả nói đường đường hoàng hoàng vậy khiến Cố Thiên Y càng bất mãn:

- Tam tì, tâm tì quá là nhân nghĩa rồi! Tì coi ả là muội muội nhưng ả ta thì chưa chắc đã coi chúng ta là tì tì đâu... Mà giờ phụ thân lại hồ đồ mà đối xử tốt với ả như vậy, chỉ sợ sau này ả có thể gả cho Ngôn ca ca, ả đâu có xứng? Tây Môn Ngôn ca ca với tì tì mới là một đôi trời sinh...!

- Và lại Tây Môn Ngôn ca ca đối với tì tì cũng rất chung tình, buổi đầu giá hôm nay để mua một sợi dây chuyền nam châu mà phải mất đến vạn lượng... hơn nữa muội còn thấy huynh ý khắc trên chiếc vòng một chữ "Thanh"... có thể thấy huynh ý thật lòng thích tì... Tì tì phải tìm cách gì để huynh ý từ bỏ hôn ước với đồ nghiệt chủng đó... Lẽ nào tì muốn sau này gả cho Tây Môn ca ca để làm phận thê thiếp sao?

- Được rồi! Thiên Y, đừng nói chuyện này nữa... cũng không còn sớm nữa... muội về phòng đi..

Hiển nhiên, Cố Thiên Thanh không muốn nói thêm gì nữa, xoa xoa tay Cố Thiên Y rồi quay người bước đi...

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Cho ta thêm một lần nữa...

Đêm đã khuya, ở phía thành đông có một khu rừng nhỏ, cây cối um tùm... giờ phút này khu rừng bao trùm dưới ánh trăng mờ ảo lại càng thêm tĩnh mịch, u ma...

Cố Thiên Thanh đi rất nhanh, trong nháy mắt đã xuất hiện ở trung tâm khu rừng, rõ ràng ả rất quen thuộc với địa thế nơi này...

Dưới một gốc cây đại thụ, một nam nhân mặc bào xanh than, tướng mạo tuấn tú, đang đứng đờ ngó trước nhìn sau...

- Tây Ngôn ca ca!

Cố Thiên Thanh khẽ gọi tên nam nhân, thân hình tựa chim bay về tổ, lao vào vòng tay nam nhân...

Vị nam nhân bào xanh than ấy chính là thập nhị hoàng tử Tây Môn Ngôn, hắn dang rộng đôi tay ôm lấy Cố Thiên Thanh, cúi xuống hôn lên đôi môi xinh xắn của nàng ta...

Đây là một nụ hôn dài, rất dài... Tây Môn Ngôn trong khi ôm hôn ả thì bàn tay hắn cũng không chút thật thà, luồn tay vào trong áo ả mà nắn nắn bóp bóp, sờ soạng đủ kiểu...

Trong chốc lát, quần áo trên người họ đã xộc xệch, hở chỗ nọ hở chỗ kia...

Tây Môn Ngôn đang thời thanh niên trai tráng, nhẹn không được, đành vật Cố Thiên Thanh xuống nền đất, giờ tay cởi quần ả ra...

Cố Thiên Thanh rõ ràng cũng đang động tình, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, nhưng vẫn cố giữ tay ngăn Tây Môn Ngôn lại:

- Ngôn ca ca, không được!

Tây Môn Ngôn thờ dõc, nhìn ả giọng nói khàn khàn:

- Thiên Thanh, cho ta thêm một lần nữa thôi! Ta thật sự rất nhớ nàng...

Cố Thiên Thanh ôm lấy eo hắn:

- Thiên Thanh... Thiên Thanh cũng muốn...nhưng... nhưng trong bụng Thiên Thanh đang mang cốt nhục của chàng, Ngôn ca ca, huynh nhẫn nhịn chút, chúng ta sau này vẫn còn nhiều thời gian mà...

Tây Môn Ngôn vẫn không thỏa hiệp, nằm đè lên ả, không chịu đứng dậy:

- Đúng một lần thôi... bản vương đã hỏi qua bà đỡ rồi, kể cả có thai thì thi thoảng một vài lần cũng không có vấn đề gì, hai chúng ta đã quá lâu rồi...

Cố Thiên Thanh nắm chặt lấy bàn tay đang định xé chiếc váy ngoài của ả:

- Một lần tất nhiên là không có vấn đề gì,nhưng... nhưng ở đây... thì...thì không được...sẽ gây hại cho con của chúng ta...

Ả sợ hắn sẽ làm liều nên vội ngồi thẳng người dậy...

Tây Môn Ngôn nghiêng răng nghiêng lợi:

- Tiểu yêu tinh đáng ghét...

Cố Thiên Thanh ôm lấy khuỷu tay hắn:

- Ngón ca ca, nếu chàng thật sự thấy mong nhớ muội... thì chi bằng nhanh đón muội về nhà, đến khi đó chàng muốn thế nào Thiên Thanh cũng chiều mà...

Giọng nói của ả dịu dàng như có thể vắt ra nước vậy...

Tây Môn Ngôn thì bỗng im bất, vốn vẫn đang ôm nhẹ thân hình ả thì giờ lập tức buông tay...

Cố Thiên Thanh giờ lại chủ động ôm eo hắn từ phía sau:

- Ngón ca ca, cái thai trong bụng muội đã được gần hai tháng tuổi rồi, thật... thật sự không thể kéo dài hơn được nữa. Chàng phải nhanh chóng nghĩ cách để loại bỏ viên đá cản đường kia đi thì chúng ta mới....

Tây Môn Ngôn thờ dài, im lặng.

Cố Thiên Thanh đợi mãi mà không thấy hắn lên tiếng, trong lòng đầy lo lắng:

- Ngón ca ca, chàng không phải... không phải thật sự định lấy con tiểu nha đầu đó đấy chứ?

Tây Môn Ngôn lại thờ dài:

- Hôn ước giữa ta và ả do phụ hoàng ban cho, chi sợ không thể hủy được...

Cố Thiên Thanh đỏ đần, giọng nói có chút sắc nhọn:

- Ý của Ngón ca ca là gì? Hôn ước ấy không hủy được? Chàng thật muốn lấy con tiện nhân xấu xí ấy về làm chính thất?! Vậy còn muội thì sao? Muội phải làm sao? Chàng không cần ta nữa sao??

Tây Môn Ngôn vội ôm lấy ả:

- Sao ta có thể không cần nàng được chứ? Muội...muội cũng phải cho ta thời gian để nghĩ cách chứ. Mấy ngày trước chúng ta lập kế đó, vốn dĩ sẽ có thể viên mãn mà giải quyết ả, nhưng ai ngờ lại thành ra như thế? ả ta vẫn sống nhăn ra, Tây Môn Nghi thì lại chết như vậy... khiến kế hoạch của chúng ta tan thành mây khói.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Im lặng mãi mãi....

Cố Thiên Thanh hít một hơi dài, vui mặt vào lưng Tây Môn Ngôn:

- Lần đó coi như con tiện nhân xấu xí ấy cao số, nhưng mà lạ thật, Tây Môn Nghi sao lại chết được chứ? Công phu của hắn không phải sắp đạt tới tứ phẩm linh lực rồi sao? Ngay cả hai chúng ta còn khó tiếp cận hắn, nếu không thì cái lần hắn trên ghẹo muội ấy chúng ta cũng không đến nỗi chạy không thoát, ai ngờ giờ lại...

Tây Môn Ngôn nắm chặt bàn tay lại:

- Ta cũng thấy rất khó hiểu, kế hoạch đó của chúng ta vốn rất hoàn hảo, một phát chúng cả hai đích, vừa báo thù được cho muội mà lại loại bỏ được con tiện nhân xấu xí đó. Đâu ngờ lại thành ra thế này, mà đáng ngại hơn là Lưu đại nhân hình như đã nghi ngờ ta rồi...

Nét mặt Cố Thiên Thanh thoáng chút lo lắng nhưng cũng vội an ủi hắn:

- Người không phải do chàng giết, trong lòng không có quỷ, có gì phải sợ?

Tây Môn Ngôn lắc đầu:

- Chủ yếu là mọi chuyện xảy ra quá trùng hợp. Ta sợ đám người của Lưu đại nhân sẽ cho rằng ta vì muốn vu vạ cho Cố Mạn Phi mà ra tay sát hại Nhạc Hoa Hầu... Hơn nữa, ta và Tây Môn Nghi trước nay không hợp, năm trước hắn lại còn lăng nhục ta trước bàn dân thiên hạ, khiến ta... khiến ta phải ôm mối nhục chui qua háng hắn, căn bản không coi một Hoàng tử như ta ra gì. Giờ hắn xảy ra chuyện, người đáng ngờ nhất chính là ta!

Cố Thiên Thanh đỡ đầu:

- Không thể thế được!

Tây Môn Ngôn cười nhạt:

- Sao lại không thể? Nếu không phải ta rõ ngọn ngành mọi chuyện, thì giờ việc đến nước này, thì chính ta cũng sẽ cho là như vậy.

Cố Thiên Thanh cố an ủi:

- Dù cho...dù cho họ nghĩ là như vậy, nhưng họ cũng không có chứng cứ, nên có nghi ngờ huynh thì cũng làm gì được? Hơn nữa huynh còn là Hoàng tử tôn quý mà Hoàng thượng rất yêu quý. Đừng nói huynh không giết Tây Môn Nghị, kể cả huynh ra tay thật thì bệ hạ cũng không thể thật sự trách tội được.

Tây Môn Ngôn lại lắc đầu:

- Khó nói lắm! Tây Môn Nghị chính là con trai độc nhất của Hoàng thúc ta, Hoàng thúc luôn rất mực yêu thương hắn... Giờ hắn gặp nạn, Hoàng thúc liền ngày ngày lên triều dâng sớ khóc than, cầu xin phụ hoàng làm chủ, điều tra hung thủ, bắt kẻ thù ác thành ngàn vạn mạng mà báo thù cho con trai ông ta. Trong tay ông ta giờ còn nắm giữ binh quyền, phụ Hoàng ta bị ông ta làm phiền không yên giấc, lại không thể làm mất lòng ông ta... Nên đã hạ lệnh cho 3 bộ trong thời gian nhất định phải tìm ra được hung thủ... Vụ việc này rất khó mà cho qua được...

Hai kẻ thù ác, ngồi bàn luận một lúc, Cố Thiên Thanh tức tối:

- Đều tại con tiện nhân xấu xí đó, nếu không phải tại ả thì đã không xảy ra nhiều việc như này! Đúng rồi, chúng ta có thể tính kế để đẩy ả ra húng tội thì sao? Cứ nói chính ả ra tay giết Tây Môn Nghị..

Tây Môn Ngôn cười khổ sở:

- ả ta là phế nhân, công phu còn chả có, nói ả ra tay giết hại người đạt ninh lục tứ phẩm như Tây Môn Nghị, ai tin?

Sắc mặt Cố Thiên Thanh trùng xuống, nói vậy cũng đúng!

Tây Môn Ngôn nghĩ một lúc lại hỏi:

- Thiên Thanh, hôm đó nàng tận mắt nhìn thấy lục muội của nàng ra ngoài sao? Có kẻ nào khác nhìn thấy nữa không?

Cố Thiên Thanh lắc đầu:

- Muội sợ khi ả ra ngoài sẽ bị ai đó cản lại nên đã cố ý lệnh cho đám lính canh trong phủ đi làm việc khác, kẻ làm chứng hôm đó là hai kẻ duy nhất tận mắt chứng kiến...

Tây Môn Ngôn nhíu mày:

- Hai kẻ đó giờ đã bị giam trong ngục tối của hình bộ với tội danh ám hại con gái tướng quân. Nghe nói đã bị tra khảo, đánh đập thừa sống thiếu chết... Nhưng hai kẻ đó cũng rất kín miệng, không khai báo ra việc nhận lệnh của muội mà ra làm nhân chứng..

Cố Thiên Thanh, tim như đập chậm một nhịp:

- Hai kẻ đó còn sống cũng là một mối họa không nhỏ, Ngôn ca ca, chàng hãy nghĩ cách diệt trừ chúng đi, có vậy mới bớt nguy hiểm.

- Bần vương hiểu, bần vương sẽ có cách khiến hai kẻ đó im lặng mãi mãi!

Giọng nói của hắn lạnh lùng đầy sát khí.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Không đành lòng ?

Bọn chúng tiếp tục thương lượng tìm cách gì mà thần không hay quỷ không biết để trừ khử hai kẻ nhân chứng giả kia... ngoài ra còn bàn đến việc loại bỏ Cố Mạn Phi.

Trong việc trừ khử nhân chứng thì quan điểm của hai bọn họ y hệt nhau nên rất nhanh đã vạch ra một kế hoạch hoàn hảo...

Nhưng còn trong việc loại bỏ Cổ Mạn Phi thì ý kiến của bọn chúng lại không đồng nhất.

Cổ Thiên Thanh có vẻ ngoài hiền lành, lương thiện... nhưng lại nghĩ ra không ít những mưu kế thâm độc để hại người! Trong giây lát mà đã nghĩ ra vài ba kế độc.

Nhưng đều bị Tây Môn Ngôn phủ quyết bởi lí do này lí do khác.... Cổ Thiên Thanh nhin không nổi, quát lên:

- Cái này không được, cái kia cũng không xong, không phải là huynh không đành lòng làm hại ả ta chứ? Huynh động lòng với ả ta rồi?

Tây Môn Ngôn giật nảy mình, phủ nhận:

- Sao có thể? Ta trước nay đều ghét cái con nha đầu xấu xí đó, nếu không phải có hôn ước ràng buộc thì ta đâu thèm nhìn tới ả ta dù chỉ một cái chứ? Thiên Thanh, muội yên tâm, kể cả sau này ta buộc phải lấy ả ta thì ta cũng sẽ nghĩ cách để phế ả thành tì thiếp, đưa muội lên làm chính thất.

Cổ Thiên Thanh tức tối, mặt đỏ phừng phừng:

- Muội còn lâu mới lấy chung chồng với con tiện nhân đó! Kể cả để ả làm tì thiếp cũng không được! Chàng tuyệt đối không được lấy ả ta!

- Được! Được! Ta sẽ không lấy ả ta! Phán chẳng, ả vẫn còn ít tuổi, chúng ta vẫn có thể từ từ tìm kế.

Tây Môn Ngôn dịu giọng dỗ dành ả.

- Ngón ca ca, huynh đợi được, muội đợi được, ả cũng đợi được.... nhưng đứa bé trong bụng muội đợi không nổi! Qua một, hai tháng nữa bụng muội cũng giấu không nổi nữa rồi...

Cổ Thiên Thanh lo cuống lên.

Tây Môn Ngôn càng lúc càng thấy đau đầu:

- Được rồi! Muội hãy để ta nghĩ, hãy để ta nghĩ! Nhất định sẽ tìm ra cách được mà!

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời rồi lại nhìn sang phía Cổ Thiên Thanh, dịu giọng:

- Không còn sớm nữa, Thiên Thanh, muội về trước đi! Giờ đang là thời khắc nhạy cảm, tốt nhất là đừng để ai phát hiện ra mối tư tình giữa hai chúng ta!

Hai người họ còn tâm sự thêm vài câu nữa rồi mới quyến luyến chia tay, mỗi kẻ một ngã.

Khu rừng lại hồi phục về tĩnh mịch vốn có, bỗng một con gió thổi qua, một cây cỏ thụ cách đó không xa khẽ lắc lư lắc lư, một bóng người hiện ra...

Đáng người nhỏ nhỏ, đôi mắt sáng như ánh sao trên bầu trời... chính là kẻ xấu xí mà hai người kia vừa nhắc tới - Cổ Mạn Phi.

Nàng không những giỏi thuật hoán vị mà tài nguy trang cũng thuộc loại thượng đẳng.

Khi này nàng ẩn mình trên cây cỏ thụ kia, dường như hợp nhất với bóng đêm, hai kẻ kia đứng đó nói chuyện lâu vậy mà cũng không phát hiện ra chút gì bất thường cả.

Giờ nàng đang nằm vắt vẻo trên một cành cây, đôi chân nhỏ xinh đung đưa đung đưa, đáng vẻ rất chi là thư thái, nàng khẽ búng búng tay, chiếc miệng nhỏ xinh chum chim nở nụ cười...

Lần này nàng quyết định bỏ giấc ngủ ngon để theo chân bông bạch liên đến đây thật là một quyết định chuẩn xác, thu thập được không ít tin tức có giá trị...

Xem xem nàng đã nghe được những tin nóng hổi gì nào?

Một viên Nam châu có khắc tên, mang thai được gần 2 tháng, lại còn kế hoạch trừ khử hai nhân chứng giả...

Oa...oa nàng mà không tương kế tựu kế thì sao có thể yên lòng đây?

Nàng cúi xuống suy nghĩ một chút, rồi đứng dậy vờn vai cho giãn gân cốt...

Hôm nay coi như mất toi giấc ngủ rồi, giờ nàng còn phải đi làm một số việc nữa để cho đôi câu nam nữ ấy tha hồ mà đắc ý đi...

Nàng đang định đứng dậy rồi đi thì bỗng có cảm giác rất lạ, lập tức quay đầu lại!

Phía sau lưng chỉ có tiếng gió thổi lá cây lao xao lao xao...

Nàng nhú mày, kì lạ, vừa xong nàng cảm giác như có ai đó đứng phía sau thổi hơi vào gáy mình....

....

Là ảo giác hay thật sự có ai đó đứng sau lưng nàng? Là người hay là ma???

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Lễ nào có ma ?

Nhưng sau lưng đứng là không có người, chỉ có vài cành cây nhỏ nhỏ đang đu đưa trong gió. Cành cây nhỏ xíu như này đến con chim còn đậu không nổi chứ đừng nói đến người....

Nàng mím mím môi, rút từ eo ra một con dao, cầm nghịch trong tay, bỗng như trượt tay mà vung ra sau.

Nhát dao nhanh như chớp....

Nếu đúng là có gì đó ở phía sau, thì nhát kiếm này cũng đủ khiến đối phương phải hiện nguyên hình rồi.

Nhưng nhát kiếm ấy chỉ chém vào trong không khí, không chạm phải bất kì thứ gì.

Lễ nào có ma?

Cổ Mạn Phi cúi xuống, búng đầu ngón tay, một lá bùa xuất hiện, bay lên trong không trung, trong phạm vi một trượng quanh nàng vài vòng, rồi bay trở lại nơi bàn tay nàng.

Nàng giơ đầu ngón tay lên mũi người, không có mùi gì khác lạ.

Đây là lá bùa trừ ma quỷ.... ở thời hiện đại nàng có kết giao cùng mấy vị kì nhân, và có mối quan hệ không tồi với một vị pháp sư chuyên trừ tà... Vị pháp sư ấy đã dạy cho nàng vài bước vẽ bùa đơn giản... dù nàng mới chỉ học được một chút nhưng cũng đủ để đối phó với những loại tiểu quỷ...

Chỉ cần dùng lá bùa này thì bất kể là loại ma quỷ gì cũng đều sẽ hiện nguyên hình, giờ lá bùa đã bay lượn trên không trung vài vòng vậy rồi mà không có gì lạ xuất hiện, xem ra là nàng đã nghi quá rồi.

Chắc chỉ là con gió thổi qua mà thôi.

Nàng khẽ xoay người, trong giây lát đã biến mất khỏi nơi vừa đứng...

Thân hình nàng biến mất không lâu, thì trên chính cây đại thụ ấy lại xuất hiện một người khác...

Một thân y phục màu khói, tóc buông tự nhiên, chỉ dùng một dải lụa thắt ở nơi bờ trán kéo xuống gáy, giữa dải lụa có khảm một viên đá quý màu đỏ có hình dạng như mắt hồ li, lấp la lấp lánh dưới ánh trăng dịu nhẹ.

Trên khuôn mặt người này có mang một chiếc mặt nạ hình mặt hồ li, ẩn sau chiếc mặt nạ là cặp mắt long lanh như mặt nước hồ dưới ánh trăng, thần bí vô cùng...

Nhân vật thần bí cũng ngồi đó, dáng ngồi còn thư thái hơn cả Cổ Mạn Phi khi nãy... y bào buông thõng xuống phía dưới, khẽ phát phơ trong gió.

Cành cây mà hắn đang ngồi, thật sự rất rất là mỏng manh, mỏng manh yếu ớt hơn cả cành liễu non, ví như một đứa trẻ con nghịch ngợm cũng có thể ra tay bẻ gãy.

Hắn ngồi đó, ngồi trên cành cây yếu ớt ấy, dáng ngồi vững trãi đến lạ lùng, cành cây im ắng không chút lay động...

Nếu như chú ý nhìn kĩ thì sẽ phát hiện ra, cành cây mà hắn đang ngồi ấy nằm rất gần cành cây mà khi nãy Cổ Mạn Phi đã ngồi... nếu như Cổ Mạn Phi vẫn ngồi đây thì sẽ hết như đang ngồi trong vòng tay hắn ta vậy...

Một chân chống gọng lều, một tay chống gọng cầm, mái tóc buông xõa xuống, rõ ràng nơi này đang được bao trùm bởi màn đêm tăm tối, thì giờ hắn ngồi đây như một tia nắng xuân, soi rọi mọi thứ xung quanh, xua đi màn đêm tăm tối...

Nhìn theo hướng mà Cổ Mạn Phi biến mất, khóe miệng nhếch lên...

.... tiểu nha đầu đó chắc chắn đã không phát hiện ra hắn ngồi ngay sau lưng....

Nhưng tính cách giác của tiểu nha đầu thật là cao,khi nãy hấn chẳng qua chỉ khê hít thở chút thôi, chỉ là khê áp sát chút vào sau gáy tiểu nha đầu thôi mà đòi lại nhát dao như vậy...

Rõ ràng không có chút linh lực nào mà động tác lại nhanh như chớp... sít chút nữa là chém đứt một góc áo bào của hấn rồi.

Lá bùa của nàng cũng không tệ, hấn cũng coi như là kẻ đi nhiều biết rộng mà cũng không thể nhìn ra trên lá bùa vẽ những gì...

Lại còn cái cách mà tiểu nha đầu biếm mắt nữa... kì quái, kì quái...

Đứa trẻ này như đã trở thành một người khác vậy...

Hấn cúi xuống, suy nghĩ giây lát, khê cười... đứng dậy, thân hình màu khói ấy nhạt dần, nhạt dần... biến mất trong không khí...

.....

Nhân vật này là ai??? Là ai???

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Có muốn báo thù ?

Đêm càng khuya....

Hộ vương phủ....

Sau cái chết thảm của con trai, vài ngày ngắn ngủi, mái tóc của Hộ vương đã bạc đi phân nửa.... lại một đêm mất ngủ...

Ông ta đã triệu kiến cả Lưu đại nhân và Bát vương gia, sau một hồi tìm hiểu, biết được vụ việc xảy ra trong Cố phủ ngày hôm đó... trong lòng đã nghi ngờ tất cả là do Tây Môn Ngôn đứng sau thao túng, hại chết Tây Môn Nghị... chỉ khổ nỗi không có chứng cứ...

Hơn nữa, hiện tại Tây Môn Ngôn lại đang rất được Hoàng đế yêu quý, nếu đứng hấn ta là hung thủ thì bản thân ông ta cũng khó mà làm gì được hấn.

Hộ vương vừa có công lớn với triều chính nắm binh quyền trong tay, lại là huynh đệ ruột thịt của đương kim Hoàng đế.... xưa kia vì giúp Hoàng đế đăng cơ mà đã lập bao công lớn.... sau này Hoàng đế lên ngôi thì đã phong ông ta thành Hộ vương, quyền cao chức trọng, không ai dám đắc tội...

Trước nay đều là người khác bị ông ta ức hiếp mà vẫn phải ngậm bồ hòn làm ngọt... vậy mà giờ đây tình thế đảo điên...

Sự đổi chuyển thế xoay vòng như vậy khiến ông ta vô cùng tức tối... nhưng nhất thời cũng không nghĩ ra cách gì để đối phó.

Ông ta có không ít thế thiếp, nhưng con cái thì hiếm muộn, bao năm rồi cũng chỉ có Nhạc Hoa Hầu là con trai độc nhất... vậy mà giờ lại có kẻ ra tay giết hại đứa con cưng ấy... mỗi hận trong lòng ông ta hiện tại không thể dùng từ ngữ gì để diễn tả cho hết được....

Đêm nay ông ta một mình ngồi trong phòng, không gọi thế thiếp nào đến hầu hạ cả.... trong lòng ông ta đang ngập tràn những suy nghĩ làm sao để báo thù cho con...

Bỗng ô cửa sổ tối sầm lại, một giọng nói lạnh như băng vọng vào:

- Muốn báo thù cho con trai ông không?

Hộ vương vốn là người luyện võ, vội bay người ra ngoài, chỉ thấy một bóng người đứng bên cửa sổ... dáng vẻ người đó khá là kì quái, một thân hắc y, đôi chân rất dài, đeo một chiếc mặt nạ quỷ quái, đứng đó tựa như một sứ thần bóng đêm vậy.

- Người là ai?

Hộ vương giờ tay với lấy bảo kiếm, cầm thanh kiếm chỉ thẳng mặt người đối diện.

Kẻ đeo mặt nạ quỷ chẳng chút để tâm tới thanh kiếm đang chỉ trước mặt.

- Có muốn biết ai là hung thủ hại chết von trai ngươi không? Có muốn báo thù không?

Bàn tay Hộ vương run lên:

- Muốn!

- Vậy được, nghe ta nói đây...

Kẻ đeo mặt nạ quỷ cất giọng nói bình thản đến lạnh lùng....

Nghe xong, sắc mặt Hộ Vương đầy vẻ kinh ngạc, phần uất...

Ông ta vốn đã nghi ngờ Tây Môn Ngôn 7, 8 phần, giờ thì lại càng chắc chắn đến 9 phần rồi...

Ông ta nắm chặt 10 đầu ngón tay, kêu răng rắc, máu nóng dồn lên đầu...nhưng ông ta cũng không phải kẻ bông bột, hồ đồ... thậm chí tâm kế còn không ít...

Ông ta cố gắng nén cảm giác tức giận xuống.... chăm chú nhìn vào kẻ lạ mặt kia....

..... kẻ này đáng người tuy nhỏ bé nhưng lại toát ra một thứ khí chất phi phàm...

- Các hạ là ai? Sao có thể biết tường tận mọi chuyện như thế?

Hộ vương không khỏi nảy sinh nghi ngờ...

Kẻ đeo mặt nạ quỷ bật cười đầy vẻ châm chọc:

- Ngài có thể tin ta mà cũng có thể không tin. Nhưng hãy nhớ kỹ một điều, nếu thật lòng muốn báo thù thì nhất định phải làm lớn việc này lên, có thể thì bệ hạ mới không thể thiên vị, lấp liếm việc này được.

Hộ vương im lặng một lúc:

- Việc ngươi nói bản vương sẽ điều tra....

Miệng nói vậy nhưng thân hình ông ta bỗng lao nhanh về phía kẻ lạ mặt...

Hộ vương nhiều năm nắm giữ binh quyền nên võ công không tồi, hơn nữa ông ta còn ra tay bất ngờ vac nhanh như vậy.... ngỡ rằng có thể dễ dàng tóm được kẻ lạ mặt....ai dè đối phương như đã chuẩn bị từ trước, thân hình khẽ dịch chuyển và biến mất trong tích tắc....

Hộ vương: "....."

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Là ai ?

Gặp ma sao?

Ông ta lập tức mở cửa lao ra ngoài:

- Người đâu!

Ần sĩ canh gác xung quanh phủ cùng lúc hiện thân, bao vây quanh ông ta.

- Vương gia!

- Các vị khi nãy có nhìn thấy một kẻ nào đó chạy ra từ phòng của ta không?

Hộ vương khẽ lên tiếng.

Mấy người đó đưa mắt nhìn nhau, kẻ đứng đầu nhóm người đứng lên trước:

- Vương gia, chúng thuộc hạ luôn đứng canh gác nghiêm ngặt cả 4 phía xung quanh đây, không dám lơ là dù chỉ một chút... nhưng không hề thấy bất kì ai ra vào ạ!

Hộ vương phủ vốn nổi tiếng có canh gác cẩn mật, nhất là nơi ở của Hộ vương lại càng được tăng cường bảo vệ hơn, giống hệt như một chiếc thùng sắt, đừng nói là người, đến ngay cả một con muỗi cũng không thể bay thoát được ra ngoài...

Hộ vương cũng rất là tin tưởng vào lời nói của đám thuộc hạ của mình, nghe họ nói vậy thì trong lòng ông ta lại càng thêm bất an.

Kề khi nãy rút cuộc là ai?

Thần tiên? Yêu quái?

Ông ta khẽ hít một hơi dài, người này tuy thần bí khó đoán, nhưng ít nhất thì không có ý hại ông ta.... những điều mà đối phương vừa nói đến, ông ta sẽ cho thân tín đi điều tra, xem thực hư thế nào...

Ông ta dẫn đo giấy lát rồi ra lệnh cho đám hộ vệ đi tìm hiểu một số việc.

Đám hộ vệ nhận lệnh, cáo lui.

Tây Môn Ngôn, Tây Môn Ngôn, không phải ngươi hại chết con trai ta thì thôi... còn đúng là ngươi, bản vương quyết phải khiến ngươi phải trả nợ máu này.

Đêm nay lại một đêm không yên bình!

Bao kẻ mất ăn mất ngủ, trong đó có thập nhị Hoàng tử Tây Môn Ngôn.

Hắn vừa mới đặt lưng xuống giường, không biết sao tự dưng lại hắt hơi một cái rõ lớn, da gà da vịt nổi lên khắp thân người...

Hắn xoa xoa mũi, không khỏi hồ nghi...

Là ai chửi sau lưng hắn vậy chứ?

.....

Khoảnh khắc tối tăm nhất trước khi bình minh đến, trên trời cao, vài ngôi sao đang thi nhau nhấp nháy nhấp nháy...

Bờ sông bên ngoài thành, nước sông đang ào ào chảy...

Cố Mạn Phi dùng thuật hoán dịch vị đến bên bờ sông, đêm nay nàng thật sự đã rất bận rộn, khó tránh được khiến cho cơ thể mỏi mệt, khi nãy trong lúc dùng thuật hoán dịch có chút sai sót, sứt chút nữa là lao xuống sông rồi... may mà nàng phản ứng nhạy bén...

Nàng trước giờ làm gì cũng rất nhanh nhẹn... đến bên bờ sông, lập tức cởi bỏ đôi cà kheo đeo ở chân ra, rồi lại cởi tiếp chiếc quần đen dài rộng cùng với chiếc bảo mâu đen ra.... rồi buộc chúng vào cùng một tảng đá lớn... sau đó vắt xuống sông sâu.

Khi ném tảng đá nàng đã rất khéo léo, nên khi tảng đá rơi xuống nước cũng chỉ phát ra tiếng động rất khẽ, không gây ra sự chú ý cho đám binh lính canh gác trên tường thành.

Nhìn mặt nước trở lại về yên ả vốn có, nàng khẽ thở phào nhẹ nhõm...

Thật mệt! Nhưng cũng đáng!

Nàng tin là sau những việc mà nàng vừa bí mật bố trí xong, không chỉ việc hôn sự của nàng có thể quang minh chính đại mà hủy bỏ, mà còn có thể báo thù cho cái chết oan uổng của cô chủ, để bắt đầu câu nam nữ kia phải trả giá cho những việc nhơ nhớp mà chúng đã làm.

Nàng gơ bàn tay nhỏ xinh lên che miệng lại, nàng lại ngáp thêm cái nữa rồi, đang định dùng thuật hoán dịch trở về ngủ một giấc ngon lành, thì bỗng bên tai gió khẽ thổi mạnh, vang vọng trong gió có tiếng thở dài...

Tiếng thở rất khẽ tựa như cánh hoa bay trong gió, tựa gió xuân khẽ lay động cành lá... thậm chí nghe còn rất... hay...

Thân hình Cố Mạn Phi như hóa đá, vội quay đầu nhìn lại, nhìn về nơi vừa phát ra tiếng than...

Nhưng...

Không phát hiện ra điều gì...

Bờ sông vắng lặng, không một bóng người, chỉ có một mình nàng mà thôi...

Gặp ma sao?

Cố Mạn Phi mím môi, không muốn lãng phí thêm lá bùa nữa, cúi đầu xuống, bỗng gơ tay viết chữ lên không trung:

- Là người hay quỷ? Ra đây!

.....

Lại là ai đây?

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Chúng ta có thù oán gì sao ?

Nàng viết ra hàng chữ đó vốn cũng chẳng hi vọng sẽ nhận được câu trả lời. Chẳng qua chỉ coi đó như một lời cảnh cáo hoặc ép đối phương ra mặt...

Đầu ngón nét chữ cuối cùng vừa viết xong, thì trong không trung lại chậm chậm hiện ra dòng chữ được dùng hàn băng viết thành.

" Không phải người không phải ma, không ra!

Hàng chữ đó bằng không mà hiện ra, như ngọn lửa ma xuất hiện trước mắt Cố Mạn Phi, khiến nàng giật nảy mình.

Nàng khẽ lùi sau một bước, nhìn dòng chữ, nét chữ rất đẹp, rất có khí chất....hàng chữ còn bay lượn xung quanh người nàng một vòng rồi mới từ từ tan vào hư không...

Khi dòng chữ ấy tiêu tan thì vẫn mang đậm hơi lạnh toát khiến không khí xung quanh nàng trong chốc lát hạ xuống khá nhiều...

Đây là môn công phu gì chứ?

Thật kì quái! Cũng thật cao cường!

Nếu đối lại là người khác, ở một nơi hoang vắng mà gặp phải điều kì quái như này thì có lẽ đã sợ hãi mà bỏ chạy mất dép rồi.... còn không nữa thì cũng sẽ ngồi sụp xuống mà run lẩy bẩy rồi.

Người gan lớn hơn chút thì sẽ rút gươm kiếm ra mà hộ quanh người hoặc dùng kiếm chém qua, dùng chiêu "gió thu quét lá rụng" nhằm ép đối phương ra mặt.

Còn Cố Mạn Phi thì chỉ khẽ nhếch mép, giờ tay lên viết tiếp vào không trung:

- Các hạ muốn thế nào? Ta và các hạ không thù không oán, ta nghĩ các hạ cũng sẽ không làm khó ta đâu chứ!?

- Khó nói!

Dòng chữ bằng hàn băng lại hiện ra, hình như còn mang hơi lạnh nặng nề hơn....

Cố Mạn Phi "....."

Cái từ "khó nói" này là để phủ nhận câu "không thù không oán" hay là câu "không làm khó" đây??

- Các hạ viết hai từ trên, thứ lỗi cho tại hạ ngu muội, không hiểu!

Cố Mạn Phi viết tiếp...

- Giờ chưa nghĩ ra!

Cố Mạn Phi: "..."

- Chúng ta có thù oán gì sao?

Cố Mạn Phi có chút thăm dò...

Lát sau, đối phương đáp lại hai chữ lạnh thấu tim gan:

- Ha ha!

Không phải chứ? Nàng hiện giờ đã cải trang, dung mạo hiện tại căn bản không phải là dung mạo thật.... Chẳng có lẽ nàng đã cải trang thành một người có tướng mạo như này thật ư? Và thế là kẻ thù của người đó đã tìm đến nàng để báo thù?

Nàng không biết đối phương là thần thánh phương nào nên cũng không định cho đối phương biết rõ chân tướng của mình, do dự chút,bắt đầu viết:

- Thiên hạ này người có dung mạo gần giống nhau không ít, có thể các hạ đã nhận nhầm người rồi!

Nàng đến thế giới này mới có vài ngày,nhưng nàng không có nhớ là mình đã gây thù kết oán với một kẻ địch biến thái đến như này!

Trong khoảng thời gian này nàng đã thử dò xét xung quanh.... nhưng không phát hiện ra chút manh mối gì cả...

Vậy thì cái vị đang ở đây nói chuyện cùng nàng chính là cao thủ trong tất cả các cao thủ rồi...

Hàng chữ bằng hàn băng tiêu tan dần trong không trung... nhưng Cổ Mạn Phi nghĩ mãi nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra trên đời này có ai biết loại công phu biến thái này...

Môn công phu này thật là quá hoa mỹ...quá độc...

- Chắc chắn ta không phải là người mà các hạ cần tìm! Đây là lần đầu chúng ta mới gặp nhau!

Cổ Mạn Phi lại giải thích....

- Vậy sao??

Vẫn là hàng chữ màu xanh được viết lên bởi hàn băng,mang ý lạnh khắc cốt ghi tâm. Tựa như một nam nhân yêu nghiệt lạnh lùng như tảng băng ngàn năm tuổi đang thư thái đứng ngay trước mặt nàng vậy...

Cổ Mạn Phi lật tung trí óc cũng không tìm ra một ai mà nàng quen có biết đến loại công phu biến thái này.... và kẻ thù thì lại càng không...

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Sẽ báo thù...

Thấy trời đã hừng sáng,Cổ Mạn Phi nhếch môi cười, nhanh tay viết lên không trung:

- Các hạ không tin thì ta cũng hết cách. Các hạ nếu vẫn cho rằng có thù với ta thì cứ đến mà báo thù, ta sẽ tiếp hết! Nếu là nhận nhầm người thì xin các hạ đừng có bám lấy ta nữa, ta không có hứng chơi trò mèo vờn chuột với các hạ đâu! Tạm biệt! Không, tốt nhất là vĩnh biệt đi!

Viết xong mấy câu đó, không chút chần trừ, quay người, biến mất khỏi nơi đó,rồi dùng thuật hoán dịch vị dời đi.

Bờ sông lại hồi phục về yên bình, tĩnh lặng vốn có... lát sau,một vị nam nhân xuất hiện...

Mặt nạ quý,dây băng trán có hình mắt hồ li, mái tóc đen dài bay trong gió,khoác bào màu trắng phấp phới tung bay,cả thân hình tựa như cây chi lan ngọc trên đỉnh núi tuyết, chỉ nhìn bóng người thôi cũng đủ thấy là một chàng trai khí chất hơn người rồi.

Chàng đứng đó,nhìn dòng nước, khóe môi khẽ nhếch lên.

Tay giơ lên, dòng nước sông đang hiền hòa chảy bỗng như bị một bàn tay vô hình khuấy động, nước cuộn cuộn chảy, dòng nước dựng ngược lên về bốn phía.

Vài giây sau, bàn tay chàng khẽ giơ vào không khí, tiếng nước chảy ào ào, rồi một vật gì đó từ lòng sông bay vút lên, bay về phía bờ sông nơi mà chàng trai đang đứng.

Vật đó chính là tảng đá có buộc quần áo, mặt nạ... mà Cổ Mạn Phi vừa ném xuống lòng sông.

Chàng cúi xuống nhìn, nhìn thủ pháp mà Cổ Mạn Phi đã dùng để buộc những thứ đó vào tảng đá.

Vật mà Cổ Mạn Phi ném khá là đặc biệt, cách mà nàng buộc đồ vào tảng đá cũng rất là kì quái mà hiệu quả,những món đồ đó tuyệt đối sẽ không bị tuột ra khỏi tảng đá.

Chàng khẽ lắc đầu,rất rõ ràng,chàng không hề thích cách mà nàng gói ghém những đồ này,ngập ngừng một chút,rồi chàng búng ngón tay, vết sáng màu trắng vụt qua, những vật bị buộc trên tảng đá đều bị bung ra...

Chàng chăm chú ngắm nhìn chiếc cà kheo, không quá cao,chi khoảng 30 phân, người lùn một chút đứng lên thì cũng sẽ biến thành một người có chiều cao bình thường... chi là đôi chân sẽ dài hơn người thường một chút. Nếu khoác lên người một chiếc khoác bào dài thì cũng không dễ bị phát hiện...

Hóa ra tên tiểu tử ấy đã dùng cách này để cải trang nhằm đạt được mục đích của mình... thật là thú vị...!

Chàng lại cầm lấy chiếc mặt nạ lên xem, đây là một loại mặt nạ khá là phổ thông, trên đường lớn có bán rất nhiều, so với chiếc mặt nạ mà chàng đang đeo thì quá ư là tệ...

Không có chút nghệ thuật nào cả!

Chàng xoa xoa cằm...

Xem ra tiểu tử này vẫn không biết nàng và hắn đã có thù từ trước...

Vẫn tưởng như mình là người vô tội đáng thương...

Đúng là chàng sẽ báo thù, chỉ là không biết tiểu tử đó có đỡ nổi hay không mà thôi....

Bàn tay chàng khẽ động một chút, những món đồ đó tự động xếp thành một hàng thẳng trên không trung, xếp từ cao xuống thấp, đều tăm tắp, rất là đẹp mắt.

Bàn tay chàng như một ảo thuật gia đang trình diễn, chỉ một cái hất tay, những món đồ vốn ướt đẫm nước lập tức khô cong, ngay cả tảng đá kia cũng không còn dính một giọt nước nào cả.

- Ai bên dưới?

Có thể là do chàng làm ra tiếng động quá lớn mà cũng có thể đã đến giờ ngủ dậy, một tên lính canh vốn đang ôm binh khí ngủ ngon lành trên tường thành bỗng choàng tỉnh, ánh mắt còn đang mơ màng, khẽ đưa mắt nhìn xuống phía dưới... lập tức sợ run người...

Trời tờ mờ sáng, có một bộ y phục màu đen xuất hiện trên không trung, giống như bóng ma bay phấp phới...

Đôi chân tên lính canh run lập cập... sau tiếng quát lớn của hắn thì bộ y phục đó như có chút hoảng mà rơi xuống...

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Gấp gọn như vậy ?

Những người lính khác nghe thấy tiếng động thì cũng đều quay nhìn sang hướng đó nên tất nhiên cũng nhìn thấy cảnh đó, người người đều sợ hãi, thất kinh.

Vì trời còn chưa sáng hẳn, mọi người đều không nhìn rõ hình dáng bộ đồ khi rơi xuống.

Có một tên lính, võ công cao, gan lớn liền vận dụng khinh công, nhảy từ tường thành xuống.... mọi người thấy vậy thì đều vì sự an toàn của hắn mà toát hết mồ hôi hột.

Lát sau, tên lính đó mao đầu ra từ vị trí khi nãy bộ đồ rơi xuống, vài bước khinh công bay trở lại tường thành, lúc này hắn ôm theo một sấp đồ.

Đó chính là bộ đồ màu đen, giờ đã được ai đó gấp lại rất gọn gàng, ngăn nắp, một vết nhăn cũng không có.

Trên sấp đồ đó còn có một chiếc cà kheo và một chiếc mặt nạ....

- Đây là?

Lúc này tên trưởng quan quản lý đám lính gác trên tường thành cũng đã kịp chạy tới.

Tên lính khi nãy, quỳ xuống bẩm báo:

- Bẩm trưởng quan, đây là vật phát hiện được ở dưới bờ sông hồ thành, và không phát hiện ra bất kì nhân vật khả nghi nào khác ạ!

Tên trưởng lĩnh hỏi tiếp:

- Gấp gọn gàng như này.... người gấp à?

- Thuộc hạ phát hiện ra vật này thì nó đã được gấp gọn rồi thưa trưởng quan!

Tên trưởng quan khi này cũng đã nghe đám binh lính báo qua sự việc...giờ nhìn sắp đồ gấp gọn gàng vậy thì có chút thất thần.

Từ khi phát hiện bộ quần áo như ma quỷ bay lượn trong không trung cho đến tên lính gan dạ nhảy xuống đi tra xét, cả quá trình ngấn ngủ trong nháy mắt vậy....

Thế mà bộ đồ này đã kịp được gấp gọn gàng như vậy....

Chuyện xảy ra như này, chỉ có thể là bờ sông này xuất hiện quỷ quái hoặc có cao thủ tuyệt thế đã có mặt ở đây.

Bất luận là nguyên nhân nào thì cũng rất là kì quái... cần phải trình báo ngay với thượng cấp.

.....

Cổ Mạn Phi đang nằm ngủ ngon lành trong khuê phòng của mình.

Không có lệnh của nàng thì không ai dám xông vào làm phiền nàng.... đến tận chiều tối nàng mới bị tiếng ồn ào bên ngoài làm cho tỉnh giấc.

Nàng từng là một sát thủ tài ba nhiều năm lẫn lộn trong thế giới hắc ám... thường ngày, kể cả khi ngủ cũng luôn đề cao cảnh giác.... chỉ một tiếng động nhẹ là có thể lập tức bật dậy ngay và hơn nữa nàng cũng sẽ không bao giờ ngủ một giấc dài như này.

Nàng giờ tay ấn ấn vào hai bên thái dương, có thể do cơ thể này còn nhỏ tuổi quá chăng?

Trẻ con thường ham ngủ nhiều, chỉ hơi bận rộn, ít ngủ chút thôi là sẽ mệt mỏi....

Đầu gối nàng ở thời hiện đại, 3 ngày 3 đêm không ăn không ngủ vẫn hoạt bát như thường.

Nàng lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài, nghe giấy lát nàng đã hiểu đại khái....

Bên ngoài là Cổ Tạ Thiên, đi cùng còn có ngũ tử của nàng Cổ Thiên Y.

Bởi không có lệnh của nàng nên thị nữ hiển nhiên là không dám để cho ông ta tự ý xông vào phòng của Lục tiểu thư.

Đây có lẽ là lần đầu tiên Cổ Tạ Thiên gặp phải sự đả ngộ như này nên vô cùng giận dữ... lại thêm Cổ Thiên Y đứng cạnh thêm dầu, đổ lửa, khiến ông ta càng thêm bốc hỏa.

Cổ Mạn Phi đã nghe ra sự tận tâm tận lực của đám thị nữ, không run sợ trước cường quyền của tướng quân....

Bất luận Cổ Tạ Thiên uy hiếp như nào, bọn họ đều không lui dù chỉ nửa bước.

Cổ Tạ Thiên đại nộ, giăng co giấy lát liền lệnh cho cận vệ giải quyết ngay đám thị nữ to gan lớn mật này....

Cổ Thiên Y đắc ý đứng đó....

Ả sớm đã thấy đám thị nữ này của Cổ Mạn Phi rất là ngứa mắt rồi.... Giờ đám người này dám chặn đường người đứng đầu Cổ phủ, đó là tự tìm đường chết mà thôi!

Tính tình Cổ Tạ Thiên nóng nảy như Trương Phi, khi còn trong quân doanh, một lời không vừa tai là có thể lao vào đánh nhau ngay.... Sau này vào kinh nhậm chức, sau nhiều năm lẫn lộn trong chôn quan trường thì tính tình nóng nảy đã giảm bớt hơn chút.... nhưng giang sơn dễ đổi, bản tính thì khó dời...

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Có gì sai ?

Người hầu kẻ hạ trong phủ làm sai sót điều gì thì đều sẽ bị trừng phạt rất nặng, cũng đã không ít kẻ đã bị hạ lệnh hành hình cho tới chết.

Thế nên mọi người trong phủ đều rất sợ ông ta, nhìn thấy ông ta thì đều sợ hãi như chuột gặp phải mèo vậy.

Giờ ông ta đang thật sự rất tức giận, đám thị nữ này mà rơi vào tay ông ta thì kết cục của họ sẽ là trận đòn roi man rợ, có thể còn mất mạng ngay trong lúc hành hình...

Đám binh lính tựa lang sói kia nhận lệnh, đang định tấn công đám thị nữ... một giọng nói lạnh lùng vang lên từ phía trong:

- Dừng tay!

Cố Mạn Phi từ trong phòng bước ra.

Bản thân nàng toát ra một thứ khí chất phi thường, chỉ một ánh mắt cũng đủ khiến đám binh lính lạnh sống lưng, lập tức dừng lại.

Đám thị nữ thấy chủ nhân của mình xuất hiện, lập tức cúi người hành lễ:

- Tiểu thư!

Cố Tạ Thiên nhíu mày:

- Mạn Phi, thì ra con ở trong phòng, sao không ra đây sớm?

Nói rồi lại quay sang đám thị nữ, con giận vẫn chưa nguôi.

- Đám thị nữ này của con thật là hỗn xược quá mức! Dám cả gan cản đường bản tướng quân! Thật là lũ phản đồ, cần phải dạy cho chúng một bài học...

Định ra lệnh cho đám lính ra tay bắt giữ đám thị nữ lại thì Cố Mạn Phi tiếp tục nói:

- Cố tướng quân, đám thị nữ này là ngài ban cho ta rồi phải không?

- Đúng vậy!

Cố Tạ Thiên trả lời dứt khoát.

- Vậy bốn phận của thị nữ là gì?

- Tất nhiên là hầu hạ chủ nhân, phục tùng chủ nhân rồi!

- Đã như vậy thì giờ đã là người của ta, nghe lệnh của ta mà hành sự có gì sai? Cố tướng quân sao lại muốn bắt giữ họ?

Cố Mạn Phi lạnh lùng chất vấn.

Nàng liếc nhìn đám thị nữ:

- Bọn họ không sợ cường quyền, làm theo lệnh của chủ nhân đến cùng, trung thành như vậy, có thể gọi là tâm phúc... Tướng quân từng cầm quân ra chiến trường, lẽ nào lại xuống tay trừng phạt những tướng sĩ trung thành sát cánh kề vai của mình sao?

Lời nói có tình có lý, khiến cho Cố Tạ Thiên cứng họng:

- Cái này....

Hàng lông mày rậm của ông ta nhíu lại:

- Bọn họ trung thành với con là đúng nhưng đến cả ta mà cũng chặn đường..

Cố Mạn Phi tiếp:

- Vậy là lỗi của Mạn Phi rồi, là Mạn Phi lệnh cho họ ngăn không cho ai được vào làm phiền Mạn Phi... và cũng không nói là ngoại trừ Cố tướng quân. Cố tướng quân nếu quyết muốn phạt họ vậy thì cứ phạt ta đây. Còn họ, ta không cho phép ai động đến!

Ánh nắng hoàng hôn chiếu lên người, lời nói kiên quyết, mạnh mẽ.... đáng người tuy thấp bé nhưng toàn thân lại toát ra một khí chất, đức độ hơn người... khiến mọi người xung quanh cảm nhận thấy nàng thật cường mạnh.

Đám thị nữ vô cùng cảm động, cùng nhau quỳ xuống trước chân nàng:

- Tiểu thư, chúng nô tì nguyện mãi mãi trung thành với tiểu thư!

Nói rồi quay sang phía Cố tướng quân:

- Tướng quân muốn trừng phạt thì hãy trừng phạt chúng nô tì, đừng phạt tiểu thư!

Cố Tạ Thiên: "...."

Ông ta ngắm nhìn cô con gái nhỏ này của mình, giống như hôm nay mới nhìn thấy nàng lần đầu.

Từ sự dò xét, hồ nghi rồi đến tán thưởng.... bỗng ông ta cất tiếng cười lớn:

- Giỏi! Giỏi! Đúng là hổ phụ sinh hổ tử! Không hổ là con gái của Cổ mẫu! Có khí chất, có đức độ!

Chuyển nộ thành hi, đầy mắt lấp lánh ánh cười

Ông ta có không ít con gái, nhưng không một ai có tài trí có đức độ như Cổ Mạn Phi....đến ngay cả đứa con trai mà ông ta lấy làm đắc ý nhất cũng không có được cái cốt cách đó.

Càng là quân nhân thì càng yêu quý những người có đức độ có trí khí kiên cường.... Cổ Tạ Thiên cũng không ngoại lệ.... Thấy Mạn Phi là người có cốt cách như vậy thì sớm đã quên hết chuyện không vui khi nãy...

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Hối hận ? Bù đắp ?

- Mạn Phi, phụ thân không trách con và cũng không trách phạt thị nữ của con. Con nói đúng, bọn họ không có tội mà thậm chí còn có công. Người đâu! Thưởng cho mỗi thị nữ này 30 lượng bạc!

Cận vệ nhận lệnh rồi đến ngân khố lĩnh tiền để thưởng cho đám thị nữ.

Cổ Thiên Y tròn tròn mắt kinh ngạc, là ả cố tình tìm cớ để đưa Cổ Tạ Thiên tới đây nhằm mục đích hãm hại Cổ Mạn Phi... đâu ngờ sự việc lại diễn ra như này?

- Phụ thân... là bọn họ mạo phạm người, cố tình không coi người ra gì cả....

Ả vẫn cố chấp không chịu chấp nhận sự thật.

Cổ Tạ Thiên giờ tay ra hiệu, chặn lời ả:

- Bọn họ một lòng trung hành với chủ, theo lí thì được lĩnh thưởng là lẽ hiển nhiên. Con đừng nói gì thêm nữa!

Cổ Thiên Y chỉ còn cách im miệng.

Cổ Tạ Thiên quay sang phía Cổ Mạn Phi:

- Mạn Phi sao con lại ra lệnh như vậy?

Cổ Mạn Phi bình thản đáp lại:

- Mạn Phi thích sự yên tĩnh, không muốn suốt ngày bị người khác làm phiền. Càng không thích phải tiếp những vị khách không mời mà đến, lại cạy mình là người của Cổ gia mà xông vào khuê phòng Mạn Phi thị oai.

Câu nói của nàng mang đầy ý vị, gương mặt Cổ Thiên Y đỏ bừng lên, quát lớn:

- Người muốn ám chỉ ai?

Nhưng Cổ Mạn Phi còn chả thèm để ý đến ả, nhìn thẳng vào mặt Cổ Tạ Thiên:

- Cổ tướng quân, ta ra lệnh vậy có phạm gia quy, có phạm quốc pháp?

Cổ Tạ Thiên lắc đầu:

- Đều không phạm!

Cổ gia không có gia quy nào như vậy, quốc pháp cũng không có luật đó.

Cổ Tạ Thiên tuy không can thiệp quản lí việc hậu viện, nhưng không phải ông ta không biết việc cô con gái nhỏ này của mình đã gặp phải những chuyện gì, bị ti muội bắt nạt, ức hiếp....biết nàng không được lòng mọi người xung quanh....

Nhưng những điều mà ông biết thì cũng chỉ là một phần rất rất nhỏ trong cả cuộc đời đầy đau khổ của cô chủ Cổ Mạn Phi...

Đến tận ngày mà ông ta tận mắt thấy Cổ Mạn Phi bưng bát đồ ăn mốc meo ra khỏi căn phòng rách nát ấy thì ông ta mới biết cô con gái này của mình đã phải chịu đựng một cuộc sống không phải của con người như thế nào.

Đối với cô con gái này ông luôn cảm thấy day dứt vì sự thiếu sót của bản thân. Ông ta bước đến bên Mạn Phi, nắm lấy tay nàng:

- Mạn Phi, vì phụ lần này đến tìm con là muốn nhắc nhở con vài việc.

Cổ Mạn Phi lùi sau một bước, rút tay lại:

- Cổ Tướng quân có việc gì xin cứ nói!

Cổ Tạ Thiên nhìn cô con gái đang cố ý giữ khoảng cách với mình, trong lòng không khỏi xót xa! Bỗng nhiên thấy vô cùng hối hận.

Cô con gái này ông cũng chỉ thỉnh thoảng gặp, trước kia luôn nhút nhát, rụt rè đứng sau lưng kẻ khác, nhưng luôn dùng ánh mắt đầy khát vọng mà nhìn ông, khát vọng một cái nhìn yêu thương của cha, khát vọng được ông xoa xoa đầu khen ngợi như ông vẫn làm với những đứa con khác...

Thế nhưng, ông đã không làm vậy! Ông chưa từng giành cho nàng một chút tình thương nào dù là nhạ nhòa nhất cả.

Mỗi lần thấy nàng thì ông chỉ có tỏ ra lạnh nhạt coi như không nhìn thấy sự tồn tại của nàng.... hoặc là quát mắng nàng vài câu.... khiến nàng càng thêm sợ hãi... ông từng tận mắt nhìn thấy tia ánh sáng yếu ớt trong đôi mắt nàng bị dập tắt hoàn toàn...

Nhưng khi đó ông ta thấy vô cùng khoái chí... tựa như làm vậy là ông có thể báo thù được mẫu thân của nàng, người đàn bà to gan, dám dòi bỏ ông, thả reo mình xuống vực sâu chứ không chịu nhìn ông thêm dù chỉ một lần.

Người đàn bà ấy có phải chịu đựng sự báo thù từ ông hay không thì không biết.... nhưng chính những hành động đó của ông đã dần đẩy cô con gái này ra xa, càng lúc càng xa vòng tay ông...

Đợi đến lúc ông ý thức được điều này, muốn bù đắp chút tình thân... thì đối phương đã không còn cần nữa. Luôn miệng dùng từ Cổ tướng quân để xưng hô, nhìn ông như nhìn một người xa lạ....

Ông rất muốn mình có thể làm gì đó để rút ngắn cái khoảng cách giữa hai người....

... liệu có còn cơ hội???

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Mượn dao giết người .

Ông ta lần này đến đây là muốn dẫn dò con gái, thời gian này bên ngoài không được yên ổn cho lắm, binh lính trong thành đang lục soát truy tìm một quái nhân mặc y bào đen.

Nghe nói chính kẻ quái nhân này đã lấy trộm đồ của Tứ hoàng tử, tứ hoàng tử nổi trận lôi đình, quyết tâm bắt cho bằng được kẻ to gan lớn mật này.

Cổ Tạ Thiên dẫn dò nàng phải ngoan ngoãn ở trong phủ, không được tùy ý ra ngoài, để tránh gặp phải tên quái nhân đó mà nguy đến tính mạng.

Cổ Tạ Thiên còn mang đến một bức họa chân dung tên quái nhân đó, Cổ Mạn Phi giờ bức hình ra xem, giật thót tim.

Nhân vật trên bức hình được vẽ rất chân thật, đặc biệt là y bào và mặt nạ đã được vẽ lại rất tỉ mỉ và chuẩn xác đến từng nét...

Đó chính là đồ mà chính tay nàng đã quăng xuống dòng sông hộ thành....

Những món đồ ấy sao lại bị người ta lôi lên được chứ? Lại còn bị giao nộp đến quan phủ nữa chứ?

Nàng còn hỏi dò thêm vài câu từ Cổ Tạ Thiên thì biết rằng những món đồ ấy là do lính hộ thành phát hiện ra.

Nghe nói khi phát hiện ra thì bộ y bào đó còn đang như một bóng ma bay lơ lửng trên không trung nữa.

Tướng binh hộ thành là người của tứ hoàng tử nên tứ hoàng tử nhanh chóng mà biết tin này nên hạ lệnh lục soát toàn thành....

Bàn tay Cổ Mạn Phi nắm chặt lại..

Nhất định là kẻ đó bày trò! Kẻ mà ở bờ sông nói có thù với nàng..

Kẻ đáng ghét đó ẩn nấp kĩ càng rồi cố tình vớt đồ mà nàng đã vất xuống lòng sông lên... cố ý gây ra tiếng động để đám binh lính phát giác, đám quân binh thấy sự việc kì quái thì sẽ báo lên quan trên. Mà Tứ hoàng tử lại chính là lão đại của bọn chúng.

Hôm tham gia buổi đấu giá, nàng dùng thuật hoá dịch mà rời khỏi trường đấu giá... tên Tứ hoàng tử chắc sẽ cho rằng nàng đã dùng cách gì đó ẩn thân mà đi ra khỏi nơi đó.

Tất nhiên Tứ hoàng tử sẽ đặc biệt đề ý đến những vụ án liên quan đến thuật ẩn thân. Giờ nghe lính hộ thành báo cáo vụ việc này, có khi còn nhận định luôn rằng kẻ vớt y bào đen ở lòng sông chính là kẻ mà hắn cần tìm.. thế nên hắn mới bịa ra một cái cơ để có thể quang minh chính đại mà bắt người.

Muộn dao giết người,kẻ đáng ghét đó rõ ràng là muốn muộn dao giết người mà!

Đáng tức giận hơn nữa là, nàng ngoài sáng, kẻ đó trong tối, đến đôi phương là nam hay nữ nàng còn không biết.

Nàng cười lạnh lùng....

Kẻ đó đã cố tình coi nàng là kẻ thù thì chắc chắn sẽ còn bày thêm kế hiểm khác, sớm muộn rồi cũng sẽ phải xuất đầu lộ diện, giờ nàng cứ lấy động khắc tĩnh đợi rấn ra khỏi hang..

Nàng im lặng, thầm tính toán kế sách xem mình nên làm gì tiếp theo.

Cố Tạ Thiên đầu có biết trong lòng nàng đang tính toán như vậy nên lại dặn dò thêm mấy câu rồi mới đi về.

Trước lúc rời đi còn không quên khen ngợi đám thị nữ trung thành của Cố Mạn Phi thêm lần nữa.

Thậm chí ông còn tuyên bố thêm một điều mới vào gia pháp: Nơi ở của Cố Mạn Phi, bất kì ai cũng không được phép tự ý xông vào, kẻ vi phạm sẽ phải chịu hình phạt thích đáng.

Khi tuyên bố điều đó còn không quên đưa mắt nhìn Cố Thiên Y với đầy ẩn ý.

Với kinh nghiệm nhiều năm lẫn lộn chốn quan trường, ông không quá đề tâm tới chuyện đấu đá ở hậu viên nhưng cũng không có nghĩa là ông không hay biết những gì đã xảy ra... ý đồ của Cố Thiên Y sao có thể qua mắt được ông ta?

Đây coi như một lời cảnh cáo....

Cố Thiên Y lạnh sống lưng, vội cúi gục đầu xuống.

À biết giờ ở lại cũng không còn ý nghĩa gì nên cũng nhanh chân đi ra khỏi phòng của Cố Mạn Phi.

- Tuyệt quá!

Không biết là ai trong đám thị nữ phát ra tiếng hoan hô lớn... họ đều quay lại nhìn chủ nhân của họ với ánh mắt đầy biết ơn và sùng bái.

Đám thị nữ này được phái đến hầu hạ Cố Mạn Phi, địa vị vốn thấp hèn, trước kia không những phải chịu sự hà khắc của chủ tử mà thậm chí còn bị đám a hoàn thân cận của các vị tiểu thư, thiếu gia ức hiếp....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Các người làm rất tốt !

Lúc mới bị phái đến hầu hạ Cố Mạn Phi, trong lòng họ dường như đã hoàn toàn tuyệt vọng. Cứ nghĩ rằng địa vị của mình sẽ càng ngày càng thấp kém hơn và sẽ lại tiếp tục bị hành hạ đánh đập....đâu có ngờ có ngày được phản thân như này?!

Từ ngày hôm nay, trong có phủ này, họ có thể ngẩng đầu, thẳng lưng mà làm người rồi!

Nhận được phần thưởng là chuyện nhỏ, từ sau có thể đường đường hoàng hoàng sống mới là lớn. Họ ủa đến vây quanh Cố Mạn Phi, khuôn mặt đỏ ửng vì xúc động, ánh mắt thì lấp lánh lấp lánh...

Ngay lúc này đây, đừng nói tiểu chủ nhân ra lệnh cho họ gác cửa mà kể cả lệnh cho họ lên núi đao, xuống biển lửa thì họ cũng không từ nan.

Cố Mạn Phi nhìn họ, khẽ cười:

- Các người đã làm rất tốt! Ta có thưởng cho các người, mỗi người 10 lượng văn ngân. Từ giờ về sau, nhà của bản tiểu thư sẽ giao cho các người bảo vệ!

10 lượng văn ngân đã là tiền công của đám thị nữ trong hai năm liền rồi, phần thưởng không hề nhỏ!

Ánh mắt đám thị nữ lại càng sáng rực hơn...

- Tiểu thư xin hãy yên tâm, chúng nô tì quyết không phụ lòng tiểu thư, không có sự cho phép của tiểu thư, thì dù có mất cái mạng này thì chúng nô tì cũng không cho phép ai bước vào trong dù chỉ nửa bước! Bất kì ai cũng không được!

Cố Mạn Phi cười hài lòng:

- Rất tốt! Rất bá đạo! Thị nữ của Cố Mạn Phi ta phải vậy chứ! Các người nhớ cho kĩ, ở chỗ ta đây không có chỗ cho kẻ yếu, cho kẻ nhu nhược. Là đại bàng trên trời cao thì hãy giang rộng đôi cánh, là chúa tể rừng xanh thì hãy giờ cao móng vuốt! Cố Mạn Phi ta không thu nạp những kẻ yếu ớt, sợ khó, sợ khổ... Từ nay về sau, kẻ nào dám bắt nạt, ức hiếp các người, thì các người hãy phản công y hệt vậy cho ta! Các người không được phép làm mất mặt bản tiểu thư... Xảy ra việc gì ta sẽ thay các người gánh hết... Nghe rõ chưa?

- Rõ! Chúng nô tì xin ghi lòng tạc dạ chỉ ý của tiểu thư!

Tiếng thị nữ đáp lại đầy hùng hực khí thế...

Cố Mạn Phi nhếch môi cười:

- Thế này mới giống người của Cố Mạn Phi ta chứ!

Rồi xua xua tay:

- Được rồi, nếu các người định mở tiệc ăn mừng gì gì đó thì có thể đi rồi! À đúng rồi, nhớ chuẩn bị bữa tối cho ta, cả ngày chưa có gì vào bụng, đói chết được!

Tiếng hoan hô vang vọng cả khu khuôn viên, ở các nơi khác trong tướng phủ cũng đều có thể nghe thấy...

Tai mắt của Lãnh Hương Ngọc được cài cắm khắp nơi, tất nhiên đã biết việc phát sinh trong phòng của Cố Mạn Phi... nghe thấy tiếng hoan hô vang vọng phát ra từ khu nhà của Cố Mạn Phi, lúc này bà ta đang giúp Cố tướng quân thay áo, có chút thăm dò, ả nói:

- Lão gia à, lục tiểu thư nhà ta cứ như đã biến thành một người khác vậy!

Cố tướng quân trả lời đầy thân nhiên:

- Khác rồi, tốt hơn rồi!

- Nhưng... nhưng mà biến đổi cũng quá lớn mà, cơ bản không phải là...

Cố Tạ Thiên lúc này mới quay lại nhìn bà ta, ánh mắt lạnh lùng, giọng nói còn lạnh hơn:

- Tho bị ức hiếp nhiều quá còn biết cắn người, huống hòi là một người sống sờ sờ vậy! Nói thế nào đi nữa, đó cũng là con gái của Cố Tạ Thiên ta, hồ phụ sinh hồ tử, trong huyết quản vẫn luôn tồn tại huyết khí hơn người, chỉ là bị một số kẻ cố tình vu dập... giờ bị ép vào đường cùng, không thể nhẫn nhịn thêm nữa nên mới bộc lộ bản tính, chả có gì là không tốt cả!

- Đúng... đúng là rất tốt, nhưng... nhưng tiện thiếp nghĩ là khuê nữ thì vẫn cần nhẹ nhàng nho nhã thì hơn...

- Cố Tạ Thiên ta không thiếu khuê nữ nhẹ nhàng, hiền thực...! Ta chính là thiếu một đứa con có khí khái, hào sảng như Mạn Phi! Có thể Mạn Phi đã từng muốn trở thành một khuê nữ hiền thực là vậy... nhưng có kẻ không để yên, ép con bé vào chân tường... khiến đường đường một thiên kim đại tiểu thư của Tướng phủ mà phải sống còn không bằng một kẻ hầu người hạ trong phủ!

Hàm ý sâu cay trong từng câu từng chữ, Lãnh Hương Ngọc nhìn không nổi:

- Lão gia, tiếp thiếp lúc trước đúng là có chút không sát sao nên đã khiến Mạn Phi bị kẻ dưới ức hiếp như vậy.... sau này tiếp ắt sẽ bù đắp cho đứa con mệnh khổ này của chúng ta....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Có mới nói cũ

- Lãnh Hương Ngọc!

Cố Tạ Thiên bỗng gọi cả tên cả họ của bà ta, giọng nói lạnh tựa băng sâu ngàn trượng:

- Người coi lão phu là kẻ ngốc sao? Người cho rằng những việc người đã làm, cả đời này đều che mắt được ta sao? Hôm đó ta vì giữ thể diện cho tướng quân phủ nên mới không tính toán với người. Người đừng có được đà mà lấn tới!

Cố Tạ Thiên chẳng buồn nói thêm với bà ta nữa, đưa tay gạt lấy chiếc khăn áo, quay người bước ra ngoài.

Lãnh Hương Ngọc ngơ ngác rồi vội chạy đuổi theo:

- Lão gia, lão gia đi đâu vậy?

Cố Tạ Thiên đã mấy hôm không bước tới phòng bà ta rồi, hôm nay không dễ dàng gì mới đến một lúc, ai ngờ mới ngồi chút đã lại bỏ đi.

Cố Tạ Thiên khẽ khựng bước, lạnh lùng nói:

- Đừng có gây chuyện với Mạn Phi nữa, nếu không ta nhất định sẽ không tha cho người đâu!

Nói rồi bước nhanh ra ngoài, không thèm để ý đến kẻ đứng sau thêm một chút nào nữa.

Lãnh Hương Ngọc ngồi bệt xuống ghế, thần sắc nhợt nhạt, tái mét.

Một lúc sau, thị nữ thân cận của bà ta chạy vào báo tin:

- Phu nhân! Lão gia đi Phong Hương viện rồi!

Phong Hương viện là nơi ở của Châu ý nương, vừa được nạp vào phủ năm ngoái, năm nay cũng mới chỉ đôi mươi, đang độ xuân sắc phơi phới nên rất được Cố tướng quân sủng ái, Cố Tạ Thiên, 10 đêm thì có 8 đêm nghỉ lại ở đó.

Lãnh Hương Ngọc thân là chính thất phu nhân của ông ta, nhưng một năm cũng chẳng được ông ta ân sủng mấy lần... thỉnh thoảng lắm mới được một lần nhưng cũng rất miễn cưỡng.

Hoặc là nhanh cho xong chuyện, nếu không thì cũng lấy cớ mệt mà đi ngủ luôn...hại bà ta cả đêm chần chọc mất ngủ.

Còn theo như mật báo của thân tín bà ta cài cắm ở Phong Hương viện thì, Cố Tạ Thiên khi ở cùng Châu ý nương thì vô cùng dửng dưng, một đêm phải vài ba hiệp là ít.

Biết chuyện, Lãnh Hương Ngọc vô cùng tức giận mà không biết phải làm sao...

Bà ta nhìn mình trong gương, bà ta cũng mới chỉ ngoại tứ tuần, rất chịu khó chăm chút nhan sắc, nước da trắng hồng, hàng lông mày lá liễu, khuôn mặt xinh đẹp, nhìn tựa như mới khoảng 30 tuổi...

Hồng nhan chưa hết, ân đã đoạn...

Dù cho giờ bà ta còn rất phong tình đi chăng nữa thì cũng sao địch nổi vẻ non tơ của tiểu cô nương đang độ xuân thì?

Bà ta gờ tay sờ lên mặt, trong đầu bỗng hiện lên một khuôn mặt khác.

- Mộ Dung Khánh Lam, nếu như người vẫn còn sống, vẫn còn ngồi trên ngôi vị này, ông ấy liệu có đối xử với người giống như ta bây giờ, sớm đoạn tuyệt tình phu thê ân ái...

Có lẽ cũng sẽ vậy thôi?!

Nam nhân mà... đều là những kẻ có mới nói cũ... sao chịu chung tình với một người đàn bà duy nhất?

Tuy sau khi Mộ Dung Khánh Lam nhảy xuống vực thì Cố Tạ Thiên cũng đã suy sụp mất một thời gian...

Nhưng cũng chỉ nửa năm sau là lấy lại được tinh thần, thậm chí còn lợi hại hơn xưa... như để giải hận, mỗi cách một hai năm thì đều nạp thêm thê thiếp.... giờ trong tướng phủ đã có hơn chục vị ý nương, mỗi ngày đều quần áo là lượt ra ra vào vào khiến Lãnh Hương Ngọc rất chi là ngứa mắt.

Lãnh Hương Ngọc năm đó lấy thân phận tiểu tam mà vào phủ, khi đó Cố Tạ Thiên chỉ có duy nhất một người phụ nữ là Mộ Dung Khánh Lam.

Khi ấy Cố Tạ Thiên còn một lòng tuân thủ lời hẹn ước với Mộ Dung Khánh Lam, tuy quyền cao chức trọng nhưng chỉ lấy một người vợ duy nhất.

Là Lãnh Hương Ngọc bày kế lên giường với Cố Tạ Thiên, rồi dùng đứa con làm sức ép mà bước vào Tướng phủ làm phận thê thiếp.... cũng từ đó mâu thuẫn đã nảy sinh giữa Cố Tạ Thiên và chính thất phu nhân - Mộ Dung Khánh Lam.

Rồi mới dẫn đến những chuyện sau này, cuối cùng Mộ Dung Khánh Lam nhảy xuống vực sâu tự tử... và cuối cùng Lãnh Hương Ngọc cũng leo lên được ngôi vị chính thất phu nhân.

Bà ta những tưởng bản thân đã đạt được mọi thứ, có thể trở thành người phụ nữ duy nhất của Cố Tạ Thiên.... đâu ngờ những gì bà ta mơ tưởng ấy chỉ diễn ra trong hai năm ngắn ngủi, mà còn là khi Mộ Dung Khánh Lam vẫn chưa qua đời.

Sau khi Mộ Dung Khánh Lam nhảy xuống vực sâu thì thái độ của Cố Tạ Thiên giành cho Lãnh Hương Ngọc cũng ngày càng nhạt dần.

Nữ nhân quanh ông ta cũng ngày một đông hơn, tựa như măng mọc sau con mưa....lại càng tôn lên vẻ héo úa tàn phai của bà ta....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Vẫn còn một đứa con trai

Trừ cái thân phận chính thất phu nhân này ra thì bản thân bà ta cũng đâu còn lại gì?

Cái tên Mộ Dung Khánh Lam là một cái tên bị cấm nhắc đến trong tướng phủ, trước giờ không ai dám nhắc tới, không ngờ hôm nay Lãnh Hương Ngọc lại dám gọi thành tiếng...

Thị nữ tâm phúc của bà ta, tên Lan Hồng nhin không nổi mà lên tiếng:

- Phu nhân, sao phải tự hạ thấp thân phận mà đi so sánh với loại nữ nhân đó chứ? Mộ Dung Khánh Lam trong lòng lão gia giờ còn chả bằng một cái móng tay của phu nhân ý chứ!

Lãnh Hương Ngọc nở nụ cười lạnh lùng:

- Ngươi thì biết gì? Địa vị của ả ta trong lòng Cố Tạ Thiên không hề bình thường chút nào! Ngươi có thấy những ý nương mà ông ta nạp vào phủ những năm qua không? Ai ai cũng có chút hình bóng của ả năm xưa! Có người là ánh mắt, có người là đôi môi, buồn cười hơn nữa là có cái tên hơi hơi giống... cũng được ông ta coi như bảo bối mà rước về! Châu ý nương chỉ là có đôi mắt và cặp má lúm đồng tiền hơi giống thôi cũng đủ khiến ông ta độc sủng suốt hai năm trời!

Mộ Dung Lam Khánh qua đời đã gần 10 năm, kẻ hầu người hạ trong tướng phủ cũng đã đổi dăm bảy lần, không còn ai biết rõ chuyện năm xưa, thậm chí còn không ai nhớ rõ về dung mạo của Mộ Dung Khánh Lam nữa.

Lan Hồng tuy là tâm phúc của Lãnh Hương Ngọc, nhưng cũng mới chỉ đến Tướng phủ tầm 5, 6 năm...nên cũng gần như không biết nguồn gốc về sự xuất hiện của các ý nương trong phủ, giờ nghe Lãnh Hương Ngọc nói vậy thì cũng không khỏi ngỡ ngàng người ra.

Lãnh Hương Ngọc dường như cũng phát hiện ra sự nhớ miệng của mình, thờ dãi, chuyển chủ đề:

- Có tin gì của nhị thiếu gia không?

Lan Hồng vội trả lời:

- Phu nhân yên tâm, vừa nhận được tin báo rằng chỉ vài ngày nữa thôi là nhị thiếu gia sẽ về tới phủ.

Lãnh Hương Ngọc thở phào, căn dặn:

- Vậy các ngươi hãy nhanh chóng thu dọn phòng của nhị thiếu gia, dọn dẹp cho sạch sẽ, nhị thiếu gia gọn gàng, ngăn nắp, trong phòng chỉ cần có chút bụi thôi là ngủ không ngon rồi...

- Phu nhân cứ yên tâm, chúng nô tì sớm đã chuẩn bị xong, phòng của nhị thiếu gia ngày nào cũng có người lau dọn, tuyệt đối sẽ không có gì đáng phải lo lắng nữa đâu ạ.

Lãnh Hương Ngọc mỉm cười nhẹ hài lòng, thật may là bà ta vẫn còn một đứa con trai ngoan!

Con trai chính là chỗ dựa vững chắc của bà ta, cũng là độc đinh của Tướng phủ, chỉ cần một ngày còn có cậu con trai này thôi là địa vị của bà ta trong tướng phủ sẽ vững vàng ngày đó.... còn những con hồ li tinh kia, cũng chỉ là vài ba năm được sủng ái, chả có gì đáng ngại cả.

Nghĩ đến đây, bà ta tạm thời thấy yên tâm không ít....

.....

Cố Tạ Thiên đêm nay cũng không nghỉ lại ở chỗ Châu ý nương, chỉ ở lại dùng song bữa cơm... trong lúc ngồi ăn còn không ngừng thất thần, ngay cả Châu ý nương nói những lời ngọt ngào gì thì ông ta cũng chẳng hay biết.

Dùng song bữa cơm, ông ta liền lại đứng dậy ra về, không cho người theo hầu... rồi cứ thế ông ta đi như một kẻ vô hồn tới trước một tiểu viên.

Tiểu viên nho nhỏ, vị trí lại nằm ở nơi khá là hẻo lánh, cánh cửa được khóa chặt, chiếc khóa sớm đã han gỉ, cánh cửa đã chất đống bụi bặm... rõ ràng nơi này từ lâu đã không có người lui tới...

Cố Tạ Thiên đứng đó hồi lâu, cuối cùng cắn răng, ra tay phá bỏ chiếc khóa, đẩy cửa bước vào trong.

Bên trong tiểu viên còn lạnh lẽo hơn, rợp trời cô đại, những cánh cửa hồng treo lừng lờ nơi vách tường càng khiến cảnh vật thêm tiêu điều...

Cố Tạ Thiên đứng đó hồi lâu rồi mới đưa tay đẩy cánh cửa cũ nát để bước vào trong nhà...

Thiết kế vốn giản đơn, lại nhiều năm không có người thu dọn, mọi vật dụng trong phòng đều đã bị phủ lên lớp bụi dày.

Trong phòng có một chiếc giường gỗ, trên chiếc giường có dài một chiếc chăn mỏng, sớm đã không thể nhìn ra màu sắc khi xưa.

Cố Tạ Thiên cũng không ngại bụi bẩn, chầm chậm ngồi xuống bên mép giường, giờ tay xoa xoa chiếc chăn mỏng, ngón tay lướt nhẹ từng thớ, từng thớ trên tấm chăn, bụi bay mù mù, không khí trong phòng trở nên ngột ngạt vô cùng.... nhưng ông ta không hề để tâm...cuối cùng ông ta ôm chầm tấm chăn vào lòng, vùi mặt vào chăn, tựa như đang cố tìm chút dư vị còn vương lại của một ai đó...

Nhưng cũng đã gần 10 năm qua đi rồi, kể cả có ai đó đã từng đắp chiếc chăn này thì giờ cũng chẳng còn một chút dấu vết nào nữa....có chăng chỉ còn hơi ẩm mốc nhuộm màu thời gian mà thôi.

- A Khánh....

Ôm lấy tấm chăn, bàn tay nắm chặt lấy một góc, nắm rất chặt:....

- Ta đến thăm nàng rồi đây, bao năm trôi qua rồi... nàng.... hối hận chưa???

.....

Đến đoạn cuối này bỗng thấy thương cảm cho nhân vật Cố Tạ Thiên quá....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Nàng không thể nhìn thấy nữa ...

Tiểu viên này chính là nơi năm đó "giám giữ " Mộ Dung Khánh Lam... sau này,khi Mộ Dung Khánh Lam nhảy xuống vực sâu thì tiểu viên bị niêm phong lại, không ai được phép bén mảng tới đây.

Tất nhiên là bản thân Cố Tạ Thiên cũng không từng ghé lại.

Ông ta thậm chí còn tránh nơi này, vì sợ tức cảnh sinh tình.

Cái tên Mộ Dung Khánh Lam đã trở thành vết thương sâu đậm trong lòng ông, ông không cho phép ai được đưa tay chạm tới.

Đêm nay thật không hiểu trớ trêu gì mà tự nhiên ông ta muốn đến đây....

Vốn chỉ định đứng giây lát rồi rời đi, nhưng quý sử thần sai thế nào mà ông ta lại cứ thế bước thẳng vào trong...nhìn thấy những món đồ mà Mộ Dung Khánh Lam từng dùng qua, trong lòng khó chịu tựa như vạn mũi kim châm vào, nhất thời chẳng muốn cất bước rời đi.

- A Khánh, bao năm qua ta vẫn đang cố gắng tìm tung tích của Thiên Hứa, nhưng ta vẫn chưa tìm thấy chút tin tức gì cả....đứa trẻ ấy, chỉ sợ rằng... đứa con trai thông minh là vậy...

Cổ họng ông ta như bị bóp nghẹt lại, không thể nói tiếp...

Dừng lại một lúc rồi mới lại tiếp tục lẩm bẩm:

- A Khánh, may là chúng ta vẫn còn cô con gái... những năm qua ta nợ đứa trẻ ấy thật sự quá nhiều, nhưng giờ cũng chưa muộn, từ nay về sau ta sẽ đối xử thật tốt với con bé, bù đắp cho con bé....tính cách con bé, thật ra rất là giống nàng. Đáng tiếc là...nàng không thể tận mắt nhìn thấy nữa...

....

Cố Mạn Phi, đêm nay dùng bữa rất là thịnh soạn!

Đám thị nữ của nàng hôm nay hầu như đã vận dụng hết khả năng của bản thân để làm ra bữa ăn này, mỗi món ăn đều được đầu tư, chăm chút vô cùng kỹ lưỡng, tất cả đều là những món ăn mà Cố Mạn Phi thích ăn... bàn ăn bày la liệt toàn món ngon...

Nhìn bàn ăn thịnh soạn này, Cố Mạn Phi khẽ khựng lại một chút... rồi lệnh cho đám thị nữ cùng ngồi xuống dùng bữa...

Lúc đầu, đám thị nữ đều không dám ngồi xuống, nhưng khi Cố Mạn Phi lạnh mặt xuống, ra lệnh thêm lần nữa... thì đám thị nữ mới dám từ từ ngồi xuống...

Chủ bộc (chủ nhân - nô bộc), mở màn bữa ăn, Cố Mạn Phi nói vài lời:

- Các người đã là người của ta thì ta sẽ luôn là người chống lưng cho các người, ta có miếng thịt ăn thì các người cũng sẽ ngậm cạnh húp!

Một câu nói đủ khiến đám thị nữ nước mắt lưng tròng, họ xuất thân là tầng lớp thấp kém nhất trong xã hội, chỉ có họ hi sinh mạng sống để mà phục tùng chủ chứ nào bao giờ có vị chủ nào thật lòng đối đãi với họ?!

Vị tiểu chủ nhân này của họ đã thật lòng coi họ là người thân chứ không còn đơn thuần là những kẻ nô bộc hèn kém nữa.

Họ phải may mắn tới từng nào nên mới có phúc gặp được người tốt như tiểu chủ nhân chứ?!

Trong lúc kích động, họ còn cất mẩu ăn thè một lòng phục tùng tiểu chủ nhân...

Cố Mạn Phi, mỉm cười, cầm lấy li rượu trước mặt, cạn li cùng đám thị nữ... chủ bộc cùng vui.

....

Đồng cung - Thái tử phủ.

Trong thư phòng, Tây Môn Gia Khánh đứng ngồi không yên, đang cảm nghịch chiếc "vòng tay", chốc chốc lại ngo ra phía ngoài...

- Thái tử, người đó đã để lại bức thư như vậy thì chắc chắn là sẽ theo hẹn mà đến thôi, với lại đồ mà hấn cần vẫn còn trong tay chúng ta... vậy nên chúng ta không có gì mà phải lo lắng cả, Thái tử xin hãy nhận nại đợi thêm chút nữa...

Kẻ cận vệ thân tín bên Thái tử, biệt hiệu Hắc Hồ lên tiếng.

Bệnh nan y của Tây Môn Gia Khánh và cả chuyện thư từ qua lại giữa kẻ " lạ mặt " với Thái tử hấn đều nắm rõ.

Tây Môn Gia Khánh cười khổ sở:

- Bản cung không phải sợ hấn hủy hẹn, mà là sợ lão tử....

Tứ Hoàng tử vẫn đang lục soát toàn thành nhằm tìm ra tin tức tìm kẻ đó, bố trí thiên la địa võng khắp nơi... chàng công tử nhỏ bé ấy liệu có thể vượt qua mọi tai mắt của Tứ hoàng tử mà tới đây không?

Đêm nay kẻ đó không đến thì, Tây Môn Gia Khánh phải đi đâu để tìm???

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Nữ nhân , người bỏ rơi ta lần nữa thử coi ?!

Người đó hiện là niềm hi vọng duy nhất của chàng..

- Thái tử gia, tứ hoàng tử chưa hề bắt được người đó, người của chúng ta đang theo sát thuộc hạ của tứ hoàng tử.... Nếu như vị công tử ấy mà rơi vào tay bọn họ thì người của chúng ta đã bằng mọi giá mà cứu cho bằng được....

Tây Môn Gia Khánh khẽ gật đầu, người của chàng chưa từng báo cáo gì về việc tử hoàng tử bắt được ai hay chưa.... điều này cũng giúp chàng yên tâm được vài phần.

Tuy vậy, nghĩ thì nghĩ thông rồi, nhưng mãi không gặp được vị công tử ấy, việc lại quan trọng là vậy nên Tây Môn Gia Khánh cũng không thể yên tâm...

Thời gian qua đi từng chút từng chút... Tây Môn Gia Khánh quá là sốt ruột, tiện tay vắt luôn chiếc vòng tay vào một góc, đứng bật dậy, hai tay chống vào chỗ bệ cửa sổ, ngẩng đầu nhìn vàng trắng vừa to vừa tròn trên bầu trời đêm, khẽ than:

- Đã canh hai rồi, Hắc Hồ, ngươi nói xem, có phải vị công tử ấy sẽ không đến nữa không?

Bỗng phía sau lưng phát ra tiếng động kì lạ, Hắc Hồ khẽ thốt lên:

- Thái tử gia! Vị công... công tử ấy đến.... đến rồi!

Giọng điệu vừa vui vừa sợ.

Tây Môn Gia Khánh ngẩng người, lập tức quay lại.

Phía không xa sau lưng chàng, có một người đứng đó, khoác trên người bộ dạ hành y màu đen, như hòa tan vào màn đêm, tướng mạo vô cùng phổ thông, vắt vào đám đông thì có lẽ không ai có thể tìm ra bởi dung mạo quá đỗi bình thường... đáng người gầy gầy, nhỏ bé.... đây cũng chính là vị công tử đã để lại hạc giấy báo tin cho chàng.

Vị công tử này cứ như vừa mới ở dưới đất chui ra vậy, đôi mắt đen lay láy nhìn chàng đầy bình thản:

- Điện hạ, đồ mà ta cần, điện hạ đã mua được chưa?

- Mua... mua rồi! Chính là thứ đó...

Cái cách mà người này xuất hiện thật sự là kì quái, một người trước giờ điềm tĩnh như Tây Môn Gia Khánh mà cũng không khỏi có chút lắp bắp, giờ tay ra chỉ chiếc vòng nơi mặt bàn:

- Ở đó.

Người lạ mặt vừa như ở dưới đất chui lên ấy chính là do Cố Mạn Phi hóa trang mà thành, nàng vẫn hóa trang thành bộ dạng như hôm đến tham gia buổi đấu giá, nên Tây Môn Gia Khánh dễ dàng nhận ra được.

Cố Mạn Phi cầm chiếc vòng lên, quả nhiên chính là chiếc vòng "Thiên Ngoan Ngọc" ấy, chỉ là màu sắc chiếc vòng giờ có vẻ âm đạm, thứ ánh sáng bảy sắc cầu vồng lóe mắt ấy đã biến mất, giờ nhìn nó hoàn toàn giống như một chiếc vòng đá quý bình thường.

Lẽ nào đây là sợi dây giả?

Cố Mạn Phi đưa mắt nhìn Tây Môn Gia Khánh, Tây Môn Gia Khánh vội giải thích:

- Chiếc vòng này rất là kì quái, khi bán cung vừa mua được nó thì màu sắc nó rất là rực rỡ, nhưng giữ trong người một đêm, sáng sớm hôm sau nó đã biến thành thế này rồi!

Cố Mạn Phi tiếp tục nhìn kĩ chiếc vòng, quả nhiên vẫn là nó, không sai.

Vậy bây giờ bộ dạng nó thành ra thế này là ý làm sao? Lẽ nào nó cũng cần sạc pin???

Nàng dùng ngón tay vỗ vỗ vào chiếc vòng:

- Ê, ngươi còn sống hay chết rồi?

Chiếc vòng vẫn một màu âm đạm, không chút động tĩnh gì...

Cố Mạn Phi lập tức vắt chiếc vòng xuống bàn:

- Hồng rồi thì ta cong cần ngươi làm gì nữa....

Chưa dứt câu, chiếc vòng bỗng lóe sáng, kèm theo một tiếng gào lớn vang vọng trong đầu Cố Mạn Phi:

"Nữ nhân, ngươi thử bỏ rơi ta lần nữa thử coi?!"

"Thì ra ngươi vẫn chưa chết à, ta còn tưởng ngươi đã bị Thiên đạo thu hồi rồi chứ?"

Cố Mạn Phi đáp lại bằng ý nghĩ trong đầu.

"Bản ngọc thần chi là không muốn để ý tới ngươi, tôi qua rõ ràng ta đã bảo ngươi mua ta đi rồi hăng ra về, vậy mà ngươi không thèm để ý tới ta, cứ vậy mà bỏ đi!"

"Ngươi không phải là chiếc vòng Thiên Ngoan Ngọc rất lợi hại sao? Sao không tự đi theo ta chứ? "

"Thật thân ta vẫn còn ở đó... hơn nữa ta mà tùy tiện đi theo ngươi như vậy thì thật là mất mặt!"

Thì ra chiếc vòng rách này còn biết kiêu ngạo nữa cơ!!!

Cố Mạn Phi có chút bức bối:

"Nếu ta không mua ngươi thì có phải ngươi cứ mãi ở đó mà kiêu ngạo mà cô đơn cả đời không?"

Thiên Ngoan Ngọc: "...." cũng có chút tủi thân....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Khó !

Khóe môi nàng khẽ nhếch lên, xoay xoay chiếc vòng trên tay:

- À đúng rồi! Ngươi làm sao không phát sáng nữa vậy? Hồng rồi? Hay bị ngâm nước nên bong màu rồi?

Thiên Ngoan Ngọc: "...."

Chiếc vòng như đang nghiêng răng, nghiêng lợi:

- Nữ nhân, không phải chính ngươi muốn bản Ngọc thần phải biến thành đơn điệu như này sao? Hồng cái gì cơ chứ? Cái gì mà bị ngâm nước nên bong màu? Coi ta là những thứ ngọc rẻ tiền trong thời đại của các ngươi đó sao?

Cố Mạn Phi xoay xoay chiếc vòng thêm chút nữa:

- Thì ra đây là bộ dạng đơn điệu của ngươi, ta lại cứ tưởng rằng ngươi tinh thông thuật biến hình, biến thành một thứ gì đó tuy đơn giản nhưng không mất đi phẩm vị cơ đấy?!

Thiên Ngoan Ngọc "....."

Cố Mạn Phi cũng không thèm để tâm đến Thiên Ngoan Ngọc nữa, tiện tay đút vào tay áo.

- Thiếu hiệp, thứ mà thiếu hiệp cần đã ở đây vậy căn bệnh của Thái tử điện hạ...

Hắc Hồ không nhịn nổi nữa nên cất tiếng hỏi.

Ánh mắt Cố Mạn Phi giờ mới chuyển qua nhìn sắc mặt Tây Môn Gia Khánh, trả lời gọn ghẽ:

- Khó!

Hắc Hồ: "...."

Bàn tay hắn nắm chặt lại, sắc mặt trùng xuống:

- Thì ra ngươi cũng không có cách? Ngươi là đang đùa cợt Thái tử điện hạ?

Cố Mạn Phi cất ngang, giọng điệu đầy bình thản:

- Ta chỉ nói là khó chứ đâu có bảo là ta không có cách? Chỉ là căn bệnh này đã tồn tại trong người Thái tử khá lâu rồi, cũng phải tầm 2 năm gì đó rồi, giờ muốn trị dứt điểm thì có chút khó khăn.

Nghe nàng nói vậy, ánh mắt Hắc Hồ lập tức lóe sáng:

- Nói vậy là thiếu hiệp có thể trị được căn bệnh này cho điện hạ rồi?!

Cố Mạn Phi không thèm nhìn Hắc Hồ nữa mà quay sang phía Tây Môn Gia Khánh:

- Điện hạ định để hần cứ nói chuyện thay mình vậy sao?

Tây Môn Gia Khánh khẽ hít một hơi dài, cổ sức chế ngự sự sung sướng đã đạt đến độ cao trào trong lòng mình:

- Hắc Hồ, người ra ngoài!

- Điện hạ...

Hắc Hồ có chút không yên tâm, vì dù sao Cố Mạn Phi cũng là một kẻ lạ mặt mà hành tung thì thần bí như vậy, nếu hần gây bất lợi cho Điện hạ thì...

- Không sao đâu! Đi ra!

Thái độ của Tây Môn Gia Khánh rất cương quyết.

Hắc Hồ đành phải nhận lệnh bước ra ngoài, còn rất cẩn thận mà khép cửa lại.

Căn bệnh quái ác hành hạ khiến Tây Môn Gia Khánh sống trong tuyệt vọng bao lâu nay.... giờ lại có một tia hi vọng có thể chữa khỏi.... điều đó khiến một người vốn trấn tĩnh, điềm đạm là vậy mà giờ từng đầu ngón tay cũng không khỏi run rẩy:

- Tiên sinh, người sẽ trị bệnh như nào? Cần bản cung chuẩn bị sẵn những gì? Người chỉ cần nói một tiếng là bản cung sẽ lập tức lệnh cho thuộc hạ chuẩn bị đầy đủ chu đáo....

Cách xưng hô cũng đã thay đổi...

Cố Mạn Phi chăm chú nhìn sắc mặt của Tây Môn Gia Khánh.... rồi nháy mắt đã áp sát về phía chàng...

Vừa nãy khoảng cách giữa hai người là khoảng hơn một trượng, giờ nàng áp sát đến ngay trước mặt chàng.

Tây Môn Gia Khánh luôn có tính cảnh giác cao, trừ những kẻ đặc biệt thân tín, thì trước giờ chưa một ai có thể đứng sát ngay cạnh chàng như thế này.

Theo phản xạ, chàng định lùi ra sau thì bị Cố Mạn Phi kéo tay giữ lại.

- Đứng im!

Tây Môn Gia Khánh thân là Thái tử, tính tình vốn lạnh lùng... trên người lại toát ra một loại uy quyền, một sức ép rất đáng sợ.... người thường không cần nói đến việc đứng gần cạnh chàng như này, mà chỉ cần đứng nhìn từ xa thì cũng đủ để run sợ và quỳ sụp ngay xuống đất rồi.

Thân hình Tây Môn Gia Khánh vốn cao to, lực lưỡng... Cố Mạn Phi đứng cạnh chàng thì càng hiện rõ đáng vẻ nhỏ bé, mảnh mai của nàng.

Nhưng chính một người bé nhỏ là vậy đứng trước chàng mà lại không chút sợ hãi... thậm chí còn dám giơ tay ra nắm lấy cổ tay chàng tự nhiên như là một việc quá đỗi hiển nhiên.

Thậm chí từ người nàng còn toát lên một loại khí chất bất phàm, át người, chỉ một cái nhìn rất đơn giản như vậy thôi cũng đủ khiến Tây Môn Gia Khánh thấy lạnh sống lưng.

Chỉ thấy ánh mắt nàng vừa đen vừa sáng, lấp lánh tựa ánh sao trên bầu trời đen, tựa như đáy đại dương sâu thăm thẳm... khi nàng dương ánh mắt ấy chăm chú nhìn ai thì kẻ đó sẽ không cưỡng nổi mà bị hút hồn vào đôi mắt ấy.

Tây Môn Gia Khánh tim đập loạn lên:

- Người...

Bị một người lạ nắm lấy tay như này... đối với Tây Môn Gia Khánh là lần đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Lễ nào muốn mang ta ra ninh nhừ ?

Nếu như đôi là một người khác cầm tay chàng như này thì sớm đã bị đánh bay ra ngoài hàng dặm rồi. Nhưng đối mặt với Cố Mạn Phi, cái kẻ

" nam nhân " có dáng người nhỏ bé này thì không hiểu sao chàng lại có cảm giác tin tưởng đến vậy...

Chỉ cảm thấy bàn tay nhỏ ấy tuy thô ráp nhưng vẫn khá là mềm mại, và vương vấn chút hơi lạnh.

Cố Mạn Phi đâu biết, chỉ trong chút thời gian ngắn ngủi là vậy mà trong lòng Tây Môn Gia Khánh đã thoáng qua bao suy nghĩ khác thường.... nàng chỉ là đơn thuần giúp Tây Môn Gia Khánh bắt mạch xem bệnh mà thôi.

Chỉ một lát,nàng buông tay Tây Môn Gia Khánh ra rồi lùi sau một bước:

- Điện hạ, loại độc trong người ngài chỉ phát tác khi điện hạ luyện công và mỗi khi phát tác thì toàn thân đau đớn như có ngàn vạn mũi kim đâm vào da thịt...

Nàng nhanh chóng nói ra triệu chứng căn bệnh....

Tây Môn Gia Khánh liếc nhìn nàng,đôi mắt như bùng sáng lên chút:

- Không sai!

Tây Môn Gia Khánh cực lực giữ ổn định tinh thần:

- Độc này có thể giải không?

- Đây thật ra không phải là độc mà là một loại trùng độc, tên là " Thiên mệnh trùng ".

Cố Mạn Phi giải thích.

- Thiên mệnh trùng?

Loại trùng này, hiển nhiên là Tây Môn Gia Khánh chưa từng nghe tới, ngữ điệu có chút mơ hồ, không hiểu.

- Không sai,ngay cả khi linh lực đạt tới mức cao tuyệt đối, trúng phải loại trùng này thì cũng giống như đã đến năm thiên mệnh, chỉ còn nước tuân theo số mệnh, nghe trời định đoạt và sẽ không còn có thể tiến xa hơn trong sự nghiệp nữa. Điện hạ trúng phải loại trùng này cũng vẫn chưa quá lâu, một khi mà đạt hạn tròn 3 năm thì thân tiên cũng khó mà cứu được!

Cố Mạn Phi bên nói bên từ trong người rút ra một dải kim châm, một con dao sắc sáng lóe để xuống mặt bàn.

- Lệnh cho người của điện hạ chuẩn bị một bình tương ớt,một củ tỏi trắng....

Nàng liệt kê ra một loạt những món đồ cần chuẩn bị.

Nghe xong, Tây Môn Gia Khánh có chút ngây người.

Đây hầu như toàn là những món gia vị thường có trong bếp, lẽ nào vị đại hiệp này lại muốn mang chàng ra ninh như ư?

Cố Mạn Phi liếc nhìn Tây Môn Gia Khánh, khẽ nhún mày:

- Điện hạ, lẽ nào trong phủ của ngài lại không có sẵn những thứ này sao?

- Có, có, có!

Tây Môn Gia Khánh cuối cùng cũng đã hồi thần, trí nhớ của chàng vốn siêu phàm, lập tức nhắm lại tên những món đồ mà Cố Mạn Phi vừa yêu cầu, sau đó còn hỏi thêm một câu:

- Chỉ những thứ này thôi ư?

Ý là không cần thêm những cây thuốc quý hay những phương thuốc hiếm có gì khác nữa sao?

- Tạm thời thế này đã!

Cố Mạn Phi khẽ gật đầu.

- Tốt nhất là điện hạ hãy ra lệnh cho đám thuộc hạ của mình nhanh chóng chuẩn bị đủ những thứ này đi, thời gian của ta có hạn, không thể ở lại đây quá lâu đâu!

Thái tử phủ, rất nhanh chóng đã chuẩn bị xong những đồ mà Cố Mạn Phi yêu cầu và mang vào trong phòng cho Thái tử điện hạ.

Hắc Hồ đích thân đốc thúc hạ nhân chuẩn bị đồ, những đồ được chọn đều là những thứ xếp loại thượng thượng phẩm.

Hắc Hồ có chút khó hiểu nên rất muốn ở lại xem... nhưng mà cái vị " tiên sinh " này người tuy không lớn mà tính khí thì thật quá khó chiều... ra tay cứu người nhưng không cho phép ai được ở lại quan sát quá trình cứu người.

Hắc Hồ đã cố gắng nháy mắt ra tín hiệu cho Thái tử, muốn Thái tử mở miệng yêu cầu một cận vệ thân cận như mình ở lại để giúp việc lật vật.

Nhưng mắt hắc nháy nháy liên tục như sắp muốn rơi cả ra ngoài rồi mà chủ tử của hắc cũng như là không nhìn thấy gì hết vậy, đuổi hắc như đuổi một chú gà con đi lạc ra khỏi phòng...

Hắc Hồ thầm than khổ, chủ tử trước giờ anh minh là vậy, giờ sao lại hồ đồ vậy chứ?

Hắc Hồ không yên tâm nên đành đứng đợi ngay phía bên ngoài khung cửa sổ, đôi tai dựng lên nghe ngóng tình hình, không bỏ qua bất kì một chút động tĩnh nào, chỉ cần phát hiện ra điều gì hơi bất thường là sẽ lập tức lao vào cứu người.

Từ trong phòng vọng ra tiếng hai người họ nói chuyện.

- Cách này sẽ hơi đau một chút, lát nữa nếu như quá đau, không thể nhịn được thì điện hạ hãy cắn vào miếng vải này.

- Không cần! Bản cung chịu được!

Hắc Hồ lắc lắc đầu, thái tử điện hạ vốn từ nhỏ đã lăn lộn trong huyết hỏa, có bị thương bị đau nặng tới đâu thì cũng có thể vờ như không có hề hấn gì, lúc trị thương dù đau đớn đến đâu thì cũng rên la dù chỉ một tiếng, thậm chí đến cả một cái nhủu mày cũng không hề có, điện hạ chính là một trang nam tử hán đại trượng phu thật sự.

- Cởi áo ra!

Trong phòng lại vang lên tiếng nói ngắn gọn, dứt khoát của vị

" tiên sinh "....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Thái tử bị trêu ghẹo...

Hắc Hồ nhủu mày, Thái tử đâu có bị thương ở ngoài da? Cởi y phục để làm gì?

Trong phòng..

Tây Môn Gia Khánh cũng có chút do dự, giọng của vị " tiên sinh " đã có chút mất kiên nhẫn:

- Nam tử hán đại trượng phu mà lại sợ cởi y phục sao? Cởi áo!

Hắc Hồ lấy tay xoa xoa mũi, ở phương diện này, Thái tử vô cùng bảo thủ, thường ngày, ngay cả những kẻ tâm phúc thân cận còn không nhìn thấy cả cái bắp tay của Thái tử hình dạng ra làm sao...

Chỉ duy nhất một lần cắt xương trị độc là Thái tử để lộ bắp tay trần ra ngoài....

Lần này, cả phần thân trên lại bị một tên nhãi ranh không biết từ đâu chui ra nhìn thấy ư?

Tây Môn Gia Khánh cuối cùng cũng lên tiếng:

- Nhất định phải cởi ư? Bản cung đã từng lập lời thề, thân thể bản cung chỉ để có thể tử của ta mới được nhìn.

- May mà ta là nam nhân!

Giọng nói của nàng bình thản, nghe không ra hi nộ ái ố.

- Thế nên ngài không phải lo lắng về việc đó. Và ta cũng sẽ không có chịu trách nhiệm về cái vấn đề " trinh tiết " của ngài đâu! Muốn lấy được loại trùng này ra thì ngài bắt buộc phải cởi. Tóm lại là cởi hay không? Không cởi thì ta lập tức rời đi!

Tây Môn Gia Khánh "....."

Chàng im lặng một lúc, cuối cùng gật đầu:

- Được! Bàn cung cỏi!

Hắc Hồ ở bên ngoài nghe lôm vậ... há hốc miệng bởi cái cuộc hội thoại kì quái này.

Sao cứ có cảm giác, vị thái tử gia vốn luôn cao cao tại thượng mà giờ đây lại giống hệt như một tiểu thư con nhà lành sợ hãi như bị ai đó ức hiếp, mạo phạm vậy.

Trong phòng truyền ra tiếng cỏi đồ, sột sột soạt soạt...

Lát sau....

Hiển nhiên là Tây Môn Gia Khánh đã cỏi xong y phục, tiếp tục lên tiếng:

- Tiếp nữa thì làm gì?

Dùng tay nghiền nát những củ hành, tỏi, gừng... này. Nhớ là chỉ được dùng ngón tay giữa mà thôi, những ngón khác không được phép chạm vào dù chỉ một chút.

Giọng nói của Cố Mạn Phi chậm chậm vang lên.

Hắc Hồ đứng ngoài nghe vậy, bất giác lại giơ tay lên xoa xoa mũi, phương pháp trị bệnh này thật là kì quái...

Thái tử của bọn họ vốn ưa sạch sẽ, mà thường ngày còn rất ghét ngửi phải những mùi của các loại gia vị này, ngửi dù chỉ một chút cũng không được. Vậy mà giờ...

Thái tử thật đáng thương!

Lại mất một lúc lâu.

Giọng của Tây Môn Gia Khánh lại vang lên, trong giọng điệu ấy không giấu nổi sự khó chịu với những thứ mùi mà mình đang phải chịu đựng.

- Xong rồi! Xong thế nào nữa?

- Xoa thứ đó lên huyệt Thiên trì, huyệt Tiền phủ, huyệt Thần phong... chỉ được dùng ngón trỏ xoa, dùng lực mạnh chút, truyền lực vào dưới các cơ các huyệt đạo....

Cố Mạn Phi tiếp tục chỉ dẫn...

Hắc Hồ: "...."

Những huyệt đạo này đều nằm ở phần trước ngực và đều là những phần khá là nhạy cảm. Thái tử gia lại phải xoa những thứ mà mình vốn ghét cay ghét đắng lên người.... đây.... đây là phương pháp trị bệnh quái dị gì vậy chứ? Vị "tiên sinh" này đến để trị bệnh cho Thái tử gia hay là đến để trêu chọc ngài vậy chứ??

Điều này đúng là một việc không dễ dàng đối với Tây Môn Gia Khánh.

- Cái này... cái...bất bản cung... bản cung tự xoa...

Cái này thật giống như tự mình sờ soạng kích thích bản thân....lại còn ở trước mặt người khác thế này nữa...

- Lẽ nào điện hạ muốn ta giúp xoa lên người?

Cố Mạn Phi hỏi ngược lại.

Tây Môn Gia Khánh: "...."

Cố Mạn Phi cầm một cây kim lên, nhẹ nhàng nói:

- Lát nữa ta còn phải giúp điện hạ châm cứu, tay không được phép dính dù chỉ một chút xù mảy thứ này. Điện hạ tự xoa hoặc không thì có thể gọi vị Hắc Hồ thị vệ vào giúp ngài xoa. Ta thấy công lực của hắc cũng không tồi, có hắc ra tay ta nghĩ chắc chắn hiệu quả cũng sẽ không tồi...

Hắc Hồ đứng ngay sau cánh cửa sổ, nghe Cố Mạn Phi nói vậy thì không khỏi rung mình, cảnh giác lùi sau vài bước.

Bên trong phòng, Tây Môn Gia Khánh quả đoán:

- Không cần, bản cung tự làm được!

Hắc Hồ vượt trần đầm mồ hôi... may mà thái tử gia không gọi hắn, nếu không thì với bản tính ưa sạch sẽ tới độ biến thái ấy của Thái tử... thì có lẽ cái đôi tay sờ mó lên người Thái tử sẽ không thể bảo toàn rồi.

Hắc Hồ đang định ghé tai nghe tiếp, thì cánh cửa sổ vốn đóng im lìm bỗng bị mở tung ra, gương mặt lạnh băng của Thái tử gia xuất hiện ngay sau ô cửa....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Người có muốn vào đây xem luôn không ?

Cánh cửa sổ vốn đang đóng im ỉm bỗng mở toang ra, Tây Môn Gia Khánh khuôn mặt lạnh băng đứng sau khung cửa nhìn tên thuộc hạ thân cận của mình:

- Đứng đây nghe rất thoải mái phải không? Có cần vào trong này xem cho rõ không?

Giọng trầm trầm mà lạnh tựa ngàn mũi dao giữa trời đông băng giá.

Mồ hôi lạnh toát ra ướt hết sống lưng áo của Hắc Hồ, vội cúi người:

- Thuộc hạ xin cáo lui ạ!

Nói rồi vội xoay lao đi như bị ma đuổi.

Tất nhiên là hắn cũng không dám đi quá xa, chỉ là đứng đợi ở phía bên ngoài cổng ra vào.

Tây Môn Gia Khánh thấy vậy thì mới đóng cửa sổ, quay người lại thì thấy Cố Mạn Phi đang cầm kim trong tay và nhìn chăm chăm vào mình.

Tây Môn Gia Khánh:

- Người có thể quay mặt đi không?

- Không thể!

Cố Mạn Phi thẳng thừng từ chối.

- Ta còn cần theo dõi công hiệu khi ngài xoa thứ đó lên người.

Tây Môn Gia Khánh cứng đờ người, bắt hắn phải đứng trước mặt người khác mà nắn bóp cơ thể như vậy....

Cố Mạn Phi thấy hắn đứng im không nhúc nhích, khẽ nhíu mày và có chút khó chịu:

- Sao vậy? Xấu hổ ư? Điều cùng là nam nhân, ta lại còn là một đại phu đến để giúp ngài trị bệnh, ngài làm ra vẻ uất ức, liệt nữ như vậy để làm gì? Không phải lo lắng, ta không phải kẻ "đoạn tụ" (ý chỉ nam nhân thích nam nhân).

Tây Môn Gia Khánh: "...."

Sắc mặt rất khó coi, các ngón tay nắm chặt lại với nhau, gân xanh nổi lên cuồn cuộn.

Im lặng một lúc mới nói:

- Được, vậy người cứ việc nhìn!

Trước ánh mắt của một kẻ xa lạ nhìn chăm chăm vào như vậy, làm những động tác này thì hắn sẽ thấy bị áp lực lớn... thế nên hắn quyết định nhắm chặt mắt lại.

Là một cao thủ võ thuật, ngay cả khi nhắm chặt mắt lại thì vẫn chuẩn xác ấn vào những huyệt trên người mà Cố Mạn Phi vừa yêu cầu, lực đạo cũng vừa đủ.

Cố Mạn Phi thầm cảm than, vị Thái tử gia này quả đúng là một cao thủ thiên tài, nàng mới chỉ nói qua đúng một lượt mà hắn đã có thể lập tức thao tác chuẩn xác tới vậy, khó trách mà có biệt hiệu "Quý tài".

Nàng chăm chú theo dõi thần sắc của Tây Môn Gia Khánh, không bỏ qua bất kì một thay đổi dù là nhỏ nhất.

Tây Môn Gia Khánh có một thân hình vô cùng hoàn mỹ, thêm một phân thì thành béo mà giảm một phân thì lại gầy, làn da khỏe khoắn, cơ thể rắn chắc.

Thêm nữa là tướng mạo anh tuấn của hắn như có một ma lực kinh hồn, khiến người khác nhìn một lần rồi lại muốn nhìn thêm lần nữa.

Vậy nhưng, thân hình hoàn mỹ, tướng mạo anh tuấn là vậy, thì đứng trước mặt Cố Mạn Phi thì cũng chỉ như một khúc gỗ, nàng chỉ coi hắn là một người bệnh, chăm chú nhìn vào thân thể hắn thì cũng chỉ là đang chờ đợi một thời cơ thích hợp để hạ kim mà thôi.

Giác quan thứ sáu của Tây Môn Gia Khánh vô cùng tinh mẫn, hắn biết ánh mắt Cố Mạn Phi vẫn luôn theo sát từng động tác của hắn.

Một thái tử vẫn luôn ung dung tự tại trước cả ngàn vạn ánh mắt là thế, vậy mà lần đầu tiên hắn có cảm giác hoảng loạn khi bị người khác nhìn như vậy.

Một cái ý niệm hoang đường bỗng vụt qua "Kẻ này không phải đã bị thân hình của mình mê hoặc rồi chứ?"

- Đừng có tưởng tượng!

Lập tức, giọng nói lạnh băng của Cố Mạn Phi lại vang lên.

- Nếu không thì sẽ phải làm lại lần nữa đấy!

Tây Môn Gia Khánh: "...."

Chàng chỉ mới có chút tưởng tượng là vậy mà đối phương đã phát hiện ra ngay được...

Chàng vội thu lại mọi ý niệm trong lòng, chuyên tâm tiếp tục xoa xoa cơ thể, không dám có chút lơ là gì nữa.

Nói cũng thật kì lạ, chàng làm theo lời của Cố Mạn Phi, dùng loại "thuốc" xoa bóp lên người thì lập tức từ trong lồng ngực như có một thứ gì đó nóng ran, chậm chậm thuận theo những vị trí mà chàng vừa xoa bóp mà bò đi, tựa như là có một chú rắn nhỏ vô cùng đang trườn đi trườn lại trong cơ thể chàng vậy.

Chàng đổ mọi sự chú ý vào "chú rắn con" đang di chuyển trong cơ thể, dần dần mà quên đi sự xấu hổ khi này.

Đang lúc chàng tập trung theo dõi sự dịch chuyển của chú rắn thì, bỗng bên tai vang lên tiếng xé gió, nơi trước ngực như bị một mũi kim bị nung nóng đâm mạnh vào da thịt, đau đớn vô cùng.

Quá bất ngờ, chàng hét lên đầy đau đớn, như một phản xạ tự nhiên, chàng tung ra một chưởng.

Tung chưởng rồi chàng mới giật mình nhớ ra... vội cố gắng thu tay lại nhưng không còn kịp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Điện hạ muốn biết thân phận thật của ta ?

Một tiếng động cực mạnh, chiếc giá sách vốn vô cùng vững chắc được bày trong thư phòng của Tây Môn Gia Khánh đã biến thành đồng đổ nát.

Tiếng động quá lớn khiến cho Hắc Hồ vốn đang đứng bên ngoài cổng, hết sức chú ý đến động tĩnh trong gian phòng này vội vàng lao tới:

- Điện hạ!!!

Bụi bay khắp phòng, trong đồng giấy vụn bay mù mịt thấp thoáng một bóng người...

- Điện hạ....

Hắc Hồ định lao người vào trong để kiểm tra tình hình thì bị một lực mạnh cản lại.

- Cút ra ngoài!

Đây là giọng nói của Tây Môn Gia Khánh....

Thái Tử gia bình an vô sự, Thái tử gia có vẻ đã nổi cáu! Quan trọng hơn là Thái tử gia còn đang cời trần...

Hắc Hồ không dám nói thêm gì nữa, quay đầu chạy như bị ma đuổi.

- Tiểu công tử.... không sao chứ?

Tây Môn Gia Khánh đưa mắt nhìn khắp cả căn phòng, trong lòng vô cùng lo lắng, chỉ sợ một chương khi nãy của mình đã vô tình giết chết vị công tử lạ mặt....

- Không sao! Chương lực khi nãy của Điện hạ thật quá cường mạnh,nếu không phải ta phản ứng nhanh thì giờ đã tan xác rồi!

Cố Mạn Phi bước ra từ phía sau một chiếc cột...

Tây Môn Gia Khánh thờ phào nhẹ nhõm:

- Thật xin lỗi, công tử ra tay bất ngờ quá khiến bản cung....

- Ta hiểu!

Cố Mạn Phi bình thản trả lời:

- Ta cũng có đề phòng, điện hạ cũng không thể khiến ta bị thương được đâu! Tiếp tục thôi!

Tây Môn Gia Khánh có chút do dự, vẫn tiếp tục sao?

Tây Môn Gia Khánh đưa mắt nhìn Cố Mạn Phi đầy thăm dò, chỉ thấy khuôn mặt vị tiểu công tử vẫn như vậy không hề có dấu vết bị thương hay chịu ảnh hưởng gì của việc ngoài ý muốn khi nãy. Trong lòng Tây Môn Gia Khánh có chút khác lạ!!

Khi nãy khi tung chương đó ra chàng còn linh cảm thấy đã chạm vào người vị công tử này....

Một chương ấy tung ra thì đủ sức giết chết bất kì một loại mãnh thú giữ tợn nào, vậy mà vị công tử này thì vẫn vậy,bình an vô sự...

Mà cách hấn xuất hiện trở lại cũng rất là kì quái, thân pháp có chút giống như ẩn thân thuật nhưng nhìn kĩ thì lại không phải...

Ẩn thân thuật chỉ có thể khiến người khác không thể nhìn thấy bản thân mình trong giây lát và có thể bị khứu giác linh cảm của loại linh khuyển phát hiện ra ngay....

Nhưng dường như linh khuyển cũng đã không hề phát giác ra... vị công tử này đã bằng không mà xuất hiện...

Đây là loại công phu kì quái gì vậy chứ?

Đối với võ thuật,Tây Môn Gia Khánh cũng được coi là người hiểu rộng biết nhiều... nhưng trước giờ chưa bao giờ nghe nói về cái loại công phu nào giống như thế này.

Vị công tử này là ai? Mà công phu lại cao siêu khó liệu đến vậy được?

Lẽ nào lại chính là đệ tử của Thánh chủ trong truyền thuyết??

Trên đại lục này, Thánh chủ là một nhân vật vô cùng thần bí, và cũng là một vị thần tối thượng trong lòng dân chúng....và vị thần ấy gần như chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Ngay cả một người đi nhiều hiểu rộng như Tây Môn Gia Khánh cũng mới chỉ nghe người đời đồn thổi chứ chưa bao giờ tận mắt gặp vị Thánh chủ đó.

Và trên thế gian này,công phu của đệ tử nhân môn Thánh chủ là thần bí nhất và người khác cơ bản là nhìn không thấu vì không một ai tận mắt nhìn thấy họ xuất chiêu.... những người tận mắt nhìn thấy thì giờ cũng đã xuống âm tào địa phủ mà đánh cờ cùng Diêm vương rồi!!

Tây Môn Gia Khánh nhìn kĩ dung mạo của vị công tử....vị công tử này thật sự là đệ tử của Thánh chủ??

Có lẽ là không phải!

Bởi nghe nói tiêu chí chiêu mộ nhân tài của Thánh chủ là vô cùng biến thái, khắc nghiệt, không những phải là một tuyệt đối thiên tài mà về dung mạo, thân hình cũng có một tiêu chuẩn nghiêm ngặt hơn cả Hoàng đế tuyển phi tần.

Trừ khi.... trừ khi dung mạo của vị tiểu công tử này là giả....

Tây Môn Gia Khánh chỉ muốn lập tức giờ tay ra mà sờ lên mặt đối phương...

Muốn xem vị công tử này đang đeo thứ mặt nạ được làm từ chất liệu gì mà giống thật tới vậy....

Nhưng còn chưa kịp hành động thì vị công tử ấy đã lãnh đạm cất tiếng:

- Điện hạ muốn biết thân phận thật của ta?

Suy nghĩ của Tây Môn Gia Khánh đã không qua nổi mắt vị tiểu công tử.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: 100 vạn .

Tây Môn Gia Khánh hết sức kinh ngạc trước con mắt quá tinh tường của vị công tử trẻ tuổi, ngập ngừng chút nhưng cũng không phủ nhận:

- Cái này...bản cung đúng là rất tò mò về thân phận của công tử...

- Không cần phải tò mò!

Cố Mạn Phi chặn lời:

- Ta với ngài chỉ là đang tiến hành một cuộc giao dịch, ngài giúp ta mua lại chiếc vòng này, đổi lại ta giúp ngài trị bệnh, bệnh của ngài bình phục hoàn toàn thì giao dịch kết thúc, thế nên điện hạ không cần thiết phải biết thân phận thật của ta!

Tây Môn Gia Khánh khẽ háng giọng:

- Công tử nếu có thể chữa lành bệnh cho ta thì công tử chính là ân nhân cứu mạng của ta, chiếc vòng tay kia cũng không có giá trị cho lắm, đâu có thể xứng với ân tình của công tử, bản cung định...

- Một trăm vạn!

Cố Mạn Phi bỗng thốt ra ba từ như vậy.

Tây Môn Gia Khánh:

- A?

- Nếu Điện hạ cảm thấy ngại thì đợi ta chữa lành bệnh cho điện hạ xong, thì hãy đưa thêm cho ta một trăm vạn bạc trắng.

Cố Mạn Phi xoay xoay cây kim trong tay, giọng điệu đầy vẻ thờ ơ.

- Ngoài điều đó ra, ta không tiếp nhận bất kì một lễ tạ nào khác!

Tây Môn Gia Khánh ghen hòng:

- Cái này...

- Nếu Điện hạ không đồng ý thì cứ coi như ta chưa nói gì hết!

Cố Mạn Phi cũng không quá để tâm, bởi đây chỉ là một điều kiện nằm ngoài dự kiến, đối phương không nhất trí thì cũng chẳng sao.

Tây Môn Gia Khánh cũng không nói gì thêm.

Đường đường là một Thái tử, một trăm vạn lượng vẫn thừa sức chi trả...

Bỗng dưng có thêm được một trăm vạn lượng bạc nên Cố Mạn Phi đang rất là vui vẻ:

- Điện hạ, còn cần thêm ba nhát kim nữa. Điện hạ tiếp tục đi!

Chả mấy khi còn kiên nhẫn mà giải thích thêm:

- Nhát kim lúc này mới chỉ giữ được phần đuôi, còn cần ba nhát kim nữa thì mới có thể lôi được nó ra ngoài.

Tây Môn Gia Khánh: "..."

Vì chữa bệnh, chàng lại đành phải nhắm mắt mà tự tay sờ nắn cơ thể mình, chàng vẫn cố nêu ra yêu cầu nho nhỏ:

- Công tử, trước khi ra tay có thể báo ta biết trước không?

- Không thể! Cơ hội chỉ tồn tại trong nháy mắt, không có thời gian để lên tiếng nhắc nhở đâu!

Tây Môn Gia Khánh: "...."

Đành vậy! Trong lòng ta tự nhủ là được rồi!

Thời gian chậm chạp qua đi, một tuần hương sau, Cố Mạn Phi đã hạ được nhất kim cuối..

Mỗi nhất kim đều được ra tay hết sức bất ngờ, đau đớn vô cùng.

Tây Môn Gia Khánh kể ra cũng đáng mặt nam tử hán, những nhất kim sau đều không hề kêu lên dù chỉ là một tiếng nhỏ nhất.

Đăm xong nhất kim cuối cùng, Cố Mạn Phi cũng thở phào nhẹ nhõm, rồi lập tức thân hình nàng vòng ra sau lưng Tây Môn Gia Khánh, hai ngón tay nhỏ xinh nhanh như chớp điểm vào những huyết đạo trên chiếc lưng trần của chàng.

Vài tia sáng vụt qua, những chiếc kim cùng lúc bay ra khỏi lồng ngực Tây Môn Gia Khánh.

Cố Mạn Phi khẽ phẩy tay, những cây kim đó liền lập tức bay trở lại tay nàng, ở mũi kim có một thứ gì đó đang quẩn quại..

Nó có chiều dài bằng hai đốt ngón tay, đầu to, chiếc mồm nhọn hoắt như cây kim, mắt đỏ tựa máu tươi, toàn thân phát ra thứ ánh sáng màu xanh lam, thoát nhìn đã đủ thấy rất nà ná..

- Đây chính là " Thiên mệnh trùng "?

Tây Môn Gia Khánh vẫn có chút không dám tin, một thứ nhỏ bé như này lại có thể khiến chàng hai năm liền không thể tu luyện.

Cố Mạn Phi khẽ lắc lắc đầu kim, con trùng đó khẽ phát ra một tiếng kêu rất khẽ, giương đầu lên như muốn cắn người....

- Thiêu!

Cố Mạn Phi vút cả cây kim lẫn Thiên mệnh trùng lên một trang giấy....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Chỉ là vết thương nhỏ !

Tây Môn Gia Khánh khẽ búng ngón tay, một tia lửa phát ra, trang giấy bốc cháy, trong nháy mắt thiêu đốt luôn cả " Thiên mệnh trùng " đang bị găm chặt trên chiếc kim.

- Vậy.... vậy là xong rồi sao?

Tây Môn Gia Khánh không dám tin mà lên tiếng hỏi lại.

- Đúng thế! Điện hạ vận công thử coi.

Tây Môn Gia Khánh cũng không chút để tâm tới việc thư phòng hiện tại bụi bặm, bẩn thỉu, ngồi luôn xuống dưới nền đất bắt đầu vận công...

Lát sau, Tây Môn Gia Khánh mở choàng đôi mắt, đứng bật dậy, chấp tay hành lễ với Cố Mạn Phi:

- Đa tạ Nhiệm công tử diệu thủ hồi xuân, bản cung đã hoàn toàn lành bệnh!

Chàng đã hoàn toàn bình phục! Hoàn toàn bình phục rồi! Căn bệnh dần vặt chàng suốt cả hai năm trời, khiến chàng gần như đã tuyệt vọng... chỉ đơn giản thế này mà được chữa khỏi rồi sao?

Dù là một người trước giờ luôn giữ được sự trấn tĩnh trong mọi trường hợp nhưng đến lúc này cũng không khỏi kích động vô cùng.

- Nhiệm công tử đã chữa lành bệnh cho bản cung, bản cung nhất định sẽ trọng thưởng thêm cho công tử, công tử....

Ánh mắt sáng bừng nhìn về phía vị công tử vừa đứng, chưa kịp nói hết câu..

Ở đó đâu có còn hình bóng của vị công tử kia nữa...

- Nhiệm công tử? Nhiệm công tử?

Tây Môn Gia Khánh không nản lòng, tìm quanh phòng một lần nữa, nhưng trong căn phòng đồ nát này chỉ còn mỗi mình chàng mà thôi.

Cái vị công tử có dáng người nhỏ thó giống như lúc xuất hiện, bỗng dung đến bỗng dung biến mất....không một ai biết vị công tử ấy xuất hiện bằng cách nào và biến mất ra sao....

Tây Môn Gia Khánh nắm chặt 5 đầu ngón tay, bỗng thấy thật ân hận khi mà đã không bố trí người theo sát vị công tử thần bí kia.

Ngoài việc tạ trọng lễ cho vị công tử ấy, Tây Môn Gia Khánh còn muốn thỉnh giáo rất nhiều chuyện khác nữa, ví như nguồn gốc của loại trùng độc này, ví như sự phụ, môn phái theo học của công tử....chàng thậm chí còn có ý định không tiếc đánh đổi bất kì điều gì để mời vị công tử ấy về dưới trướng của mình....

Một nhân tài hiếm gặp như vậy mà để vuột mất như này thì thật quá đáng tiếc.

Tây Môn Gia Khánh thậm chí đã thầm chuẩn bị lời hay ý đẹp để nhằm khuyên vị công tử ấy đồng ý gia nhập vào phe phái của mình.

Kết quả, còn không kịp làm gì, nói gì thì đối phương đã bỗng dung biến mất...

Trị lành bệnh cho chàng, lấy đi chiếc vòng ngọc kì quái và tờ ngân phiếu trăm vạn lượng, sòng phẳng, chả ai nợ ai.....

Chàng thậm chí còn không biết cả danh tính của đối phương! Chỉ qua lời nói của tên tiểu đồng đưa thư hôm đó mà biết vị công tử đó mang họ Nhiệm

....

Vàng trắng vừa to vừa tròn lơ lửng trên không trung, trên bầu trời rộng lớn ấy không có nổi lấy một vì sao, chỉ có duy nhất vàng trắng đó đang tỏa ra thứ ánh sáng dịu dàng...

Đêm đã rất khuya, trong thành đã vào giờ giới nghiêm, các con đường trong thành không một bóng người, chỉ có đội lính đang chia nhau đi tuần....

Cổ Mạn Phi hiện hình bên một cái ngõ nhỏ ven thành.

Hiện tại, mặc dù thuật hoán dịch của nàng đã vận dụng được khá là thành thực.... nhưng nói cho cùng, nội lực của thân xác này quá yếu, không thể tùy ý vận dụng như ở thân xác của kiếp trước.... mỗi lần dùng thuật chỉ dùng được trong một khoảng cách nhất định.

Khoảng cách giữa tướng quân phủ với Thái tử phủ là rất xa, một cái ở thành Nam, một cái ở thành Bắc...vậy nên nàng không thể hoán dịch về luôn tới khuê phòng của mình được mà vẫn phải dùng chân lại ở giữa chặng đường.

Rất may là Cổ Mạn Phi đã sớm đã ghi nhớ đại thể bố cục trong thành này, biết rõ nơi nào trong thành là kín đáo ít người qua lại, ví như cái ngõ nhỏ này...

- Thật không ngờ người cũng biết đến loại trùng đó! Phải biết rằng ngay cả ở thời đại của ta thì loại trùng đó cũng rất là hiếm gặp.

Trong đầu Cổ Mạn Phi vang vọng tiếng nói của Thiên Ngoan ngọc.

Cổ Mạn Phi không thềm để ý tới Thiên Ngoan ngọc, nàng giữ vững cơ thể rồi khẽ thở hắt ra một hơi, dùng tay ôm lấy ngực, hàng lông mày nhíu lại...

- Người bị thương rồi!

Thiên Ngoan Ngọc miễn cảm phát giác ra sự bất thường của nàng.

- Là lúc vị Thái tử kia tung chưởng tạo thành ư?

- Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi!

Nàng vẫn có chút xem nhẹ công lực của vị Thái tử điện hạ kia rồi. Dù cho nàng sớm đã có sự chuẩn bị và cũng kịp thời tránh được....thế nhưng vẫn bị ảnh hưởng của chưởng phong nên giờ lồng ngực có chút đau...

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Mỹ nhân....

- Tên thái tử này thật là có mắt không trông, dám coi bỏn Ngọc Thần ta không đáng mấy lạng bạc, lại còn tặng thêm một trăm vạn lượng cho người!

Thiên Ngoan Ngọc tức tối mà gầm lên.

- Tính mạng của Thái tử tất nhiên là đáng giá rồi.

Cố Mạn Phi trả lời đầy thần nhiên.

- Cũng đâu có giá bằng ta được!

Thiên Ngoan Ngọc càng lúc càng thấy bất bình.

- Nhưng trong lòng vị Thái tử ấy thì vẫn là một trăm vạn lượng tặng sau có giá trị hơn, có thể coi như là tiền công trị bệnh của ta. Còn người ý mà...chỉ có thể coi là tặng kèm thôi.

Thiên Ngoan Ngọc: "...." Có chút bị tổn thương, toàn thân ngọc lóe sáng.

Thứ ánh sáng lóa mắt tựa như thứ ánh sáng bảy sắc cầu vồng lấp lánh lấp lánh....

- Ai ở đó?

- Lén lén lút lút....mau bước ra đây!

Một đám lính tuần bị thứ ánh sáng ấy thu hút, tức tốc lao về phía Cố Mạn Phi đang đứng.

Thật đáng chết!

Cố Mạn Phi miễn cưỡng hít một hơi dài, thân hình khẽ dịch chuyển, biến mất khỏi nơi đó.

Đám lính tuần: "...."

Gặp ma ư?

Đám lính nhìn nhau, rồi chia nhau ra tìm kiếm, lục soát khắp cả cái ngõ nhỏ ấy....nhưng cuối cùng đều không phát hiện ra bất kì ai...

- Có vấn đề!

- Có gì đó không bình thường!

- Có khi nào kẻ đó lại chính là người mà Tứ hoàng tử muốn tìm không?

- Có thể lắm! Kẻ đó lén lén lút lút như vậy... nhanh đi bẩm báo lại với người của Tứ hoàng tử...

Đám lính tuần ồn ào bàn cãi, rồi nhanh chóng báo cho các đội lính tuần khác, vậy là một cuộc lục soát quy mô toàn thành lại bắt đầu....

....

Trong lần dùng thuật hoán dịch vị này, Bạch Đan Đan đã phát giác ra cơ thể mình có chút không ổn, chưa đi nổi một nửa đường thì ngực đã đau nhói, cơ thể mềm nhũn, đầu óc quay cuồng, lập tức hiện hình.

"Tồm!" một tiếng.

Tiếng nước chảy..... trước mắt nàng là một màu xanh lam nhè nhẹ, xung quanh, hơi nước nghi ngút....

Cả thân hình nàng nằm trọn trong nước, dưới đáy nước....

Không kịp phản ứng, suýt chút nữa thôi là nàng đã được uống đầy cả bụng nước rồi.... nàng lập tức đạp mạnh chân, lao người một cái, cuối cùng cũng ngoi lên khỏi mặt nước...

Nàng hít một hơi dài, vuốt nước trên mặt, mở mắt ra nhìn cảnh vật xung quanh....

Nàng biết địa điểm mà mình dùng chân lần này sẽ không theo như dự tính, nhưng nàng không ngờ mình lại xuất hiện ở nơi kì quái như này....

Hơi nước nghi ngút, mặt nước xung quanh nàng, vô số cánh hồng đang bập bênh bập bênh, hương thơm thoang thoang,nhẹ nhàng quyện vào hơi thở của nàng...

Đây là suối tắm nước nóng hay là suối hoa?

Nghiêm trọng hơn.... cách nàng một khoảng cách không xa, có một vị mỹ nhân đang ngắm mình....

Trong làn hơi nước mờ ảo, Cổ Mạn Phi không nhìn rõ được dung mạo của đối phương.... chỉ thấy mái tóc mỹ nhân vừa đen vừa dài, buông xõa trên mặt nước, dưới sự phản chiếu của sắc đỏ từ những cánh hoa càng làm tôn lên làn da mỹ nhân trắng đẹp, mịn màng tựa ngọc....

Khi này, vị mỹ nhân như đang nhắm mắt, thành thoi ngắm mình trong làn nước ấm.... nghe động tĩnh do Cổ Mạn Phi tạo ra mới như bừng tỉnh, mở choàng đôi mắt....

Hai người nhìn nhau trong làn hơi nước trắng xóa, ảo mộng...

Tuy không biết đây là đâu, mỹ nhân kia là ai.... nhưng Cổ Mạn Phi biết chắc nàng đã lạc vào trong một phủ hộ... bởi nàng nhìn thấy trên bờ có dựng một tấm bình phong phi thủy lớn và vô cùng tinh xảo.

Nàng bỗng đứng ngơ ra khỏi cái

"bồn tắm" của mỹ nhân như này, mỹ nhân chắc chắn sẽ hoảng hốt, hoảng hốt thì sẽ hét lớn, tiếng hét sẽ làm kinh động đến đám người canh gác bên ngoài....

Ý nghĩ ấy thoáng qua trong đầu Cổ Mạn Phi, nên khi vừa nhìn thấy mỹ nhân thì phản ứng đầu tiên của Cổ Mạn Phi là lao ngay người về phía mỹ nhân....

Tình thế cấp bách, nàng lao người nhanh như tia chớp....

.... mỹ nhân vừa kịp chớp mắt một cái thì đã bị đối phương áp sát, miệng mỹ nhân bị một bàn tay đối phương bịt lại, chiếc cổ đẹp đẽ thì bị gí dao đe dọa:

- Không được hét!

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Chỉ là người qua đường !

Vị mỹ nhân đó cũng là người biết điều, quả nhiên không hét lên, thậm chí đến hừ một từ tiếng cũng không, chỉ khẽ nhắm mắt nhìn Cổ Mạn Phi.

Giờ đến gần thì Cổ Mạn Phi mới nhìn rõ dung mạo của đối phương, trong lòng không khỏi cảm than.

Mỹ nhân! Tuyệt sắc mỹ nhân! Nghiêng quốc nghiêng thành đại mỹ nhân!

Hàng lông mày tựa đỉnh núi xa, cong cong, sắc nét...

Mắt trong như mặt nước mùa thu, mỗi ánh nhìn đều dễ dàng khiến người đối diện bị cuốn hút vào trong đó...

Đôi môi.... đang bị bàn tay nhỏ của Cổ Mạn Phi bịt lại nên không rõ hình dạng, nhưng Cổ Mạn Phi vẫn có thể cảm nhận được sự mềm mại như nhung ấy, thậm chí còn có thể tưởng tượng ra vẻ đẹp quyến rũ của đôi môi ấy.

Giữa bờ trán cao cao, thông minh của mỹ nhân còn được gắn một đá quý màu đỏ, có hình dáng dài thon như mắt hồ li, do dính hơi nước mà càng sáng lấp lánh....

Vị mỹ nhân này tựa như một tuyệt phẩm điêu khắc do chính bàn tay Thượng đế tạo ra, đẹp đến kinh hồn, mỹ lệ đến khó tin !

Đặc biệt là đôi mắt, một cái chớp mắt cũng đủ câu hồn người.

Tầm thân mỹ nhân phần lớn được ngâm trong làn nước ấm, chỉ thấy chiếc cổ ưu mỹ đẹp tựa cổ thiên nga và đường nét diễm lệ của bờ xương quai xanh.... lù xuống thêm chút nữa...

Lui xuống chút nữa thì chìm trong làn nước ấm phủ đầy cánh hoa, nhìn không thấy gì hết nữa.

Nhưng những điều này đều không phải là việc khiến Cổ Mạn Phi kinh ngạc nhất....

Điều đáng kinh ngạc nhất là gương mặt mỹ nhân này có nét gì đó rất quen, tựa như đã từng gặp ở nơi đâu...

Không đợi cho nàng kịp nghĩ thông điều đó, bên ngoài bỗng có ai đó nói vọng vào:

- Công chúa! Y phục của công chúa đã được mang tới, vậy nô tì mang luôn vào được không ạ?

Công chúa? Lễ nào nàng đã đột nhập vào Hoàng cung?

Nhìn khung cảnh nơi này được bố trí tinh tế, hào hoa tới vậy thì có vẻ như đây chính là nơi công chúa tắm...

Cố Mạn Phi ghé đến sát bên tai mỹ nhân:

- Nàng là công chúa điện hạ? Không phải sợ, ta sẽ không làm hại gì công chúa đâu, ta chỉ là người qua đường....

Có thể do câu nói của nàng có chút khó hiểu nên vị mỹ nhân chớp chớp mắt, tỏ ý không tin. Đôi môi nàng thậm chí còn khẽ động đậy dưới tay Cố Mạn Phi....

Cố Mạn Phi vội bịt chặt miệng mỹ nhân lại....

Cố Mạn Phi sợ mỹ nhân sẽ giằng co, chống cự mạnh nên lập tức chuyển người ra sau mỹ nhân, một tay cầm dao tì vào lưng mỹ nhân, tay kia vẫn bịt chặt miệng nàng rồi khẽ nói:

- Ta nói thật đấy, chỉ cần ngươi không kêu lên thì ta sẽ không làm hại ngươi.... giờ ngươi mau lên tiếng, ra lệnh cho bọn họ mang đồ vào trong này....đừng có cố tình giờ trò hồng kêu cứu. Ta đảm bảo trước khi có người kịp tới cứu ngươi thì con dao này đã đâm xuyên tim ngươi rồi! Nếu đồng ý thì hãy gật đầu ra hiệu!

Mỹ nhân có chút do dự, quả nhiên khẽ gật đầu đồng ý....

Đúng là kẻ hiểu chuyện mà!

Cố Mạn Phi thầm thở phào nhẹ nhõm, rồi tay từ từ nói lỏng tay....

Mỹ nhân rất nghe lời, chiếc miệng được trả lại tự do thì cũng không lớn tiếng kêu cứu mà ngược lại, bình tĩnh ra lệnh:

- Mang vào đi!

Giọng nói của mỹ nhân rất hay, hoa lệ, từ tính, là loại âm trung tính, khiến người khác không phân được là nam hay nữ, nhưng lại vô cùng lay động lòng người.

Ngay khi mỹ nhân lên tiếng thì cả thân hình Cố Mạn Phi đã chìm vào trong làn nước... tất nhiên, con dao trong tay vẫn không quên tì vào lưng của mỹ nhân, đề phòng mỹ nhân giờ trò.

Nàng tuy xuất thân là sát thủ nhưng nàng thật không muốn tùy ý giết người... có thể giải quyết mọi chuyện trong hòa bình là tốt nhất.

Vậy nên nàng cũng không hề có ý làm khó vị công chúa xinh đẹp này, bởi dù sao nàng cũng là kẻ đột nhập vào tư gia....

Nếu là trước đây, nàng hoán dịch vị sai địa điểm thì có thể lập tức hoán dịch vị tiếp, thậm chí không để cho đối phương kịp phát hiện thủ nàng đã rời đi rồi....

Nhưng lần này thì không được, lúc này, nơi ngực nàng đang vô cùng khó chịu, nhất thời không thể sử dụng công pháp.... nên giờ chỉ có thể không chế vị công chúa này rồi tính sau....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Bị người nhìn thấy ...hết rồi !

Bởi đang là trời đêm, mặt nước rất tối, Cố Mạn Phi lặn mình vào lòng nước thì mới phát hiện ra, mỹ nhân đó vẫn còn mặc đồ trên người...

Y phục đó tươi, nổi bật trong làn nước...

Chỉ là y phục có vẻ như quá rộng so với cơ thể mỹ nhân, vai áo trễ nải, bờ lưng trần gợi cảm, từ trên bờ nhìn xuống dễ nhầm là mỹ nhân đang không mặc đồ...

Cố Mạn Phi vốn bơi lặn rất tốt, nhịn thở trong nước vài phút là chuyện bình thường... nhưng hôm nay thì khác, nàng vừa chìm mình trong nước chưa nổi đến một phút thì đã khó thở vô cùng, không chịu nổi, chỉ muốn ngoi lên khỏi mặt nước để hít thở không khí trong lành.

Nhưng ngay lúc này thì không được, kẻ thị nữ vừa mang đồ bước vào, bước chân nhẹ nhàng của ả nghe trong tai Cố Mạn Phi, nàng thấy ả đi chậm chạp

quá mức.

- Công chúa, đây là ngân tròng tơ bào mà công chúa cần....

Giọng nói của thị nữ rất nhẹ nhàng, thánh thót như tiếng chuông ngân, rất hiển nhiên là còn khá là ít tuổi...

- Để đó! Ra ngoài!

Mỹ nhân đang ngâm mình trong nước, cất giọng nói đầy uy nghiêm, kiệm lời như vàng..

- Công chúa, người có cần nô tì đấm bóp vai cho người không ạ? Nô tì đấm bóp rất tốt đấy ạ!

Thị nữ đó dường như đang cố gắng nịnh nọt vị công chúa này...

- Người tên gì?

Mỹ nhân công chúa cất tiếng hỏi.

- Nô tì tên là Tư Họa!

Thị nữ mừng thầm trong bụng, giọng nói vì quá kích động mà có chút run run.

- Ra ngoài, đi tìm Diệp Vũ Phong quân sự lãnh 30 trượng, phát mại.

Giọng mỹ nhân đầy bình thản, nhưng nghe trong tai thị nữ thì như sét đánh ngang tai.

Ả quỳ rạp xuống bên bờ:

- Xin công chúa tha tội, xin công chúa tha tội...

- 60 trượng!

Vị mỹ nhân nói không chớp mắt...

Ả thị nữ, khuôn mặt trắng bệch, cất không ra nổi hột máu, nghẹn họng, không dám nói thêm một câu cầu xin nào nữa.

Khẩu đầu mạnh một cái rồi lớp ngóp đứng dậy:

- Nô tì lập tức đi ngay!

Nói rồi vội vàng đi giật lùi ra ngoài.

Thị nữ vừa bước ra khỏi, Cố Mạn Phi lập tức ngoi ra khỏi mặt nước, hít một hơi dài, nàng có chút ngộp thở... mãi một lúc sau cơ thể mới dễ chịu hơn chút...

Bỗng đâu, cơ thể mỹ nhân khẽ động đập dưới mũi dao của nàng..

Cố Mạn Phi khẽ nhưồn mảy, ngón tay khẽ co lại, đang định hành động thì lại phát hiện ra vị mỹ nhân ấy chỉ đơn giản xoay người lại chứ không có ý đồ gì khác....

.... ánh mắt mỹ nhân nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Cố Mạn Phi...

Bị mỹ nhân nhìn vậy, Cố Mạn Phi không khỏi giật mình...

Lẽ nào lớp hóa trang trên mặt nàng đã bị nhòa?

Không thể nào! Lớp hóa trang này hoàn toàn không thể bị nước thông thường làm nhòe đi được!

- Ta xử lý như vậy, có được thỏa đáng không?

Vị công chúa bình thản hỏi nàng.

Thì ra cái vị công chúa yêu kiều này lại là người nghiêm khắc tới vậy!

Quả nhiên là rất có cốt cách của một công chúa uy quyền.

Thị nữ bên cạnh vốn chỉ muốn nịnh bợ chút thôi mà đã phải nhận hình phạt dã man đến thế.

Đây chính là sự tôn nghiêm của Hoàng gia sao?

Cố Mạn Phi không muốn can dự vào việc tư của công chúa nên chỉ gật đầu mà rằng:

- Việc riêng của người, không cần hỏi ý kiến ta! Ta cũng không để tâm tới mấy chuyện đó đâu!

Cố Mạn Phi không muốn dừng lại ở đây quá lâu, nàng định một lần nữa dùng thuật hoán dịch vị nhưng bỗng nhói đau nơi ngực trái. Hiện nhiên tạm thời vẫn chưa thể dùng thuật.

Nàng chỉ đành mở choàng mắt ra....

...thì chỉ thấy vị mỹ nhân ấy đang nhìn chăm chăm vào mình, ẩn sâu trong ánh mắt có nét gì đó rất lạ...

Cố Mạn Phi không khỏi có chút hoảng:

- Nhìn gì?

- Cơ thể ta đã bị người nhìn thấy hết..rồi!

Vị mỹ nhân khẽ nói..

Cố Mạn Phi: "..."

Cả hai đều là thân nữ nhi, kể cả nàng có nhìn thấy thân thể mỹ nhân kia thì cũng không phải là vấn đề quá lớn chứ?

Huống hồ, nàng cũng đâu đã kịp nhìn thấy gì? Vị mỹ nhân này trên người vẫn còn mặc đồ mà.... nhiều nhất thì cũng chỉ nhìn thấy cái lưng và chút cổ trở xuống tí tẹo thôi...

Khi này khi ngâm mình trong nước, nàng vô tình nhìn qua lớp y phục của vị mỹ nhân mà có cảm giác, mỹ nhân này chính xác là mỹ nhân ngực phẳng..

Bất kể hiện đại hay cổ đại, thì mỹ nhân ngực phẳng đều không hiếm gặp...

Nhất là cái thời kì này đâu đã có chuyện nâng ngực chỉnh hình, thế nên vị mỹ nhân này có chút khiếm khuyết đó cũng chẳng có gì là lạ cả....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Ta là nữ nhi

Người còn sờ cả vào người ta nữa...

Mỹ nhân công chúa tiếp tục kể tội Cố Mạn Phi.

Cố Mạn Phi: "..."

Bản thân nàng nhiều nhất cũng chỉ là dùng tay bịt miệng vị mỹ nhân này và dùng dao tỉ vào lưng nữa thôi.

Mỹ nhân công chúa đứng rất gần Cố Mạn Phi, gần tới mức có thể nhìn rõ hàng lông mi ướt nước của nàng ta.

Mỹ nhân công chúa dường như không hề nhìn thấy con dao đang kề nơi cổ mình, tiến sát thêm chút nữa vào người Cố Mạn Phi, đôi môi mỏng khẽ cong cong lên:

- Ta đường đường là một công chúa cao quý mà lại để cho một kẻ nam nhân như người vừa nhìn, vừa sờ, trình tiết đã bị tổn hại, bản cung lại là người trình liệt....

Câu nói này nghe ra phải được nói ra với biểu cảm uất ức vô cùng mới đúng.. Nhưng Cố Mạn Phi lại chỉ thấy nét yêu nghiệt, nét mê hoặc trong từng ánh mắt, cử chỉ của mỹ nhân... khiến trái tim Cố Mạn Phi như muốn tan chảy thành nước.

Ở thời đại này, nữ nhân vẫn rất là bảo thủ, trong cuốn "Liệt nữ truyền" có ghi chép lại, có không ít liệt nữ vô tình bị nam nhân chạm vào tay thì sẽ tuyệt đối cắt bỏ đi bàn tay đó.

Theo đó thì mới thấy rằng, vị công chúa này coi như đã bị nàng nhìn và sờ quá là "kĩ càng" rồi, nàng ta sẽ không đến mức tự sát đấy chứ?

Một mỹ nhân phong hoa tuyệt tã như này mà chỉ vì một chút hiểu nhầm nhỏ mà phải chết thì đáng tiếc biết bao.

Hiếm khi nào mà Cố Mạn Phi lại cảm thấy mình gây ra nghiệt ác như vậy, nên cũng muốn tìm cách cứu vớt.

Nàng hạ quyết tâm, khẽ nói:

- Ta là nữ nhi!

Ánh mắt mỹ nhân khẽ lướt nhìn qua cơ thể Cố Mạn Phi, cố tình dừng lại lâu ở nơi ngực nàng:

- Nhìn không ra!

Đôi mắt mỹ nhân mòng nước, kết hợp với viên bảo thạch hồ li nhẵn ở giữa trán, càng làm tôn lên nét mỏng lung, mơ hồ....

Cố Mạn Phi trong lòng đang thấy vô cùng bi thảm, cái cơ thể này tuy đã 13 tuổi nhưng bởi lúc trước bị ngược đãi, ăn không đủ no, mặc chả đủ ấm nên cơ thể phát triển rất không tốt.... vậy nên cơ thể nàng hiện tại nếu chỉ nhìn thể này thì chả có nét gì khác biệt với một bé trai bình thường..

- Cơ thể ta phát triển không được tốt..

Cố Mạn Phi giải thích....

- Ta thật sự là phận nữ nhi, nếu người không tin....

- Sao?

Ánh mắt mỹ nhân dương lên nhìn nàng, khóe mi còn vương giọt nước:

- Người làm sao để chứng minh?

Cố Mạn Phi nếu không thể chứng minh thân phận nữ nhi của mình thì rất có thể vị công chúa này sẽ tự sát, một vị mỹ nhân tuyệt sắc vô duyên vô cớ mà chết đi thể này thì thật là phí của trời.

Cố Mạn Phi cũng đâu thể lột bỏ y phục để nàng ta kiểm tra chứ?...

Hạ quyết tâm... Cố Mạn Phi cầm lấy tay nàng ta, rồi nhanh như một tia chớp đưa bàn tay của vị mỹ nhân đó lướt qua nơi giữa hai đùi mình, rồi lập tức thu tay lại.

- Giờ có thể tin chưa?

Cố Mạn Phi đang mặc trên người bộ đồ dạ hành y màu đen, gọn gàng, bó sát, giờ lại còn ngâm người trong nước, nếu là nam nhân thì vị trí đó sẽ nổi cộm lên....

Nàng cầm tay đối phương lướt qua nơi đấy, đối phương có lẽ sẽ cảm nhận được nơi đó là.... và có thể chứng minh thân phận nữ nhi của Cố Mạn Phi.

Mĩ nhân công chủ không ngờ Cố Mạn Phi lại làm ra việc đó, có chút ngáy người ra, nhìn Cố Mạn Phi với ánh mắt đầy ý vị.

Ánh mắt mỹ nhân thăm thẳm tựa như đáy đại dương, dưới ánh sáng của minh châu thì tựa như có cả ngàn vì sao đang thi nhau lấp lánh trong ánh mắt ấy, đẹp đến yêu nghiệt.

- Không đủ tin!

Mỹ nhân đáp lại ngắn gọn.

Dừng lại một lúc rồi mới bổ sung thêm:

- Biết đâu đấy người lại là thái giám thì sao?

Ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt Cố Mạn Phi :

- Dung mạo của người cũng chẳng có chút nào giống nữ nhi cả?

Cố Mạn Phi: "...."

Trên mặt nàng hiện vẫn đang là lớp hóa trang, nước da nâu rám nắng, lông mày rậm, ngũ quan mang đậm nét nam nhân phong trần chứ không có chút gì mềm mại, dịu dàng của nữ nhi, lại còn không có "chỗ kia"...

Chẳng trách mỹ nhân nghĩ nàng là một thái giám...

Chương 85: Cọp cái...

Thôi kệ, thái giám thì thái giám, vị mỹ nhân này là một công chúa, từ nhỏ đã lớn lên trong sự hậu hạ của đám thái giám, bị một tên thái giám nhìn và sờ vào cơ thể thì có lẽ sẽ không phải là chuyện quá nghiêm trọng.

Cố Mạn Phi lười nhác, chả muốn giải thích gì nữa, khẽ cất giọng lạnh lùng:

- Lên bờ!

Nàng hiện tại đang càng lúc càng thấy tức ngực, khó thở, không thể sử dụng thuật hoán dịch vị, Cố Mạn Phi nghi ngờ là do nước suối gây ra, nên muốn lên bờ nghỉ một lúc xem có khá hơn không.

Mà hiện tại cũng không thể để vị công chúa ngấm mình trong làn nước một mình được, nhờ vả may nàng ta hét lên kêu cứu thì phiền.

Thế là nàng ép mỹ nhân phải cùng lên bờ.

- Ngươi thật là dữ dằn!

Cơ thể mỹ nhân co rúm lại dưới làn nước:

- Lại còn tự nhận là nữ nhân... có nữ nhân nào mà dữ dằn như ngươi không chứ?

Cố Mạn Phi cười lạnh lùng:

- Đó là ngươi kém hiểu biết, lẽ nào ngươi chưa nghe thấy từ cọp cái sao?

- Cọp cái?

Vị mỹ nhân dường như không hiểu ý nghĩa của từ đó:

- Ngươi là cọp cái? Hồ tinh?

Cố Mạn Phi im lặng, chỉ hất cằm ra hiệu, con dao lại chỉ chỉ vào mặt đối phương.

Ý vị rất rõ ràng, mỹ nhân nếu còn không chân lên bờ thì Cố Mạn Phi sẽ ra tay rạch mặt mỹ nhân, hủy hoại dung nhan xinh đẹp của nàng ta.

Mỹ nhân công chúa cũng là kẻ biết điều, khẽ thở dài một tiếng rồi quay lưng bơi vào bờ...

Cố Mạn Phi theo sát phía sau, đề phòng nàng ta giở trò.

Nhìn mỹ nhân bơi trong làn nước, Cố Mạn Phi chợt nhận ra, chiếc áo trên người mỹ nhân rất rộng, như một chiếc cờ bay lượn trong nước, lại thêm mái tóc đen dài lướt qua lướt lại nhẹ nhàng... chỉ nhìn mỗi bóng lưng cũng đẹp đến hút hồn người khác....

Ai mà chả thích ngắm nhìn những thứ đẹp đẽ, Cố Mạn Phi cũng không ngoại lệ...

Không ngờ trên đời này lại có người đẹp tới mức kinh tâm động hồn như vậy!

Khiến cho một nữ nhi như nàng cũng phải có chút ngả nghiêng...

Dung mạo của vị mỹ nhân này không sở hữu vẻ đẹp dịu dàng e ấp mà là một vẻ đẹp rất lạ, rất yêu nghiệt.... từng hành động từng động tác của nàng đều mang một nét uy nghiêm hơn người....

Lên bờ rồi Cố Mạn Phi mới phát hiện ra là vị mỹ nhân này có dáng người rất cao, phải đến tầm mét tám! Nếu là ở thời hiện đại thì có thể làm một người mẫu chuyên nghiệp.

Với chiều cao chưa đến mét rưỡi của mình, Cố Mạn Phi đứng cạnh nàng thì hết như một đứa trẻ được mỹ nhân dẫn đi cùng...

Do chênh lệch chiều cao quá lớn nên việc Cố Mạn Phi tì dao lên sau gáy mỹ nhân cũng khá là vất vả.

Y phục trên người mỹ nhân cũng không rõ là được làm ra từ loại vải gì mà ra khỏi mặt nước là lập tức khô cong...

- Bước tiếp theo thì thế nào?

Mỹ nhân lên tiếng hỏi.

- Ngồi xuống chiếc ghế kia!

Cố Mạn Phi nhìn thấy phía trên bờ có chiếc ghế đá đã được điêu khắc thành hình đóa hoa.

- Được!

Mỹ nhân công chúa rất là phối hợp, quả nhiên là bước ngay đến chỗ chiếc ghế đá và ngồi xuống, đôi mắt long lanh nhìn về phía Cố Mạn Phi.

- Vậy tiếp nữa?

Cố Mạn Phi với tay kéo lấy chiếc khoác bào đang được bày ngay ngắn trên chiếc bàn rồi dùng dao rạch ra thành từng mảnh.... chả mấy chốc chiếc khoác bào đã biến thành đồng vụn vụn.

Mỹ nhân công chúa khẽ thở dài:

- Chiếc bào này được dệt ra từ ngân trùng tơ, trị giá mười vạn lượng bạc, người hủy nó thành ra như thế này...thật là phí phạm của trời mà....

Cố Mạn Phi liếc nhìn nàng ta, chỉ hỏi đúng một câu:

- Thế so với mạng người, thì nó đáng giá hay mạng người đáng giá?

Mỹ nhân công chúa lập tức đáp lại:

- Tất nhiên là mạng của bản cung rồi, ngàn vạn chiếc khoác bào ngân trùng tơ này cũng chẳng bằng một sợi tóc của ta.

- Nếu đã vậy thì người im miệng ngay cho ta!

Không hổ danh xuất thân là một sát thủ tài ba, xé miếng vải mà cũng đều tằm tấp, dài rộng to nhỏ miếng nào cũng như miếng nào....

Và những miếng vải ấy được nàng dùng để trói người, trói vị mỹ nhân công chúa....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Người không sợ ta giết người sao ?

Mỹ nhân có vẻ như cũng sợ Cố Mạn Phi nổi điên mà lấy mạng mình nên rất phối hợp, mặc nàng trói tay lại.

Cố Mạn Phi trói người cũng đầy chuyên nghiệp, mỹ nhân bị trói vào chiếc ghế rất chắc chắn, về cơ bản là không thể cử động được.

Trói xong, Cố Mạn Phi lùi lại một bước, nhìn vị công chúa.

Một vị mỹ nhân xinh đẹp bị trói như này, lại toát lên một vẻ đẹp thật lạ, một nét đẹp tàn khốc mà đậm chất khêu gợi, phong tình vạn chủng, đôi mắt long lanh nhìn chăm chú vào Cố Mạn Phi.... đáy mắt sẫm màu, khiến người khác nhìn không thấu suy nghĩ thật của nàng mỹ nhân này.

Mỹ nhân khẽ cúi xuống nhìn những mảnh vụn đang trói trên người mình...

Cố Mạn Phi vẫn rất là biết thương hoa tiếc ngọc và cũng không dám đề đề tiện nên cố ý không vòng dây qua nơi ngực mỹ nhân. Chỉ là thủ pháp buộc dây thì không được đẹp mắt cho lắm.

Ánh mắt vị công chúa thoáng qua nét nhăn nhó, bàn tay ẩn dưới lớp tay áo dường như đang làm động tác phả quyết kì lạ gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi....

Nàng thở một hơi dài:

- Ai dạy nhà người trói người như này, không đẹp chút nào cả!

Cố Mạn Phi : "... "

Vị công chúa này lại để ý mỗi chuyện này thôi ư?

- Ngươi không sợ ta giết chết ngươi sao?

Cố Mạn Phi chỉ cảm thấy, vị mỹ nhân công chúa này nếu không phải là do được bảo vệ quá kỹ thì chỉ có thể là một quái thai, vào lúc này nàng ta không phải nên cảm thấy sợ hãi sao?

- Không sợ! Nếu mà ngươi muốn giết ta thì khi này ở dưới nước đã có thể ra tay rồi chứ chẳng đợi tới giờ.

Mỹ nhân công chúa thân nhiên đáp lại.

Xem ra vị công chúa này rất thông minh, chứ không phải một bình hoa di động.

Cố Mạn Phi khẽ gật đầu:

- Ngươi rất thông minh!

Làm việc với người thông minh rất đỡ tốn sức.

- Bọn họ cũng đều khen ta như vậy, thậm chí bọn họ còn nói ta là kẻ thông minh nhất trên cả đại lục này đây!

Một vị công chúa được đám nịnh thần bên cạnh khen ngợi là người thông minh nhất vốn chẳng có gì đáng lạ cả....

Khỏe môi Cố Mạn Phi khẽ cong lên, cũng không bóc mẽ mỹ nhân....nàng bắt đầu giải quyết chiếc áo còn lại.

Lần này nàng không cắt thành từng miếng nhỏ nữa mà xé luôn một bên tay áo rồi bước đến trước mặt vị công chúa....

- Ngươi....

Mỹ nhân công chúa nhìn chiếc tay áo rồi lại nhìn Cố Mạn Phi.

- Dùng nó để bịt mồm ngươi lại.

Cố Mạn Phi trả lời nhanh gọn, giờ tay định nhét chiếc tay áo vào cái miệng nói liên hồi của mỹ nhân.

- Dùng lại!

Mỹ nhân vội cất tiếng ngăn lại

Cố Mạn Phi dừng tay, nhìn mỹ nhân.

Mỹ nhân thở dài:

- Thật ra bản cung vẫn luôn tò mò một điều, ngươi sợ ta làm loạn thì sao không điểm huyết đạo? Vậy không phải gọn gàng hơn sao?

Cố Mạn Phi không trả lời, giờ tay nhét luôn cái tay áo vào miệng mỹ nhân....

Điểm huyết tuy là nhanh gọn, nhưng lại cần có nội lực cao thâm.

Mà hiện tại cái cơ thể này, nội lực lại quá yếu ớt, đặc biệt là bây giờ nơi ngực nàng đang rất đau đớn, một chút ít nội lực cũng không thể vận dụng nổi nữa... nên tất nhiên là không thể điểm huyết mỹ nhân này được.

....mồ hôi ướt đầm trán Cố Mạn Phi...

Một trường khi này của Tây Môn Gia Khánh đã khiến nàng bị thương khá nặng..

Nàng lấy ra một viên đơn dược cho vào miệng nuốt...

Viên linh đơn này là loại linh đơn chuyên trị vết thương do bị ngã hoặc va đập mạnh, linh đơn này là do nàng "mượn được" từ dược phòng của tướng quân phủ... nghe nói là vô cùng giá trị, được tướng quân phủ bảo quản nghiêm ngặt.... nhưng cuối cùng cũng không tránh khỏi tầm ngắm của Cố Mạn Phi.

Cố Mạn Phi tuy có biết chút y dược, biết cách chế dược.... nhưng nàng đến đây mới chỉ một thời gian ngắn nên chưa kịp chế luyện linh đơn.

Cũng bởi vậy, các loại đơn dược nàng đang mang trên người đều là những thành phẩm của cái thế giới này mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 87: Mộng tỉnh , sẽ quên hết ...

Hơn nữa, nàng còn chưa học được cách sử dụng lò luyện đơn của thời kì này nữa.

Ánh mắt vị công chúa nhìn chăm chăm vào chiếc bình ngọc trên tay Cố Mạn Phi, ánh mắt lấp lánh, lấp lánh, dường như muốn nói điều gì, nhưng hiềm một lỗi miệng đã bị bịt lại...

Loại linh đơn này vẫn còn cần thời gian để phát huy tác dụng Cố Mạn Phi liền ngồi xuống bắt đầu vận công.

Loại linh đơn này cũng khá là linh nghiệm, chỉ một lát, Cố Mạn Phi đã cảm nhận thấy cơ thể dễ chịu hơn rất nhiều...

Nàng mở choàng mắt ra, đập ngay vào mắt là đôi mắt long lanh, đẹp quá mức của mỹ nhân.

Cố Mạn Phi có chút thất thần, cũng đúng lúc này bên ngoài truyền đến giọng nói đầy cung kính:

- Công chúa, người vẫn an yên chứ ạ?

Giọng nói của một nam nhân trẻ, có vẻ là hộ vệ theo hầu của công chúa...

Ánh nhìn của mỹ nhân liếc qua khuôn mặt Cố Mạn Phi, sâu trong đáy mắt lấp lánh ý cười, như đang đợi Cố Mạn Phi giúp gỡ bỏ miếng vải trong mồm mình ra để đáp lời tên lính hộ vệ.

Nhưng chẳng ngờ tới, tên lính hộ vệ vừa nói dứt lời thì Cố Mạn Phi đã cất tiếng:

- An yên!

Giọng nói y hệt như của mỹ nhân công chúa, không chút sơ hở.

Mỹ nhân công chúa nhìn nàng, đôi mắt long lanh thoáng qua sự kinh ngạc.

Dường như không lường tới việc Cố Mạn Phi còn biết cả thuật giả giọng, bắt chước giọng người khác một cách điêu luyện tới thế.

Cố Mạn Phi đứng dậy, rút bỏ chiếc tay áo bịt trên miệng mỹ nhân ra:

- Ngươi đã biết quá nhiều bí mật của ta, ta nên giết ngươi mới đúng!

Mỹ nhân công chúa vội nói:

- Ta đảm bảo sẽ không để lộ bất kì chuyện gì, hôm nay tất cả chỉ là giấc mộng, mộng tỉnh, sẽ quên hết mọi thứ !

Cố Mạn Phi: "...."

Vị công chúa này thật quá là hiểu chuyện, hại nàng suýt chút nữa không thể mở miệng nói về sau...

Nàng im lặng một lát rồi lôi từ trong tay áo ra một chiếc bình ngọc nhỏ, rồi đổ ra tay viên linh đơn màu đỏ tươi. Không nói năng gì mà nhét luôn vào miệng mỹ nhân, rồi ép nàng ta phải nuốt xuống bụng luôn.

- Đây là "đoạn tràng độc ", nuốt vào sẽ không có cảm giác gì hết, nhưng không có thuốc giải thì đúng một tháng sau sẽ phát độc, đoạn tràng mà chết.

Mỹ nhân công chúa dương đôi mắt úng nước lên:

- Nếu ta giữ bí mật, không để lộ chuyện gì ra ngoài thì ngươi sẽ kịp thời đưa thuốc giải cho ta, đúng không?

- Thông minh! Ngươi chỉ cần ngoan ngoãn thì đêm ngày 28 ta sẽ khác sai người mang thuốc giải tới cho ngươi!

- Ta sẽ ngoan!

Mỹ nhân công chúa giơ tay lên làm động tác đảm bảo.

Cố Mạn Phi khẽ gật đầu, dùng đầu dao cửa nhẹ vài cái lên miếng vải đang trói trên người công chúa.

- Người không cời trời cho ta luôn?

Mỹ nhân có vẻ bất mãn, lăm bằm.

- Người dùng hết sức mình mà giằng miếng vải ra, khoảng một tuần hương sau là sẽ đứt thôi.

- Ồ.

Vị công chúa xinh đẹp bắt đầu quay đi quay lại giằng co....

Cố Mạn Phi cũng không thêm đề tâm tới nàng ta nữa, cơ thể xoay vòng, dùng một loại hương liệu đặc biệt để xóa đi mọi dấu vết mà nàng đã để lại ở nơi này...

Đến khi chắc chắn đã không còn để lại bất kì một vết tích gì nữa thì nàng mới xoay người một cái trong không trung, chuẩn bị dùng thuật hoán dịch vị để rời đi... nàng khẽ khựng lại chút, liếc mắt nhìn sang vị công chúa...

Mỹ nhân cũng ngay lúc đó nhìn lại, hai ánh nhìn chạm nhau, Cố Mạn Phi trầm nghĩ...

Vị mỹ nhân này rốt cuộc là cái gì đầu thai thành? Đôi mắt như đại dương sâu thẳm dễ dàng hút mắt hồn người khác, khiến ai vô tình nhìn vào sẽ không khỏi tim đập mạnh, nhanh hơn bất thường?! Không thể nhẫn tâm mà ra tay làm hại, mà chỉ muốn làm mọi cách nâng niu, bao bọc...

Đây có lẽ chính là đôi mắt trong truyền thuyết "điện nhãn"??

Cố Mạn Phi gấp ngừng giấy lát, rồi lên tiếng:

- Canh đu đủ, giò heo, đồ tương lạc... ăn nhiều một chút!

Nhìn thấy đôi mắt ngơ ngác không hiểu gì của mỹ nhân, Cố Mạn Phi mới bổ sung thêm:

- Những thứ đó sẽ giúp ngực bự hơn!

Nói xong, thân hình lập tức biến mất trong không khí...

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Càng lúc càng thú vị !

Mọi thứ lại hồi phục về tĩnh lặng như ngày thường...

... vị mỹ nhân công chúa ngồi trên chiếc ghế đá, khoe môi ánh lên nụ cười nhàn nhạt, khẽ cử động một chút, những mảnh vải trôi trên người nàng, trong phút chốc đã biến thành bụi tàn....

Nàng chậm chậm đứng dậy, chiếc y bào khoác trên người kéo dài chạm đất tựa như đám lửa đang cháy ngút ngàn.

Nàng khẽ khép bờ mi, thân hình trong nháy mắt bỗng cao vút lên, từ thân hình trên dưới một thước bảy giờ trở thành một thước tám có thừa.

May là y phục nàng khoác trên người vốn dài rộng, nên giờ cao lên hơn một tấc mà chiếc khoác bào vẫn còn hơi rộng một chút. Cổ áo vẫn nửa kín nửa hở để lộ ra làn da trắng tựa ngọc....

Bởi chiếc áo bào khá rộng nên nhìn không ra nơi ngực áo nàng có gì đó cộm lên hay không.

Dung mạo của nàng cũng từ từ có chút đổi thay, khi này đẹp tựa tiên nữ nơi thiên giới, giờ lại thêm chút thoát tục khó tả và thoáng chút ma tà yêu nghiệt.

Không phải, đó không phải là một nữ yêu quái... mà là một nam nhân tuấn tú hơn người...

Tuy đẹp là vậy, nhưng đích thị là một chàng trai.

Chàng khẽ nhướn mày, giờ bàn tay với những ngón tay dài, đốt tay phân minh, trắng muốt lên nhìn, khoe môi không giấu nổi nụ cười...

Càng lúc càng thú vị rồi đây!

.....

Điểm dừng chân tiếp theo của Cố Mạn Phi là một nơi mà chả ai ngờ tới -Hàn vương phủ.

Nhắc tới nơi này thì không ai là không biết.

Bởi chủ nhân của nơi này chính là một nhân vật có sức ảnh hưởng vô cùng lớn của Phi Tinh quốc - Tứ hoàng tử, Tây Môn Hàn.

Hàn Vương phủ chiếm một khoảng diện tích rất lớn, với cung điện nguy nga, lộng lẫy, trải dài ngút mắt....

Tây Môn Hàn vốn ham thích xa hoa, nên cung điện của hắn cũng là cung điện xa hoa nhất trong số cung điện của tất cả các hoàng tử. So với cung điện của Thái tử cũng vẫn còn xa hoa gấp bội.

Tây Môn Hàn cũng là kẻ hám sắc, nữ nhân theo hầu bên cạnh nhiều không kể xiết, mà ai ai cũng là bậc quốc sắc thiên hương.... thậm chí còn có lời đồn rằng, ngay đến a hoàn làm việc nặng trong phủ của Tứ hoàng tử cũng đều điếm lệ hơn người.

Tuy chưa chính thức thành thân, nhưng thê thiếp bên cạnh đã có hơn chục người.

Cũng may mà diện tích Hàn Vương phủ đủ rộng nên hơn chục vị thê thiếp đều được phân chia ra ở trong những khuôn viên khác nhau.

Tì thiếp đông thì tránh sao khỏi việc tranh giành đấu đá, vậy là những màn cung đấu kịch tính ngày ngày đều lên sàn diễn.... kẻ thắng thì nhận thêm được vài ngày sủng ái, kẻ thua không chết thì cũng phải vào lãnh cung.

Lãnh cung trong Hàn Vương phủ còn đáng sợ hơn lãnh cung truyền thống nhiều lần...

Thoạt nhìn bề ngoài thì lãnh cung không mấy khác biệt với các khuôn viên khác trong phủ.... Nhưng bên trong

Tất cả mọi đồ dùng trong lãnh cung đều được chế tác từ hàn ngọc, ngay cả chiếc giường cũng không ngoại lệ.

Vậy nên bất luận xuân hạ thu đông, nơi này đều lạnh lẽo tựa như trên núi băng. Còn chưa nói đến, các loại trùng độc nhiều không kể hết....

Ví như băng hỏa bọ cạp, hành động nhanh như chớp, bị nó cắn một phát thì ngay lập tức thành tượng băng.

Ví như chuột băng linh, dù không quá nhanh nhẹn, nhưng chỉ cần cắn được vào con mồi thì dù sống dù chết cũng sẽ không chịu nhả ra...

Ví như những loại rắn rết độc.... kiến độc... nhện độc.... bị chúng chích một miếng thì tính mạng ít khi được bảo toàn.

Bởi thế nên những ai đã bị đẩy vào lãnh cung thì chỉ còn con đường chết mà thôi.

Không phải vì bị đông cứng thành tượng thì cũng bị độc bọ cạp ép chết...

Nữ nhân bị đưa vào đây chưa ai sống quá được ba ngày.

Lãnh cung là hoa viên của trùng độc và cũng là nơi đáng sợ nhất của những kẻ tì thiếp trong Hàn phủ. Biết bao quốc sắc thiên hương bước vào nơi này nhưng đến tư cách để được đưa xác ra ngoài cũng chẳng có, thân xác họ hóa thành những mảnh xương nằm tro nơi gốc cây, bụi cỏ ven đường.

Đây là nơi chẳng một ai dám bén mảng tới, đám thị nữ, lính canh cũng luôn tìm những con đường xa nơi này nhất mà đi lại..

Cố Mạn Phi đã chọn chính nơi này để mà dừng chân.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chủ nhân

Nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất, Tây Môn Hàn có nằm mơ cũng không thể ngờ rằng, người mà mình đang khổ sở tìm kiếm lại đã chọn chính lãnh cung trong phủ của mình để làm địa điểm hoạt động lí tưởng nhất.

Dạ hành y, mặt nạ, những chiếc cà kheo cao thấp khác nhau, giúp nàng thay đổi chiều cao và cả những món đồ dùng để hóa trang khác đều được nàng giấu ở nơi này, vô cùng kín đáo, an toàn.

Những loại côn trùng, rắn rết ở đây là vô cùng đáng sợ, nhưng với một người vốn giỏi dùng độc như Cố Mạn Phi mà nói, thì chúng lại chính là nguồn " được tài " quý giá... Mỗi lần đến đây nàng đều tiện tay bắt một ít đem về luyện thành độc dược mang theo người phòng lúc cần dùng tới.

Đám côn trùng độc bây giờ mỗi lần nhìn thấy nàng xuất hiện thì chỉ muốn tránh đi thật xa để nàng không phát hiện, chứ đừng nói tới việc chủ động tấn công nữa. Chúng không có gan lớn tới mức đi chọc giận nữ ma đầu đáng sợ đó.

Lần này cũng không ngoại lệ, ngay khi thân hình Cố Mạn Phi vừa xuất hiện trong lãnh cung, đám côn trùng độc đang bò ngang bò dọc trên nền đất đều bỏ chạy hết lượt...

Lần này đến đây, Cố Mạn Phi cũng không có ý định bắt trùng độc về chơi.

Nàng cởi bỏ bộ dạ hành y ướt sũng trên người ra, lau khô mái tóc, rồi mặc lên người bộ đồ vẫn hay mặc ở nhà. Xong xuôi rồi mới thảnh thơi ngồi lên chiếc giường ngọc băng.

Loại giường ngọc băng này lạnh giá vô cùng, người thường ngồi lên giấy lát là có thể bị đóng thành tượng băng.

Nhưng nếu vận dụng một phương thức đặc biệt mà ngồi luyện trên chính chiếc giường này thì lại có công dụng như một bảo vật giúp nâng cao tốc độ tu luyện.

Vừa hay, kiếp trước, Cố Mạn Phi lại chính là một cao thủ tu luyện môn công pháp này... nàng tĩnh tọa trên chiếc giường ấy tầm một tuần hương thì cảm nhận thấy nội thương trong cơ thể đã được giảm nhẹ không ít, giờ chỉ còn hơi đau một chút trong phạm vi có thể chịu đựng.

Cũng bởi vì cái cơ thể hiện tại này của nàng có nội lực quá yếu ớt, không thích hợp để ngồi quá lâu trên chiếc giường kì quái đó.... vậy nên ngay khi cảm nhận thấy nội thương giảm nhẹ thì lập tức nhảy xuống dưới đất.

Nàng đang định dùng pháp quyết thì bỗng đâu trong đầu vang lên tiếng nói đầy tức giận:

- Nữ nhân, ngươi lại định vất bỏ ta lần nữa sao?

Từ một góc hẹp, một luồng sáng xanh lóe qua, chiếc vòng "Thiên Ngoan Ngọc" bay ra, hạ xuống chiếc bàn nhỏ ngay phía trước mặt Cố Mạn Phi. Nhưng vừa mới hạ xuống thì lại lập tức bay vút lên:

- Bắn! Bắn! Bắn! Lạnh! Lạnh! Lạnh! Lạnh chết người ta rồi!

Cố Mạn Phi: "...."

Chiếc vòng bay về phía nàng, tự động rơi vào lòng bàn tay Cố Mạn Phi.

- Giữ chặt lấy ta!

Cố Mạn Phi nhìn chiếc vòng, khẽ nhún mày:

- Thì ra ngươi không sợ nước à?

Từ khi nàng ngâm người trong nước, món đồ này vẫn cứ nằm im lìm trong tay áo nàng như một viên đá vô hồn, lúc nàng cởi đồ ra thay, nó cũng vẫn nằm im lìm ở đó.

Nàng vốn còn tưởng chiếc vòng ấy cũng giống như những món đồ điện tử mà sợ nước, rơi vào nước là coi như xong mạng rồi, ai ngờ...

Nàng thấy bản thân mình lúc này rất cần thiết phải tìm hiểu rõ hơn về những đặc tính của chiếc vòng này....

Biết rằng chiếc vòng này không sợ sấm sét, không sợ binh khí đập nát.... duy chỉ sợ lạnh, sợ hàn ngọc....

Thế nào khi nãy nàng tĩnh tọa trên chiếc giường băng ngọc kia để trị thương thì chiếc vòng này thả ả mình trong góc tối chứ nhất định không chịu lộ diện.... thì ra là vậy....

Cố Mạn Phi không động thanh sắc mà tiếp tục nói chuyện cùng "Thiên Ngoan Ngọc".

Thiên Ngoan Ngọc rất chi là kiêu ngạo, nói câu nào cũng kèm theo một từ "Nữ nhân" vào mà xưng hô với Cố Mạn Phi..

Cuối cùng, Cố Mạn Phi hết sức chịu đựng, cầm lấy chiếc vòng lên mà quay một vòng:

- Còn gọi ta như vậy lần nữa coi!

Nàng giờ mới có 13 tuổi thôi đấy nhé!

Thiên Ngoan Ngọc sửa lại:

- Cô gái? Bé gái?

Cố Mạn Phi nhìn chiếc vòng với ánh mắt hình viên đạn:

- Ngươi là do ta mua về, vậy nên phải gọi ta là chủ nhân.
- Không được! Ta đường đường là Thiên Ngoan Ngọc, sao mà có thể nhận ngươi làm chủ?
- Không nhận chủ? Vậy thì ta không thể giữ ngươi lại nữa....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Bàn luận chuyện nhân sinh

- Không nhận chủ sao?

Cầm Thiên Ngoan Ngọc trên tay, xoay xoay vài vòng:

- Vậy ta cũng không cần ngươi nữa...

Giơ tay quăng chiếc vòng về phía giường hàn ngọc.

- A.... dừng!

Thiên Ngoan Ngọc vừa rớt xuống giường thì lập tức run rẩy thành một đống.... nó dường như rất muốn nhảy vọt lên ngay, nhưng cả thân hình tê cứng, như muốn gắn chặt vào chiếc giường hàn ngọc.

Cố Mạn Phi cũng không ngờ chuyện lại đến mức đó, đang định giơ tay ra cầm miếng ngọc lên....

Thì bỗng một tia sáng xanh vọt qua, chiếc vòng biến thành hình dạng của một chiếc vòng xanh trơn bóng rồi lẩn một phát rớt xuống nền nhà.

Cố Mạn Phi khẽ nheo mắt, cúi xuống nhặt chiếc vòng lên:

- Thiên Ngoan Ngọc à? Thì ra ngươi còn có thể biến hình mà! Vậy giờ chúng ta cùng ngồi bàn chuyện nhân sinh nào!

Thiên Ngoan Ngọc: "... không tự chủ mà run hết cả người lên! Nó có một dự cảm không tốt cho lắm.

....

Một khắc sau....

Qua một quá trình trò chuyện "sâu sắc", khi mà điểm yếu hoàn toàn bị đối phương bắt thóp, Thiên Ngoan Ngọc chỉ đành chấp nhận phục tùng Cố Mạn Phi vô điều kiện.

Ví dụ như, phải gọi nàng là chủ nhân, ví dụ như từ giờ về sau luôn phải giữ hình dạng chiếc vòng ngọc màu xanh đơn giản này để mà xuất hiện....

Lúc này đây, Thiên Ngoan Ngọc đã hoàn toàn biến thân thành hình dạng chiếc vòng ngọc đơn giản ấy mà nằm trong lòng bàn tay Cố Mạn Phi, vẫn có chút bất bình mà rằng:

- Ta thấy cái bộ dạng này không đủ huyền huyễn, không thích hợp với thân phận của ta chút nào....

Cố Mạn Phi vỗ nhẹ vào thân ngọc:

- Bộ dạng ngươi lúc này đơn điệu nhưng sang trọng, đi cùng ta thì không cần phải quá nổi lòe loẹt như khổng tước đầu, như vậy thật trả có chút phong cách gì cả.

Thiên Ngoan Ngọc: "...."

Đồ nữ nhân không có chút mất thẩm mỹ gì cả.

Thiên Ngoan Ngọc chửi thầm trong bụng... Nhưng cũng không dám nói gì thêm vì dù sao chẳng nữa giờ Cố Mạn Phi cũng là chủ nhân của mình....

Cố Mạn Phi thấy khá là hài lòng với bộ dạng mới này của Thiên Ngoan Ngọc.

Bộ dạng khi trước của Thiên Ngoan Ngọc quá là lòe loẹt, toàn thân bao bọc trong vàng phật quang... nếu như nàng đeo chiếc vòng như thế thì đi đến

đâu cũng sẽ trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người....mà nàng lúc này lại cần giữ bí mật tuyệt đối mọi hành động, việc làm của bản thân.

- Nữ nhân, bây giờ thì ngươi có thể đeo ta lên tay rồi đấy!

Thiên Ngoan Ngọc nói với giọng điệu như ra lệnh.

- Ngươi vừa gọi ta là gì?

Cổ Mạn Phi lạnh lùng hỏi lại.

- Chủ nhân...

Thiên Ngoan Ngọc không cam mà sửa lại cách xưng hô.

- Thế còn tạm được!

Nói rồi mới đeo chiếc vòng ngọc xanh đơn điệu lên cổ tay thon nhỏ, trắng trẻo của mình.

Cổ tay nàng nhỏ xinh nên đeo chiếc vòng này cảm giác vẫn hơi to, Cổ Mạn Phi chỉ hơi vung tay một chút là chiếc vòng như muốn bay ra khỏi tay...

Thiên Ngoan Ngọc vội vàng thu nhỏ thân mình hơn chút nữa, cuối cùng cũng vừa vặn với cổ tay Cổ Mạn Phi.

- Tiểu Ngoan, ngươi ngoài có thể dùng tâm linh để giao tiếp với ta, tùy ý biến thành các loại trang sức khác nhau, thì còn có công dụng gì khác nữa?

Cổ Mạn Phi muốn tìm hiểu thêm về chiếc vòng đặc biệt này, bởi nó vốn tự xưng là ngọc thần cơ mà.

Tiểu Ngoan là cái tên mà Cổ Mạn Phi vừa đặt cho Thiên Ngoan Ngọc, lúc đầu nó phản đối rất kịch liệt, nhưng dưới sự khủng bố đáng sợ của nàng thì cũng đành thỏa hiệp...

- Ta có thể tư vấn miễn phí mọi chuyện cho ngươi.

Cổ Mạn Phi nhìn tiểu Ngoan, rõ ràng không chút hứng thú.

Tiểu Ngoan lặng im một lúc.

- Ta có thể cung cấp cho ngươi thêm các công thức luyện dược...

Cổ Mạn Phi cúi xuống ngắm nghía bàn tay mình rồi nói:

- Công thức luyện đơn ta không thiếu, nói không chừng còn nhiều gấp nhiều lần ngươi nữa.

Tiểu Ngoan lại nói thêm mấy công năng khác của mình... Nhưng rõ ràng là Cổ Mạn Phi không mấy hứng thú... thậm chí còn có chút xem thường khả năng của Tiểu Ngoan.

Hết cách, Tiểu Ngoan đành ra chiêu cuối:

- Ta có thể cung cấp cho ngươi không gian...

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Không gian lưu trữ

Không gian?

Ánh mắt Cổ Mạn Phi lóe sáng còn hơn ánh sao trên trời cao.

Kiếp trước nàng cũng đã xem qua không ít tiểu thuyết huyền huyền, nhân vật chính trong truyện thường mang trong người "không gian", trong "không gian" đó có thể trồng cây thuốc, nuôi linh sủng, lại còn có nguồn linh khí dồi dào giúp con người có thể ở trong đó mà tu luyện, thậm chí còn có thể tẩy cốt luyện thể, khiến cho võ công tiến bộ vượt bậc trong thời gian ngắn, trở thành tuyệt thế võ công cao thủ...

Có "không gian" chính là có được ngón tay vàng, ngón tay vàng vừa chỉ là lập tức sẽ có cả đồng vàng bạc, châu báu.... Có thể nói có "không gian" là có được mọi thứ trong tay.

Bây giờ, nàng cuối cùng cũng đã được ông trời thương xót mà cho nàng được sở hữu "không gian" rồi ư?

Ngay lập tức nàng sáng rực cặp mắt mà nhìn sang phía Tiểu Ngaoan:

- Nào, nào, nói cho ta biết "không gian" của ngươi ở đâu? Làm thế nào để mở? Làm sao để vào trong?

Thiên Ngaoan Ngọc bị nàng nhìn đến lạnh sống lưng, lắp bắp:

- Ngươi... ngươi không vào được, nhiều nhất là có thể cất đồ vào trong thôi.

Không gian lưu trữ ư?

Cũng không tồi mà!

Dưới sự thúc giục của Cố Mạn Phi, Thiên Ngaoan Ngọc cuối cùng cũng chậm chạp, ngại ngần mở "không gian" của mình ra - một ngăn rộng có độ dài rộng như một chiếc ngăn kéo thông thường.

Bé như này sao? Hay là nhìn thì nhỏ vậy nhưng thật ra nó chứa được rất nhiều đồ?

Cố Mạn Phi không nói gì, nhanh tay bắt lấy một con chuột băng linh đang ẩn nấp trong góc tối định nhét vào trong "không gian".

Thiên Ngaoan Ngọc vội hét lớn:

- Không thể để con vật sống vào đó!

Thì ra có nhiều nguyên tắc vậy nữa...

Cố Mạn Phi có chút thất vọng, nhưng vẫn không giấu được vẻ hưng phấn, chỉ để đồ thông thường thôi cũng được... từ giờ về sau, đan dược, lò luyện đan, tất tật những món vật dụng cần thiết nàng đều nhét hết vào "không gian"... và thế là bất kể đi đâu chẳng nữa thì cũng chỉ cần mang theo chiếc vòng ngọc này là được.

Nhưng thực tế cho thấy, nàng đã nghĩ quá xa rồi...

Nàng mới chỉ nhét có một đôi giày vào trong mà đã chật cứng rồi.

Thiên Ngaoan Ngọc còn có vẻ không hài lòng:

- To quá! To quá! Ta không thể đóng không gian lại được.... nữ nhân, ngươi đừng có để mấy thứ rác rưởi đó vào trong đó nữa, hãy để những món quý giá, nhỏ nhắn, ví như bình đan dược gì gì đó chẳng hạn.

Cố Mạn Phi dương ánh mắt lạnh lạnh nhìn chiếc vòng ngọc:

- Không gian của ngươi chỉ có tí tẹo vậy sao?

Thiên Ngaoan Ngọc có chút thót dạ:

- Đối với một chiếc vòng tay mà nói, không gian như này là không nhỏ nữa.

- Vậy ngươi còn không có tác dụng bằng một chiếc túi thông thường.

Cố Mạn Phi tỏ vẻ coi thường ra mặt.

- Không gian của ta vẫn có thể tiếp tục lớn lên nữa! Đợi ta hấp thụ đủ năng lượng thì không gian sẽ càng ngày càng lớn...

Thì ra là còn có thể lớn lên nữa....

Cố Mạn Phi chỉ thấy Thiên Ngaoan Ngọc thật giống như một trò đùa ác vậy.

Chẳng mấy chốc nàng mới có cơ hội sở hữu ngón tay vàng, kết quả, ngón tay này còn mỏng manh, bé nhỏ hơn cả một sợi tóc!

Như chợt nghĩ ra chuyện gì, nàng cất tiếng:

- Ngươi nói ngươi là vạn sự thông?

- Không sai!

Thiên Ngaoan Ngọc trả lời đầy kiêu ngạo.

- Kê mà hôm nay ta gặp trong suối tắm đó là ai?

- A... đó... đó không phải công chúa sao?

Ánh mắt nàng thoáng qua tia sắc lạnh.

- Người đó không giống như là một vị công chúa.

Nàng cảm giác kẻ đó thật sự không đơn giản, cái khí chất trên người tuyệt đối không phải một công chúa bình thường có thể có được.

Tuy là sau khi bị nàng khống chế, đối phương ngoan ngoãn như một chú mèo... Nhưng Cổ Mạn Phi thấy kẻ đó giống sư tử hơn.

Quan trọng hơn, nàng còn thấy khuôn mặt mỹ nhân đó có nét rất quen.

- Người đó... quả là có chút cổ quái! Đến ta nhìn cũng không thấu.

- Ý là sao?

- Vốn dĩ ta chỉ cần đứng ngay cạnh một người là có thể đo được linh lực cao thấp của người đó, ví như Tây Môn Gia Khánh là lục phẩm, Tây Môn Thiết Ngũ phẩm, Tây Môn Hàn gần đạt ngũ phẩm, Tây Môn Ngôn gần đạt tứ phẩm...

Thiên Ngoan Ngọc nói không lệch chút nào....

- Nhưng người đó... ta nhìn không ra, giống như không có chút linh lực nào, nhưng cũng có thể là linh lực cao siêu khó lường...

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Cổ Vân Đàm...

Vị mỹ nhân công chúa ấy nếu như có linh lực thâm sâu khó lường như vậy thì sao có thể chịu ngoan ngoãn như một chú thỏ non cho nàng uy hiếp như vậy được chứ?

- Hay nàng ta cũng là một phế nhân, phế tài như ta?

Cổ Mạn Phi rút ra kết luận.

- Chủ nhân, trên thế gian này người bình thường chiếm đại đa số, hoặc ít hoặc nhiều đều có một phần linh lực nhất định, thiên tài và phế tài thì đều rất hiếm gặp, nhất là một phế tài không có chút linh lực nào như chủ nhân đây, chỉ sợ là độc nhất vô nhị trên đời...

Cổ Mạn Phi cứng họng... Thật không thể ngờ một phế tài như nàng lại có thể phế tới mức độc nhất vô nhị trên đời như này...

Đêm đã khuya, Cổ Mạn Phi không muốn mất thêm thời gian ở đây nữa, thu dọn một chút rồi định ra về.

Giờ chỉ cần dùng một lần thuật hoán dịch vị nữa là Cổ Mạn Phi có thể về tới khuê phòng của mình trong tướng quân phủ.

Bỗng đâu một giọng nói vang lên.

- Đàm Đàm, nàng ở đây... đang luyện công ư?

Tiếng nói phát ra không quá lớn, nhưng trong đêm tối tĩnh mịch như này thì vẫn nghe thấy rõ ràng. Đây là giọng nói của Tây Môn Hàn, cách lãnh cung khoảng vài chục bước chân.

- Đêm nay trăng tròn đầy đặn, bản thánh nữ ở đây hấp thụ chút nguyệt khí mà thôi.

Giọng nói của thánh nữ Thiên Vân Môn vẫn vậy, lãnh lãnh đạm đạm, nhưng trả lời cũng rất thỏa đáng.

Hai người đứng đó nói chuyện thêm một lúc, Cổ Vân Đàm cất tiếng hỏi:

- Có chút tin tức gì của vị công tử kia chưa?

- Tạm thời vẫn chưa có, ngày mai ta sẽ phái thêm người đi lục soát, nhất định sẽ tìm ra, lấy lại hoàn hình thảo cho nàng.

- Có thể hấn đã ra khỏi thành rồi?

Cổ Vân Đàm khẽ thở dài.

- Không thể nào, ngay khi phát hiện ra tên tiểu tử đó biến mất thì ta đã cho người phong tỏa cửa thành, những kẻ gác thành vốn đều là người của bản vương, hấn dù cho có cải trang thành nữ nhi thì cũng sẽ bị bọn họ phát hiện ra ngay thôi.

- Cũng có thể, người đó còn có cách thức đặc biệt gì đó để thoát ra khỏi thành, chẳng phải ngay cả tên thư sinh gây sự chọc ngoáy kia cũng chưa tìm ra tung tích gì hết hay sao? Nói không chừng chúng lại là cùng một hội ý chứ.

Tây Môn Hân có chút mệt mỏi nhưng cũng không kém phần hiểm ác mà rằng:

- Bọn chúng không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của bản vương đâu! Ngày mai bản vương sẽ hạ lệnh truy bắt bọn chúng trên phạm vi cả nước ! Nhất định sẽ tìm ra được chúng và cho nằng một câu giải thích rõ ràng!

- Tử điện hạ quá lời rồi, ta không quan tâm đến tên thư sinh kia, ta chỉ muốn tìm ra cái vị công tử kia, để mong hấn nhượng lại cho ta cây hoan hình thảo kia. Đó là món bảo vật mà gia sư tìm kiếm từ rất nhiều năm nay rồi, nên ta nhất định không thể bỏ qua cơ hội tìm lại bảo vật đó. Ta đã truyền thư về sư môn, sư phụ hay tin này thì chắc chắn sẽ lập tức xuống núi...

Tây Môn Hân xoa xoa tay, nét mặt đầy hứng khởi:

- Nói vậy thì tiểu vương sẽ có thể có may mắn mà diện kiến Long tông chủ rồi?

- Sư phụ ta không thích phàm trần náo nhiệt, người xuống núi chỉ vì hoan hình thảo nên rất có thể sẽ trực tiếp đi tìm vị công tử đó chứ không vào trong thành.

Hai người bọn họ vừa đi vừa trò chuyện....

Cổ Mạn Phi ngay vừa khi nghe thấy tiếng nói chuyện của hai người họ thì đã nhanh chóng thu dọn đồ đạc và xóa mọi dấu vết mà nàng vừa gây ra...

Thiên Ngoan Ngọc có chút khó hiểu:

- Người đang định bỏ chạy? Nơi này bọn họ ắt hẳn sẽ không bước vào đâu. Vả lại chúng ta nói chuyện bằng cách dùng thuật truyền âm, bọn họ không thể nghe thấy, nên sẽ không nghi ngờ gì đâu mà...

Cổ Mạn Phi không chút để tâm đến những gì Tiểu Ngoan vừa nói, hình như nàng đã quá quen với những việc như này nên chỉ một lát đã thu dọn xong xuôi, trả mọi thứ về nguyên dạng, thậm chí chiếc giường hàn băng cũng bị nàng làm cho phủ bụi như lúc đầu.

- Đây là đâu? Sao ta thấy có gì đó rất kì quái?

Tiếng nói của Cổ Vân Đàm vang lên, ngay sát cạnh lãnh cung.

- Đây là nơi trừng phạt những kẻ không nghe lời, ám lạnh vô cùng.

- Không đúng, nơi này dường như có hung vật!

Vừa dứt lời... cửa lãnh cung đã bị mở tung ra....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Không phải anh ta ?!

Ngay khi mà Cổ Vân Đàm và Tây Môn Hân còn bận rộn bắt côn trùng độc ở trong lãnh cung thì Cổ Mạn Phi đã dùng thuật hoán dịch vị mà trở về tới khuê phòng của mình trong tương phủ.

Giờ đã quá nửa đêm, giống như mọi khi, chẳng ai hay biết nàng đã lên ra khỏi khuê phòng, thị nữ trực hầu bên ngoài còn cố gắng hạ thấp giọng xuống để khỏi ảnh hưởng tới giấc ngủ của chủ nhân.

Thiên Ngoan Ngọc thật sự rất là khâm phục Cố Mạn Phi :

- Chủ nhân ,người làm sao mà biết thánh nữ của Thiên Vãn Tông sẽ có hứng thú bước vào trong lĩnh cung như vậy ?

Chủ nhân quá là tài !

Không những kịp thời hoán dịch vị mà còn kịp loại bỏ mọi dấu vết đã gây ra trong gian phòng đó , thời gian được Cố Mạn Phi nắm bắt chuẩn tới khó tin .

Cố Mạn Phi nhắm mắt ngồi tĩnh tọa ,không trả lời những câu hỏi vớ vẩn của Tiểu Ngoan .

Thân là một sát thủ nếu không dựa vào trực giác nhạy bén , thì không biết rằng nàng đã chết bao nhiêu lần cho vừa rồi .

Giờ nàng đang để tâm tới một việc khác :

- Tông chủ Thiên Vãn Tông họ Long ?

Tiểu Ngoan cẩn trọng trả lời :

- Đúng vậy !

- Long gì ?

- Long Từ Dạ !

- Long Từ Dạ

Cố Mạn Phi dường như chỉ vô tình nhắm lại cái tên của vị tông chủ Thiên Vãn Tông , rồi hỏi thêm một câu :

- Trong cái thế giới này có bậc y sư nào tinh thông thủ thuật không ?

- Chỉ có đệ tử xuất thân từ Thiên Vãn Tông biết cái đó , còn có hai người nữa là nhân vật nổi trội trong lĩnh vực này , là nhân vật tâm cơ của Tinh Nguyệt đại lục . Nhưng nghe nói không giỏi bằng sư phụ của họ , Long Từ Dạ mới là người tinh thông nhất , chỉ là ông ta rất ít khi xuống núi , người thường cũng chẳng mấy ai có thể mời ông ta ra tay cứu giúp . Ngay như Tây Môn Gia Khánh vốn định mời ông ta về chữa bệnh giúp mình , nhưng cũng không thành công , chỉ có vị thánh nữ kia chịu đến ... mà vị thánh nữ này còn có mối quan hệ mật thiết với Tây Môn Hàn .

Cố Mạn Phi hình như rất có hứng thú với vị tông chủ họ Long này :

- Vị Long tông chủ này bao nhiêu tuổi rồi ?

Thiên Ngoan Ngọc trả lời chuẩn xác .

- 108 tuổi .

Thì ra là già như vậy rồi . Cổ Mạn Phi tiếp tục hỏi .

- Vậy những đồ đệ giỏi về ngoại khoa kia thành danh bao lâu rồi ?

- Vài vị lớn tuổi nhất thì có lẽ đã ngót nghét 50 năm rồi , nghe nói vị đệ tử đó ,50 năm trước đã giúp giải độc thành công cho một vị quốc vương , và từ đó đã thành danh .

Cổ Mạn Phi khẽ hít một hơi dài ,thì ra ngoại khoa ở nơi này đã được lưu truyền từ rất lâu rồi .

Vậy cái vị Thiên Văn Tông tông chủ này chắc sẽ không phải là Long Khởi chứ ?

Nếu hắn ta cùng xuyên không đến đây thì cũng chỉ mới là trong một thời gian ngắn thôi ... Nhưng ngoại khoa ở đây đã lưu truyền từ lâu đời vậy rồi mà ?

Xem ra , thật sự không phải là hắn !

Nàng dùng tay ấn ấn vào chỗ giữa hai hàng lông mày , khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười nhạt ,chế giễu sự đa nghi của bản thân.

Chỉ nghe tới họ Long , lại hiểu về ngoại khoa liền nghi ngờ là hắn ...

Trên thế gian này người họ Long đâu có hiếm ? Hơn nữa ở thời cổ đại vững thật sự có người tinh thông về ngoại khoa , ví như Hoa Đà ở thời Tam quốc , có thể dùng thuốc tê , có thể cắt xương trị độc , có thể mổ đầu người để trị bệnh ...

Vậy nên có thể nói ở thời đại này xuất hiện vài người hiểu về ngoại khoa cũng là chuyện hết sức bình thường .

Chẳng qua chỉ là một chút hiểu nhầm nho nhỏ mà thôi chẳng ?

Cổ Mạn Phi tạm thời gác lại chuyện này , việc quan trọng nhất của nàng bây giờ chính là điều dưỡng thích đáng cho cái cơ thể nhỏ nhỏ này của mình .

Cái cơ thể này quá yếu ớt , vừa gầy vừa nhỏ , gầy khô khốc....

- Cái thân thể phế tài này của ta có phải là không thể chữa khỏi được ?

Cổ Mạn Phi vẫn không chịu chấp nhận số phận .

- Cũng không phải.... không phải là không thể... chỉ... chỉ là có chút gian nan..

Thiên Ngoan Ngọc ngập ngừng trả lời .

Nghe vậy ánh mắt Cố Mạn Phi không khỏi hừng hực sáng .

Nàng không sợ gian nan , nàng chỉ sợ không có hi vọng .

- Cần những gì ?

- Đầu tiên là cần một số loại dược thảo quý hiếm để điều chế tẩy cốt đan...

Thiên Ngoan Ngọc bắt đầu từ từ giảng giải cho nàng từng chút từng chút....

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Kiểm ngân lượng

Càng nghe Thiên Ngoan Ngọc nói thì sắc mặt nàng lại càng tệ...

Nàng nếu như muốn giúp cho cái cơ thể nhỏ này loại bỏ được thể chất phế tài thì quả thật không đơn giản, còn khó hơn là tìm đường lên trời.

Đầu tiên là cần phải có những loại thảo dược cực kì hiếm có khó tìm, ví như hoan hình thảo 2000 năm tuổi trở lên, khởi linh quả 3000 năm tuổi, mai rùa vạn năm tuổi...

Đây đều là những thứ có cầu nhưng không có cung, tùy tiện một thứ xuất thế là đã đủ làm kinh động cả đại lục này lên và những trận chiến tanh mùi máu sẽ không ngừng xảy ra....

Không nói tới chuyện hiện tại nàng không có tiền, nếu như giờ nàng có vài ngàn vạn lượng trong tay thì cũng sẽ chẳng mua nổi những thứ này.

Hơn nữa danh sách vừa nêu ra đây mới chỉ là những loại thành phần chính, ngoài ra còn cần đến hơn chục loại dược tài làm thuốc dẫn.

Mười mấy loại dược tài này cũng không dễ kiếm, tuy có thể đến tiệm đấu giá để mua nhưng muốn mua đủ hết các loại này thì phải cần tới ngàn vạn lượng bạc trắng....

Ngân lượng...nhiệm vụ cấp thiết trước mắt của nàng chính là kiểm ngân lượng!

Nàng cần phải tìm cho mình một con đường để kiếm thật nhiều tiền mới được.

....

Mấy ngày tiếp theo, cuộc sống của Cố Mạn Phi trôi qua rất êm ả...

Có lẽ sau mấy lần giẫm phải " đĩnh " sợ rồi nên mấy chị em nhà Cố Thiên Thanh cũng không còn dám đến chỗ nàng mà gây sự nữa.

Hai ngày nay, Cố Mạn Phi lại cải trang đi ra ngoài, mỗi lần cải trang là nàng lại hóa thân thành một nhân vật hoàn toàn khác nhau, vậy nên dù có đi lại nghênh ngang trên đường thì cũng chả ai bận để tâm tới.

Hai ngày nay, không phải nàng chỉ đi là tùy tiện đi dạo phố, mà nàng đang đi tìm cho bản thân mấy con đường phát tài.

Ví dụ như nghề cũ của nàng - sắt thủ.

Trong thành thường hay có cáo thị, treo thưởng cho ai có thể bắt được những tên đạo tặc ác bá, mỗi một tên đều có giá trị bắt phạm, tiền thưởng thường từ 5000 lượng cho tới 5 vạn lượng.

Cố Mạn Phi thậm chí còn phát hiện ra trong đồng cáo thị còn có cả bức họa chân dung của chính nàng và tên thư sinh hôm đó.

Trong bản cáo thị ấy còn ghi rõ nàng và tên thư sinh là những kẻ chuyên trộm cắp, cướp bảo bối của những gia đình giàu có, lại còn cả bức hại chết một thiên kim tiểu thư của một vị quan lớn trong triều, tội ác tày trời, đất không dung, người không tha, tiền thưởng cũng là nhiều nhất - trăm vạn lượng.

Cố Mạn Phi ngay khi nhìn thấy cáo thị này đã không khỏi lắc đầu ngao ngán.

Không cần nghĩ cũng biết, tội danh này là do tên tứ hoàng tử úp lên đầu nàng, mục đích chính là báo thù vụ việc nàng cùng tên thư sinh đã làm hấn ta mất mặt trước bao người ở trong buổi đấu giá hôm đó... tất nhiên nguyên nhân nữa là để cướp hoàn hình thảo.

Nhằm giành lại hoàn hình thảo, xem ra hấn ta đã không từ một thủ đoạn nào cả.

Theo như những gì viết trên cáo thị, nàng và tên thư sinh kia giống như một đôi đoạn tụ, đi đâu cũng kẻ kè thành đôi, cùng ăn, cùng ngủ, quan hệ thân mật đến không thể thân mật hơn.

Nhưng chỉ có trời mới thấu, nàng đến ngay cả danh tính của tên thư sinh kia là gì cũng còn không biết, thì nói gì đến hành tung của hấn chứ?

Tên thư sinh bán lại hoàn hình thảo cho nàng, tuy không thể họa thủy đồng dẫn nhưng cũng đã thành công lỏi nàng xuống nước, cùng hấn trở thành một đôi tội phạm bị truy nã gắt gao.

Thấy chân dung mình được dán to đùng đùng trên cáo thị kia, Cố Mạn Phi bỗng chốc thấy hoài nghi tính chân thật của những bản cáo thị bắt người khác.

Vậy nên nàng hết hứng thú hành nghề bắt tội phạm kiếm tiền thưởng... đành đi tìm con đường khác để kiếm tiền thôi.

Tiếp đó nàng lại phát hiện một con đường kiếm tiền nhanh không kém, hành nghề hái dược thảo, đi vào chốn rừng sâu nước độc để kiếm tìm những loại cây thuốc hiếm.

Trên thế giới này, trong những khu rừng sâu thường tồn tại rất nhiều mãnh thú hung ác, dữ tợn và hơi độc ở những nơi đó cũng vô cùng đáng sợ. Người hái thuốc phải sở hữu một linh căn, linh lực phải đạt ít nhất là tam phẩm thì mới có đủ khả năng hành nghề.

Nhưng dù có là vậy thì không ít người hái thuốc cũng đã mất mạng...

Một cây thuốc quý hiếm không biết phải nhuộm máu tươi của bao mạng người rồi mới đến được với những tiệm đấu giá, đến được tay người dùng... vậy nên giá cả đắt hơn giá trên trời, tùy tiện một thứ thì cũng phải vài vạn lượng bạc trắng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Nhị thiếu gia hồi phủ

Hái dược thảo chính là con đường kiếm tiền nhanh nhất đối với nàng trong thời điểm hiện tại.

Và thế là Cố Mạn Phi đã quyết định chọn con đường hái dược thảo để mong phát tài.

Đã xác định được con đường phải đi, Cố Mạn Phi liền bắt tay vào chuẩn bị, bí mật chuẩn bị những dụng cụ cần thiết khi đi hái dược thảo, ví dụ như dao bạc, găng tay chống độc, rồi dược đơn phòng hơi độc...

Buổi tối nay, tịch dương vừa xuống núi.

Cố Mạn Phi đang nằm nghiêng người trên giường đọc mấy quyển sách y dược mà Thiên Ngoan Ngọc mới cung cấp cho nàng, bỗng nghe thấy phía bên ngoài truyền đến tiếng pháo nổ ầm ầm, tiếng cười tiếng nói vô cùng náo nhiệt.

Cố Mạn Phi gọi thị nữ đến hỏi thì mới hay nhị thiếu gia của Cố phủ đã trở về, tiếng pháo nổ bên ngoài chính là nhằm chuẩn bị chào đón hấn ta, thị nữ còn hỏi nàng có muốn đi xem không...

Cố Mạn Phi nờ nọ cười lười nhác trả lời:

- Cái này có gì mà đáng xem?

Nói rồi quay lưng bước vào phòng.

Đám thị nữ nhìn nhau, trong lòng không khỏi khẳng định thêm một lần nữa, vị lục tiểu thư này thật sự đã thay đổi quá nhiều so với lúc trước.

Khi xưa, chỉ cần nhị thiếu gia trở về là lục tiểu thư sẽ lao như bay mà đi chào đón...

Dựa vào trí nhớ của cô chủ, Cố Mạn Phi cũng có chút hiểu biết về vị nhị thiếu gia này.

Cố nhị thiếu gia tên gọi Cố Thiên Triều, do Lãnh Hương Ngọc hạ sinh, đại huynh ruột của Cố Thiên Thanh, cũng là nam đỉnh duy nhất của Cố phủ hiện tại.

Còn đại công tử, tên gọi Cố Thiên Hứa, do Mộ Dung Lam Khánh hạ sinh, đại ca ruột thịt của Cố Mạn Phi.

Chỉ tiếc là, sau khi Mộ Dung Lam Khánh nhảy xuống vực sâu tự vẫn thì đứa trẻ ấy chịu đã kích quá lớn nên đã bỏ nhà đi, đi vào nơi nguy hiểm nhất trong chốn rừng sâu có tên gọi Hắc Âm. Từ đó thì cũng không còn bất kì tung tích gì nữa, rất có thể cậu bé ấy đã thành món ngon cho mãnh thú rồi...

Chính vì thế nên đứa con trai do Lãnh Hương Ngọc hạ sinh đã trở thành độc tôn của tướng phủ.

Cố Thiên Triều là một linh lực thiên tài, lại có thân phận như vậy nên trong tướng phủ rất là được coi trọng, được cưng chiều từ nhỏ tới lớn.

Cố tướng quân không chỉ truyền thụ tất cả kĩ nghệ lại cho hắn, mà thậm chí, năm hắn mới chỉ 12 tuổi thì đã đưa hắn đến theo học tại Cửu Tinh Tông, khiến hắn đường đường hoàng hoàng mà trở thành nội môn đệ tử của môn phái này.

Muốn gia nhập được vào Cửu Tinh Tông là chuyện không mấy dễ dàng, bắt buộc thiên sinh linh căn phải đạt tứ phẩm trở lên thì mới được, lại còn phải thông qua cuộc sát hạch về tâm tính, ngộ tính, thể năng...tất cả đều phải đạt một mức độ nhất định thì mới được chấp nhận.

Muốn đỗ được vào Cửu Tinh Tông thì còn khó khăn hơn gấp bội việc muốn thi đậu vào trường đại học Thanh Hoa ở thời hiện đại. Thế nên ngay khi nhận được tin Cố Thiên Triều được vào học tại Cửu Tinh Tông thì Cố phủ đã bày yến tiệc liên tiếp trong ba ngày để ăn mừng.

Đệ tử Cửu Tinh Tông một năm được phép về thăm nhà một lần, mỗi lần Cố Thiên Triều trở về là Cố phủ lại bày yến tiệc rất lớn.

Sau khi đại huynh của Cố Mạn Phi mất tích, Cố Thiên Triều nghiêm nhiên trở thành nam đỉnh duy nhất của Cố phủ, cũng là kẻ to nhất trong phủ, tính cách của hắn hệt như Lãnh Hương Ngọc, tâm cơ thâm hiểm, khó đoán, và cũng rất cưng chiều muội muội của mình.

Nhưng hiển nhiên, muội muội được hắn cưng chiều thì không bao gồm Cố Mạn Phi.

Trước khi gia nhập Cửu Tinh Tông, hắn thường cùng các muội muội của mình ức hiếp, trêu chọc Cố Mạn Phi, vì hắn coi một muội muội phế tài, phế nhân như vậy là một điều sỉ nhục vô cùng lớn. Thậm chí có lần, dưới trời đông giá lạnh hắn còn đẩy Cố Mạn Phi xuống ao nước, chỉ chút nữa thôi là đã chết đuối trong đó rồi...

Sau này hắn nhập học, lần đầu tiên hắn trở về thăm nhà, mang theo rất nhiều lễ vật, hầu như ai trong phủ cũng có phần, thậm chí cả người chăm ngựa cho hắn khi xưa cũng nhận được phần quà nho nhỏ, duy chỉ Cố Mạn Phi là không có...

Cố Mạn Phi khi đó mới chỉ là một đứa trẻ 6, 7 tuổi, đã bị ức hiếp cực kì thể thâm, chỉ dám thu lu một góc mà trộm nhìn đám tỉ muội vây quanh hắn vui đùa náo nhiệt... không một ai để tâm tới nàng, nàng hoàn toàn bị cự tuyệt khỏi cái nơi mà người ta gọi là nhà ấy..

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Một chút ảm áp

Nàng đỏ mặt mà nhìn "ca ca" chia quà cho mọi người xung quanh, duy chỉ không có phần của nàng, đứa trẻ non nớt đã hiểu thế nào là bị tổn thương.

Cố Thiên Triều vô tình quay đầu lại phát hiện Cố Mạn Phi đang dùng đôi mắt mong nước mà nhìn hắn, có thể chính ánh mắt đáng thương ấy đã khiến Cố Thiên Triều động lòng trắc ẩn chăng? Hắn liền tùy tiện móc trong tay áo ra một chiếc kẹo, vất về phía "muội muội":

- Ê này, quà của người!

Tuy chỉ là một viên kẹo không chút giá trị nhưng đó lại là món quà đầu tiên trong cuộc đời Cố Mạn Phi nhận được, ánh mắt cô chủ khi ấy đã sáng rực lên vì sung sướng.

Nhìn về phía "ca ca" với ánh mắt đầy cảm động, đầy biết ơn, có lẽ chính biểu cảm chân thật của cô gái nhỏ đã mua vui cho Cố Thiên Triều... nên từ đó về sau, mỗi lần hần trở về cũng sẽ mang cho Cố Mạn Phi một phần quà nhỏ nhất trong số tất cả các phần quà...

Phần quà tuy rất nhỏ, không đáng tiền nhưng cũng đủ khiến Cố Mạn Phi vui vẻ suốt những ngày tháng sau này.

Vậy nên mỗi lần Cố Thiên Triều trở về thì nàng đều vui vẻ mà chạy đi đón chào, như đón đợi người thân nhất của mình vậy.

Cuộc đời cố chủ ngắn ngủi, vồn vện có 13 năm, hơi ảm tình thân mà nàng nhận được thật sự quá đối ít ỏi, vậy nên người khác chỉ cần cho nàng một chút ấm áp nhỏ nhoi thì nàng cũng luôn ghi lòng tạc dạ, dùng sự thiện tâm lớn nhất để hoàn báo cho kẻ đó...

Nhưng nàng đâu có hiểu, kẻ đó chỉ coi nàng như một chú tiểu cầu lang thang đang quấy quấy đuôi cầu xin sự thương hại mà thôi.

Cố chủ còn ít tuổi nên có thể không hiểu rõ "thiện ý" của Cố Thiên Triều giành cho mình, nhưng Cố Mạn Phi của hiện tại thì khác! Giờ kêu nàng đi đón tiếp kẻ đó sao?

Nằm mơ đi!

...

Cố Thiên Triều hồi phủ, mọi người trong phủ đều chạy ủa ra chào đón như chào đón một vị anh hùng....đám tí muội xúm đến vây quanh hần, trò chuyện cười đùa náo nhiệt vô cùng.

Thân mẫu Lãnh Hương Ngọc của hần cũng bận trước bận sau vì hần, sai người sắp đặt cái này, cái kia...

Đám ý nương trong phủ cũng đều có mặt, tuy trong lòng mỗi người đều có những suy nghĩ, toan tính khác nhau nhưng trên mặt đều nở nụ cười thân thiết, quan tâm hỏi han Cố Thiên Triều.

Còn về phần Cố Tạ Thiên, một người trước giờ lúc nào cũng công vụ đầy mình thì hôm nay cũng đã cố tình xin nghỉ một ngày để ở nhà đón con trai về... Giờ ông ta đang ngồi trên vị trí chủ tọa, uống tách trà do đích thân Cố Thiên Triều dâng lên và nhìn ngắm cảnh con cái xum vầy... có vẻ như rất mãn nguyện.

Không khí trong sảnh đường đang càng lúc càng náo nhiệt hơn.

Cố Thiên Triều tất nhiên là đã chuẩn bị rất nhiều lễ vật mang về, trước đó hần đã sai người hầu phân loại quà ra thành từng phần, lúc này hần bắt đầu tiết mục tặng quà.

Quà của Cố Tạ Thiên là thanh bảo kiếm đã được yểm quả bùa để nâng cao linh lực, nghe nói thanh kiếm đã có chút tâm linh, khi gặp phải nguy hiểm có thể nhắc nhở cho chủ nhân.

Quà của Lãnh Hương Ngọc là một bức tượng bằng bích ngọc, một nam một nữ, đường nét điêu khắc tinh mỹ, đáng vẻ ẩn hiện có nét giống với Lãnh Hương Ngọc và Cố Tạ Thiên.

Hiển nhiên, bức tượng này là do Cố Thiên Triều cho người chế tác mà thành, có ý nghĩa là đẹp, tượng trưng cho tình cảm phu thê ân ái, mặn nồng, đòi hỏi kiếp kiếp bên nhau.

Quà Cố Thiên Thanh nhận được là chiếc châm cài đầu bát bảo phượng hoàng, chiếc châm được chế tác hết sức tinh xảo, được làm từ chất liệu kim loại rất quý hiếm, trên thân châm còn được khảm linh thạch, thường xuyên sử dụng sẽ có tác dụng nâng cao thể chất, Cố Thiên Thanh rất thích và lập tức cài lên tóc.

Còn những tí muội khác cũng đều có những món quà khác nhau, là túi thơm thượng hạng, hoặc ngọc bội hiếm...

Con mắt thắm mỹ của Cố Thiên Triều vốn cũng không tệ, những món quà hần mang về đều rất vừa lòng đám tí muội nên ai ai cũng rạng ngời hoan hỉ.

Ngay cả đám ý nương cũng đều được nhận những món quà tinh tế khác nhau, nhưng ngang hàng về giá trị...

Cố Tạ Thiên cầm thanh bảo kiếm trong tay ngắm nghía, bỗng như chợt nhớ ra điều gì, đưa mắt nhìn khắp lượt đại sảnh:

- Mạn Phi đâu? Mạn Phi không tới sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Đích tử - Đích nữ

Tất cả tiểu thư trong phủ đều có mặt đông đủ, duy chỉ có Cố Mạn Phi là không.

Cố Tạ Thiên không khỏi nhíu mày, nhìn sang phía Lãnh Hương Ngọc :

- Không cho người báo tin đến tai Mạn Phi sao?

Trong lòng Lãnh Hương Ngọc không khỏi oán than, trước kia mỗi lần con trai bà ta về phủ, con nha đầu xấu xí kia sẽ lập tức có mặt, nhưng lần này không hiểu sao lại ngoại lệ...

Bà ta vội gượng cười mà lệnh cho người đi mời Cố Mạn Phi tới, rồi quay lại giải thích với Cố Tạ Thiên:

- Mạn Phi nhà chúng ta và Thiên Triều trước giờ thân thiết, mỗi lần Thiên Triều trở về là Mạn Phi đều chạy đến đón chào, chạy vòng quanh ca ca... Lần này thì không hiểu vì sao lại không đến... thần thiếp cũng bận nhiều việc nên quên mất.

Cố Tạ Thiên nghe vậy mới khẽ gật đầu, nhìn sang phía con trai mình:

- Thiên Triều, con chuẩn bị quà cho Mạn Phi chưa?

Cố Thiên Triều không ngờ phụ thân hẳn lại hỏi về chuyện này nên hơi ngây người trong giây lát, rồi lập tức trả lời:

- Con tất nhiên là có chuẩn bị rồi, đợi muội muội đến con sẽ đích thân tặng!

Cố Tạ Thiên có vẻ như rất là hài lòng.

Trên mặt không để lộ bất kì cảm xúc gì, còn trong lòng Cố Tạ Thiên lại đang cảm thấy hết sức kì quái.

Phụ thân trước giờ đều chẳng mấy để tâm đến con nha đầu xấu xí đó, nhưng lần này sao lại như vậy? Bắt đầu coi trọng con nha đầu ngốc đó rồi ư?

Nha hoàn được phái đi mời Cố Mạn Phi đã quay về:

- Bẩm lão gia, bẩm phu nhân, Lục tiểu thư nói trong người hơi mệt nên không đến được ạ.

Cố Tạ Thiên nhíu mày:

- Mệt ư? Mệt như thế nào?

Ông ta vừa nói vừa bước nhanh ra phía ngoài, rồi lại lệnh cho người đi tìm đại phu tới.

Ông ta bước đi rất nhanh, nháy mắt đã bước ra khỏi cửa, để lại đám người ngờ ngác nhìn nhau phía sau lưng.

Cố Thiên Y nhìn không nổi, cười khẩy mà rằng:

- Đã xấu xí mà còn thích làm trò, lần này không biết lại đang tính kế gì nữa đây? Vẫn tự coi mình là đích nữ đại tiểu thư sao?

Cố Thiên Triều nghe vậy thì trong lòng cũng không khỏi có chút tính toán:

- Thiên Y, có việc gì vậy? Trong một năm vừa qua huynh không ở nhà thì đã có chuyện gì?

Cố Thiên Y vốn nhanh nhẹn miệng nên lập tức mang những chuyện "ác độc" mà Cố Mạn Phi đã làm để kể lại cho Cố Thiên Triều nghe và tất nhiên là không quên thêm chút mắm muối vào rồi, đám tì muội khác cũng rất phối hợp mà cùng thêm thắt vài câu.

Cố Thiên Triều im lặng lắng nghe, đưa mắt nhìn sang phía muội muội ruột, Cố Thiên Thanh khẽ cúi xuống, dáng vẻ đầy uất ức.

Rồi lại quay qua phía Lãnh Hương Ngọc, chỉ thấy trên khuôn mặt được bảo dưỡng rất tốt ấy thoáng biến sắc, ánh mắt không giấu nổi chút u buồn và phần nộ.....

Cố Thiên Triều đứng bật dậy:

- Cũng lâu rồi ta không đến chỗ Mạn Phi muội muội, muội ý lại khó chịu trong người thì chi bằng ta sang đó thăm muội ấy thì hơn.

Hắn muốn coi xem con nha đầu xấu xí này còn định giở trò gì nữa, tự nhiên lại có cảm giác như nó đang muốn làm phản vậy?

Đích nữ đại tiểu thư ư?

Hừ! Hiện tại chỉ có mạch bên hắn mới là đích hệ! Hắn là đích tử, muội muội của hắn, Cố Thiên Thanh mới chính là đích nữ, còn Cố Mạn Phi xấu xí kia sao xứng?

Hắn đi, những người khác tất nhiên là cũng đi để xem kịch hay rồi.

...

Đám người Cổ Thiên Triều đến biệt viện nơi Cổ Mạn Phi ở thì vừa hay nhìn thấy nàng đang ngồi đung đưa trên xích đu, còn Cổ Tạ Thiên đứng ngay cạnh, thỉnh thoảng giúp nàng đưa đẩy xích đu và còn không quên nhắc nhở:

- Chậm một chút, đừng đu cao quá, con lại đang mệt nữa, cẩn thận ngã đấy!

Cảnh sắc bình dị mà đầy ấm áp.

Sắc mặt Cổ Thiên Thanh trùng xuống, các ngón tay bấu chặt vào nhau, bản thân ả vốn rất được Cổ Tạ Thiên cưng chiều, nhưng trước giờ cũng chưa từng được ông ta đưa đẩy xích đu như này.

Bởi đường đường một vị tướng quân lại không có hứng với mấy trò con nít này, và lại đẩy xích đu cho con gái thì cũng rất là mất giá cho thân phận của ông ta...

Trong lòng Cổ Thiên Thanh bất bình, những tiểu thư khác cũng đâu có kém cạnh... ai ai cũng có nét mặt rất tẻ, rất khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Gậy ông đập lưng ông

Cổ Thiên Triều không khỏi nhíu mày khó chịu nhìn về phía chiếc xích đu, ánh mắt thoáng nét lạnh.

Con nha đầu xấu xí mà hắn vốn coi thường từ nhỏ, giờ đang khoác trên người bộ váy áo màu đỏ, đứng trên chiếc xích đu, xích đu đang bay bổng qua lại trong không trung, váy đỏ tựa hờa xé ngang góc trời, cùng mái tóc đen nhánh dài mượt bay thướt tha trong gió...

Trước kia, mỗi lần Cổ Thiên Triều nhìn thấy nàng, thì nàng đều có bộ dạng thảm hại vô cùng, luôn mặc những bộ đồ to quá khổ, đầu tóc thì bù xù che hết cả nửa khuôn mặt, bất luận gặp ai cũng sợ hãi cúi gằm mặt xuống đất, lời thôi luộm thuộm đến phát sợ.

Còn Cổ Mạn Phi của hiện tại dường như đã biến thành một con người hoàn toàn khác, một thân váy đỏ làm cho làn da vốn trắng bệch của nàng trở nên có sức sống hơn hẳn.

Mái tóc đen dài thẳng mượt, tóc mái bằng vừa hay che được gần hết vết bớt trên trán, chiếc mũi cao nhỏ nhắn, đôi mắt sáng long lanh sắc sảo... vì vừa vận động mạnh nên hai má thêm chút ửng hồng. Đến ngay cả bờ môi thường xuyên nứt nẻ khi xưa thì giờ cũng căng mọng, hồng hào...

Rõ ràng vẫn là cái dung mạo ấy, nhưng cảm giác như đã đổi thành một người khác rồi, nhìn như vậy tự nhiên lại không còn cảm nhận thấy cái sự xấu xí, khó coi nữa... mà thoáng qua một nét mỉm cười khiến lòng người xao động.

Cổ Thiên Triều không khỏi ngờ người ra trước vẻ khác lạ này của Cổ Mạn Phi, Cổ Thiên Y thì không giấu nổi cảm xúc bức tức trong lòng nữa:

- Không phải lục muội nói trong người không khỏe ư? Sao lại chạy ra đây mà chơi xích đu chứ?

Cổ Mạn Phi không chút để tâm tới lời nói đầy dụng ý của ả, nàng quay sang phía Cổ Tạ Thiên nở nụ cười nhàn nhạt:

- Phụ thân, phiền người đẩy mạnh hơn chút, con muốn đu cao nữa cơ.

Ánh mắt Cổ Tạ Thiên không khỏi sáng rực lên.

Những ngày qua, đây là lần đầu tiên Cổ Mạn Phi chịu gọi ông ta một tiếng

"Phụ thân". Ông ta đợi tiếng gọi này dường như đã quá lâu rồi.

Ông ta vội đẩy mạnh chiếc xích đu, miệng thì vẫn không quên lời nhắc nhở:

- Con phải cẩn thận hơn đấy!

Mọi người: "..."

Cổ Thiên Y sắc mặt tím tái.

Những nàng tiểu thư khác cũng không khỏi đưa mắt nhìn nhau đầy khó hiểu. Cổ Thiên Thanh tuy trước giờ rất giỏi giấu đi cảm xúc thật trong lòng thì giờ sắc mặt cũng không Khoẻ trắng bệch, đôi môi nhỏ mím lại như đang cố kìm nén gì đó.

Trong mắt Cổ Thiên Triều thoáng qua nét tinh quang, ẩn sâu trong đáy mắt là một toan tính âm mưu.

Ha2ns bước lên trước vài bước, cười mà rằng:

- Mạn Phi, ca ca đến rồi mà muội không ra đón, lại ở đây chơi xích đu, xuống đây để huynh xem muội đã cao hơn được nhiều chưa nào.

Vừa nói vừa giơ tay ra giữ lấy chiếc xích đu, cường chế làm cho chiếc xích đu dừng lại.

Hắn ra tay rất nhanh, nhanh đến mức Cổ Tạ Thiên cũng không kịp trở tay.

Xích đu đang bay đến nơi cao nhất thì bị cường chế dừng lại, theo quán tính, thân hình bé nhỏ của Cổ Mạn Phi bị hất tung vào không trung.

- Cẩn thận!

Sắc mặt Cổ Tạ Thiên không khỏi tái mét, không kịp phản ứng và chỉ có thể tròn trừng mắt mà nhìn thân hình nhỏ bé của đứa con gái bé bỏng bay ra xa như một mũi tên.

Đây chính là kết quả mà Cổ Thiên Triều muốn.

Hắn chính là muốn làm cho Cổ Mạn Phi bị mất mặt, tốt nhất là ngã què cụt cẳng hay.

Hắn vờ kinh hoàng mà lao lên trước, hét lớn:

- Mạn Phi!

Vốn chỉ định giả vờ hét lên cho có lệ, nhưng đợi nhìn rõ phương hướng mà Cổ Mạn Phi bay ra thì tiếng hét của hắn đã trở nên thật hơn quá nhiều.

- Cẩn thận!

- Pinh!

- A....a...

Sự cố xảy ra trong tích tắc, hướng mà Cổ Mạn Phi bị ngã hất ra lại vừa hay lại chính là chỗ mà Lãnh Hương Ngọc đang đứng thành thoi xem kịch, và thế là chuyện gì đến sẽ phải đến.

Võ công của Lãnh Hương Ngọc vốn thấp kém, lại được nuông chiều nhiều năm trong chốn nhung lụa, công lực trên người sớm đã chẳng còn là bao, giờ lại bị Cổ Mạn Phi lao đầu vào người, bà ta chỉ kịp hét lên một tiếng rồi ngã ngửa ra sau, đập đầu xuống nền gạch...đầu óc choáng váng, bà ta chỉ còn thấy trước mắt là một đám quạ đen đang bay qua bay lại mà thôi.

Thế nhưng đáng tức giận hơn chính là, Cổ Mạn Phi đã coi bà ta như một tấm đệm mà dồn hết sức nặng của cơ thể lên trên, khiến bà ta hụt hơi mà bất tỉnh nhân sự.

Mọi người: "...."

- Mẫu thân!

Cổ Thiên Triều cuối cùng cũng kịp hồi thần, giơ tay định lôi Cổ Mạn Phi quăng sang một bên.

Ai dè ngón tay hắn còn chưa kịp động vào người Cổ Mạn Phi thì nàng đã lặn từ trên người Lãnh Hương Ngọc xuống đất trước. Bàn tay Cổ Thiên Triều lúc này đã túm đúng vào ngực áo của mẫu thân hắn.

Chỉ nghe một tiếng "roẹt", hắn dùng lực quá mạnh khiến ngực áo của Lãnh Hương Ngọc rách hẳn một mảng lớn, để lộ ra lớp da thịt nõn nà, căng tròn của bà ta...

Mọi người: "...."

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Mạn Phi không sao là tốt rồi !

Cố Thiên Triều: "..."

- Khốn nạn!

Cuối cùng Cố Tạ Thiên cũng kịp nhận ra chuyện gì đang xảy ra, ông ta giận muốn phát điên lên.

Ra một chường đủ khiến Cố Thiên Triều bị đẩy lùi ra xa mấy bước, rồi cời chiếc khoác bào của mình xuống mà đập lên trên người Lãnh Hương Ngọc, để tránh cho bà ta khoe thân xác giữa thanh thiên bạch nhật này.

Xong xuôi, Cố tướng quân lại tiện tay bắt mạch xem Lãnh Hương Ngọc có gặp vấn đề gì đáng nguy hiểm không, phát hiện bà ta chỉ là bị choáng một chút mà ngất lịm đi chứ không có vấn đề gì quá đáng ngại.

Cố Tạ Thiên thân là một cao thủ võ lâm, chữa trị mấy vấn đề này cũng không có gì là khó cả, ngón tay khẽ day nhẹ vào hai bên huyệt thái dương của bà ta một lúc.... Lãnh Hương Ngọc từ từ tỉnh lại, như một phản ứng rất đời thường bà ta mở miệng ra là thành tiếng chửi rủa:

- A muốn giết ta hay sao hả, con tiểu tiện...

Chưa kịp nín hết câu thì sắc mặt tức giận đen sì sì của Cố Tạ Thiên đã đập vào mắt bà ta, bà ta đành ngậm ngùi nuốt tiếng chửi vào lòng, chỉ là nước mắt không ngừng tuôn trào.

Trong lòng Cố Tạ Thiên đang rất bức bối, khó chịu, liền đứng bật dậy, lạnh lùng quát:

- Khóc cái gì mà khóc? Còn không phải thằng con trai quý tử của bà gây ra sao? Đường đường một tướng quân phu nhân, trước mặt bao người như vậy có thấy mất mặt không? Sụt sà sụt sịt ra thể thống gì?

Tiếng quát lớn đủ khiến nước mắt Lãnh Hương Ngọc thu hết lại.

Cố Thiên Triều đứng cạnh, miệng há ra lại khép vào mà cũng không nói nổi thành câu.

Cố Tạ Thiên quay lại lườm cậu con trai quý tử một cái khét lẹt:

- Vừa xong ngươi vội vội vàng vàng túm lấy xích đu để mà làm gì? Hại muối muối của ngươi ngã nhào ra ngoài như vậy!

Cố Thiên Triều có khổ mà không dám nói, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng lên, ấp áp ứng ứng:

- Con...con... con không phải là cố ý!

Cố Tạ Thiên không thèm để tâm đến cậu quý tử nữa, đưa mắt nhìn sang phía cô con gái đang lồm cồm bò dậy.

Do có cái đệm thịt là Lãnh Hương Ngọc nên Cố Mạn Phi lúc này chỉ có đầu tóc xù xì chút, quần áo dính bẩn chút thôi....ngoài ra thì không bị vết thương nào khác. Giờ nàng đang dựa vào một gốc cây trong sân vườn, mím chiếc môi nhỏ xinh mà xem vở kịch đang diễn ra một cách vô cùng sống động này, ánh mắt nàng hoàn toàn bình thản không chút xúc cảm.

- Mạn Phi, con không sao chứ?

Cố Tạ Thiên bước đến cạnh bên nàng, gờ tay ra cầm lấy bàn tay nhỏ xinh, định giúp nàng bắt mạch.

Cố Mạn Phi rút tay lại, không để cho Cố Tạ Thiên cầm tay mình, lãnh đạm trả lời:

- Mạn Phi chỉ biết thăm nhủ bản thân mệnh lớn thôi!

Cố Tạ Thiên ngại ngần nói:

- Con gái ta là người phúc lớn mệnh lớn, tất nhiên sẽ không có chuyện gì nghiêm trọng đâu...

Nói rồi lại quay sang quát Cố Thiên Triều:

- Nghịch tử, còn không nhanh qua đây tạ lỗi với muối muối đi!

Cố Thiên Triều sắc mặt trắng bệch khó coi, hết cách nên đành miễn cưỡng đến trước mặt Cố Mạn Phi mà tạ lỗi...

Cố Mạn Phi đứng đó, không nói dù chỉ một từ, đợi Cố Thiên Triều nói xong mọi câu tạ lỗi, mọi lý do biện hộ.... thì mới như cười như không mà đáp lại:

- Thì ra Cố nhị thiếu gia không phải là cố tình, thật may, may mà có Lãnh ý nương vô tình đỡ được ta, nếu không thì có lẽ ta đã không thể lành lặn mà đứng đây tiếp chuyện nhị thiếu và nhận lời tạ lỗi của ngài rồi.

Cố Thiên Triều: "...."

Từ khi nào mà con nha đầu này lại có thể nói ra những lời nói đánh thép ý vị như vậy chứ? Vậy nhưng những gì mà con nha đầu này nói thì cũng rất đúng khiến hần không có lời gì mà phản bác nổi...

Cố Mạn Phi lại quay sang nhìn Lãnh Hương Ngọc, người vẫn đang nằm bẹp trên nền đất, cất giọng nói đầy vẻ quan tâm:

- Lãnh ý nương không sao chứ?

Bao năm nay, Lãnh Hương Ngọc chưa bao giờ phải chịu uất ức thế này, nhưng họa lần này lại do cậu quý tử của mình gây ra nên bà ta cũng không thể cố tình chỉ trích cho ai được, đành phải nuốt cục tức to đùng này vào bụng thôi.

Cú ngã này không chỉ khiến gáy bà ta bị va đập mạnh đau điếng, mà vùng ngực cũng đau không nhẹ, nhưng giờ nhìn cậu con trai đứng đó, sắc mặt trắng bệch, sợ con trai thấy đau đứt không yên nên đành cắn răng chịu đau.

Nha hoàn vừa đỡ bà ta đứng dậy, nghe Cố Mạn Phi "quan tâm" hỏi han vậy đành gắng gượng cười tỏ vẻ đại độ:

- Không... không sao, Mạn Phi không sao là tốt lắm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Quà gì ?

Cố Mạn Phi khẽ chỉnh lại tóc mái trước mặt mình, cười mà nói tiếp:

- Mạn Phi tất nhiên là không bị sao rồi, Mạn Phi phúc lớn mệnh lớn mà, mà hơn nữa ông trời có mắt, toàn vào những thời điểm quan trọng mà để cho Mạn Phi hóa giải được nguy hiểm, ý nương nói xem có đúng vậy không?

Lãnh Hương Ngọc: "...."

Trong lòng bà ta dù đang tức muốn ói máu nhưng lại không biết phải nói thế nào cho đúng? Nên đành nói bừa câu ứng phó cho qua chuyện:

- Đúng vậy! Đúng vậy!.... Mạn Phi phúc lớn mạng lớn mà!

Trong lòng Cố Thiên Triều đang hoảng hốt không yên, cú ngã vừa xong của Cố Mạn Phi thật quá khéo mà?!

Hơn nữa khi nãy tình thế cấp bách, hần ra tay với tám phần công lực, tốc độ nhanh chóng mặt, ấy vậy mà quá trùng hợp khi mà Cố Mạn Phi lại tránh được, đến ngay một sợi tóc của nàng hần cũng còn không kịp chạm tới. Đây thật chỉ là ngẫu nhiên?

Thăm tính toán trong lòng giây lát, hần nhanh tay tóm lấy cổ tay Cố Mạn Phi:

- Mạn Phi, vừa nãy thật xin lỗi, nào, để ca ca coi xem có bị thương chỗ nào không nhé!

Thoạt nhìn thì giống như đang kiểm tra vết thương của Cố Mạn Phi nhưng thực chất là đang dò xét linh lực trên người Mạn Phi...

Lát sau, hần thả tay nàng xuống, là hần đã nghĩ quá nhiều rồi, con nha đầu xấu xí vẫn là một phé tài không hơn chẳng kém, một chút linh lực trên người cũng chẳng có.

Cố Mạn Phi nghiêng đầu nhìn hần ta, khuôn miệng như cười như không:

- Nhị thiếu gia thấy sao? Có xét ra chút gì không?

- Không có gì! Mạn Phi phúc lớn mạng lớn, không hề bị thương.

Cố Thiên Triều cũng chỉ còn biết trả lời như vậy mà thôi.

Một con bão nhỏ nhử cứ vậy mà trôi qua, Lãnh Hương Ngọc cắn răng chịu đau về phòng thay đồ.

Cố Tạ Thiên một lòng muốn hóa giải chút mâu thuẫn này nên cố gắng vui vẻ nói cười:

- Mọi người đều không bị sao là tốt rồi! Chẳng mấy khi Thiên Triều được về chơi như này, đại gia đình chúng ta cùng nhau quây quần quây quần. Mạn

Phi con cũng đến đây, chẳng phải con rất yêu quý ca ca sao? À đúng rồi, Thiên Triều còn chuẩn bị quà cho con nữa đấy, ca ca vẫn luôn cưng chiều con nhất đấy. Thiên Triều con chuẩn bị quà gì cho muối muối, mau mang ra đi?

Cố Thiên Triều.... cái này....

- Sao? Mau mang quà ra đi!

Cố Tạ Thiên vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào tay áo của Cố Thiên Triều.

Bị phụ thân nhìn chăm chăm như vậy, hấn cũng chỉ còn cách lấy ra món quà đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Một chiếc trâm bạc.

Một chiếc trâm bạc hết sức phổ thông, rất thô ráp, bên trên không chút hoa văn, bán khắp nơi trên vệ đường, hai lượng một chiếc...

Sắc mặt Cố Tạ Thiên không khỏi trùng xuống.

- Đây là quà người tặng cho Mạn Phi?

Nha hoàn trong phủ tướng quân này còn chẳng mấy kẻ thêm dùng loại trâm này....

Cố Tạ Thiên vốn luôn tưởng rằng, con trai đối xử rất tốt với cô con gái này của mình, đâu ngờ...

Cố Thiên Triều đang thầm kêu khổ, thực ra trong lòng hấn, con nha đầu ấy vốn chỉ như một cây cỏ dại ven đường, chẳng mấy ai để tâm.

Chỉ cần hấn tùy tiện tặng một món quà bất kì gì chẳng nữa thì cũng đã là một ân huệ không nhỏ, tiểu nha đầu sẽ không khỏi sung sướng mà biết ơn hấn như một điều đương nhiên.

Căn bản, hấn không hề để tâm chút nào đến tiểu muối muối này của mình, thậm chí còn rất là ghét.

Vậy nên mỗi lần trở về thì hấn đều tùy hứng mà mang một món đồ rẻ mạt cho nàng....cũng đã coi là không tồi rồi.

Chiếc trâm bạc lần này đã là món đồ đắt nhất trong tất cả những món quà mà hấn "tặng" cho Mạn Phi muối muối của mình rồi.

Hấn những tưởng vì món quà "quý" này mà Cố Mạn Phi sẽ vô cùng vui sướng, biết ơn mà chạy vòng vòng quanh hấn cơ... nào có ngờ lần này trở về, mọi thứ đã đổi thay hết rồi.

Rõ ràng là một chiếc trâm lạnh lạnh cầm trong tay mà sao bàn tay hấn lại có cảm giác nóng rát thế này?

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Ca ca nhăm quà rồi !

Vẫn là đầu óc Cố Thiên Thanh linh hoạt hơn, đứng bên cạnh mà lên tiếng:

- Ca ca, huynh lấy nhăm quà rồi thì phải? Chiếc trâm này không phải là muối nhờ huynh mua cho Trang ma ma sao? Trang ma ma sáng nay vẫn còn nhắc đi nhắc lại chỉ sợ huynh quên không mua cho bà ấy thôi kìa!

Nói rồi, Cố Thiên Thanh cầm lấy chiếc trâm bạc đút luôn vào trong tay áo, rồi lấy ra một chiếc trâm vàng:

- Ca ca, đây mới là quà cho Mạn Phi muối muối, lúc trước chẳng phải huynh đã đưa để muối mang qua cho Mạn Phi sao? Ca ca đúng là nhiều việc quá nên hay quên, may là muối vẫn nhớ đấy nhé!

Vừa nói vừa bước đến bên Cố Mạn Phi, đưa chiếc trâm vàng đến trước mắt nàng:

- Mạn Phi, đây là quà mà nhị ca mua cho muối, muối xem đeo có hợp không?

Đăm ba câu đã kịp thời hóa giải được cảnh tượng ngại ngùng này.

Cố Thiên Triều nhìn sang phía muối muối mình với ánh mắt đầy sự cảm kích, rồi lại nhìn sang phía Cố Mạn Phi, chỉ thấy nàng khoanh tay đứng đó, lặng im không nói nửa lời.

Cố Mạn Phi cuối cùng cũng chịu thưởng cho hắn một ánh nhìn, ánh nhìn này mang sự lạnh lẽo đến đáng sợ... khiến cho một kẻ trước giờ mắt luôn gắn trên trán như Cố Thiên Triều cũng phải thấy kinh hãi.

Đối phương rõ ràng mới chỉ là đứa trẻ miệng còn hôi sữa, nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc lạnh, tựa như có thể nhìn thấu tâm gan của bất kì một ai, khiến cho cái sự "Tiểu" (Tiểu nhân) ẩn chứa dưới lớp vỏ bọc hoa lệ trong con người hắn không có chỗ dung thân.

Thậm chí hắn còn nghĩ rằng, Cố Mạn Phi sẽ cự tuyệt không thèm nhận lấy chiếc trâm vàng này, để hắn phải mất mặt.

Không ngờ, Cố Mạn Phi mỉm cười mà nhận lấy chiếc trâm:

- Đa tạ Nhị thiếu gia lần nào cũng có tâm tặng quà cho tôi như này!

Cố Thiên Triều thầm thở phào nhẹ nhõm, đang định mở miệng bảo nàng cái thứ cây trâm này xem có hợp không thì Cố Mạn Phi đã lại tiếp lời:

- Quà do nhị thiếu gia tặng, Mạn Phi trước giờ đều rất trân trọng và giữ gìn cẩn thận, chiếc trâm cài quý như này Mạn Phi cũng chẳng nỡ cài, tốt hơn là cứ cất giữ cùng với những món quà khi trước thì hơn.

Nói rồi lệnh cho thị nữ:

- Vào trong phòng ta lấy chiếc hộp gỗ đỏ ta để ở trong chiếc tủ đầu giường mang ra đây!

Thị nữ nhận lệnh vào trong lấy đồ.

Sắc mặt Cố Thiên Triều không khỏi biến sắc, gượng cười:

- Chiếc trâm này ta tặng muội, muội cứ dùng, không cần phải cất đi...

Còn chưa kịp nói hết câu, thị nữ nhanh nhẹn kia đã mang chiếc hộp ra.

Cố Mạn Phi mở chiếc hộp để lộ ra những món đồ được cất giữ bên trong.

Trâm gỗ, chiếc túi thơm rẻ tiền đến người hầu kẻ hạ trong phủ cũng chưa chắc đã dùng, một bông hoa giấy, lại còn một hòn đá có hình dạng đặc biệt...

Mỗi món đồ đều được cất giữ ngay ngắn, dùng vải mềm bọc lại, có thể nhìn ra chúng đã được cố chủ nâng niu, giữ gìn tới mức nào.

Những món đồ mà Cố Thiên Triều tặng cho Cố Mạn Phi vốn đều là những thứ tùy tiện mua trên đường, thậm chí còn có cả những thứ tiện tay nhặt trên đường mang về, thật sự chưa bao giờ hắn lưu tâm mua quà gì để tặng cho nàng, đến bây giờ căn bản là cũng không nhớ đã từng tặng những món đồ gì cho nàng nữa.

Chỉ đến lúc này khi nhìn những món đồ này thì mới có chút ấn tượng.

Giờ nhìn những món quà được cất giữ một cách trân trọng như này, sắc mặt không khỏi đỏ bừng, không hiểu do tức giận hay do xấu hổ nữa.

Cố Tạ Thiên tất nhiên cũng đã nhìn thấy những món quà ấy, cảm xúc trong lòng ông ta lúc này thì quả là không biết dùng từ gì để diễn tả nữa.

Ông ta chỉ thấy bản thân mình thật sự đã bỏ bê đứa con gái bé bỏng này quá lâu, quá lâu rồi. Đứa trẻ này phải thiếu thốn tình cảm đến mức nào thì mới coi những thứ đồ bỏ đi này như bảo bối tới vậy?

Ông ta vốn cho rằng đứa con trai của mình đối xử với Mạn Phi rất tốt... nhưng thì ra thằng con đốn mạt này lại coi Mạn Phi như một kẻ ăn mày mà bố thí cho những thứ đồ bỏ đi này sao?

Ông ta vừa hối hận vừa tức giận, nhìn Cố Thiên Triều với ánh mắt lạnh sắc như đao, thuận tay cầm lấy chiếc hộp gỗ đỏ, khẽ dùng lực, một tia sáng vàng lướt qua, chiếc hộp gỗ và những món đồ bên trong lập tức biến thành tàn tro, vương vãi dưới mặt đất.

- Mạn Phi, con là con gái của Cố Tạ Thiên ta, con đáng được hưởng những thứ đồ đáng giá hơn thế này nhiều lần. Đi, cùng phụ thân tới thư phòng!

Vừa nói vừa kéo lấy tay Mạn Phi lôi đi.

Mọi người: "...."

Bạn đang đọc truyện *Độc Phi Vs Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.